

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Görkem Yeltan

Resimleyen: Deniz Karagül

Karabiber Nilü ve Çiçi

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

Görkem Yeltan

1977 yılında Nazilli'de dünyaya geldi. Nazilli Lisesi ve İstanbul Devlet Konservatuvarı'nda eğitim aldı. 1993 yılında oyunculuğa Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu'nda İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde okurken başladı. İlk çocuk kitabı *Kırmızı'nın Mektupları* 2001 yılında basıldı. 2003 yılında *Zehra Zaza*, 2004 yılında *Hımbıl Beyaz*, 2005 yılında *Kaplumbağa ile Eşek* ve *Define Bahçesi*, 2006 yılında *Kelebek Kız*. 2007 yılında *Yapraklı Pelerin* ile *Boyalı Hamsi* ve *Süs Balığı*, 2014'te *Çok Şiir Bir Salıncak*, 2015'te *Kısa Boyunlu Zürafa* isimli çocuk kitaplarını yayımladı. Görkem Yeltan oyunculuğunun, yazarlığının yanı sıra gazetelerdeki "Kaborüko" ve "Çikolata" köşelerinde çocuk edebiyatına ilişkin makaleler yazmaktadır.

Deniz Karagül

24 Şubat 1986 doğumlu, grafik tasarımcı. Ankara'da yaşıyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 602
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 146

Karabiber, Nilü ve Çiçi
Görkem Yeltan

© Görkem Yeltan, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp

Son Okuma: Füsün Güler

İllüstrasyon ve Kapak Tasarımı: Deniz Karagül

Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9658-37-9

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com / kirmizikedikitap ve Kırmızı Kedi - ÇOCUK

twitter.com / krmzikedikitap / kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Görkem Yeltan

Karabiber Nilü ve Çiçi

Resimleyen
DENİZ KARAGÜL

ÇOCUK

BÖLÜM BİR

Fırtına ve Baykuşlarla Tanışma

Rüzgâr Nilü'nün saçlarını, hatta en geridekileri bile, gözlerinin önüne getirecek kadar kuvvetliydi. Nilü küçük sayılmazdı ama yürümekte güçlük çekiyordu yine de.

“Fırtına geliyoöooooor...” diye bağırdı tanıdık bir ses. Kaplumbağa Karabiber'in sesiydi bu. Nilü, Karabiber nerede diye önüne arkasına bakınmaya çalıştı ancak yürümekte, durmakta, kafasını çevirmekte zorluk çekiyordu. Bu durumda etrafına bakınmaya çalışmak pek mantıklı olmayacaktı.

Acaba Karabiber zor durumda olabilir miydi? Bir yandan saçlarını gözlerinin önünden çekerken bir yandan da Karabiber'in kabuğunun içine saklanabileceğini düşünüp rahatladı.

Ya fırtına büyük olursa? Ya çok şiddetli olur da kabuğunu kırarsa? Ya hortum olur da onu hiç bilmediği, geri dönemeyeceği yerlere götürürse?

“Kaç diyoruuuum! Fırtına geliyor Nilü!” diyen sesini işitti bu kez. Ortalık toz dumana bürünmüştü. “Kaç Nilüüüü! Ben ağacın içine saklandım, kaaaaaç!”

Nilü yürümeye çalışıyordu ama rüzgâr onu savuruyordu. Bir geri itiyor, sonra aynı hızla ileri çekiyordu. Zorlukla bir adım atıyordu, sonra hooop, aynı yerde buluveriyordu kendini.

Kertenkele Nilü bugüne kadar bütün tehlikelerden korunmanın en iyi yolunun renk değiştirmek olduğundan neredeyse emindi. Bu nedenle fırtınanın rengine bürünmesi gerektiğini düşündü.

İyi de...

Fırtına ne renkti, bilmiyordu ki. Fırtınanın bir rengi yoktu. Keşke saklanacak bir yer olsaydı. Bir ağaç ya da yerde bir oyuk. *"Sonum geldi,"* diye düşündü. Kafasını kuyruğunun altına saklayıp top gibi olmak, amuda kalkmak, ters yatmak, düz yatmak... Bildiği hiçbir yöntemin onu kurtaramayacağı kesindi.

Nilü bağırmaya başladı: *"Sonum geldi. Böyle ölmek istemiyorum ben!"*

O anda kocaman bir şey onu kavrayıp kucakladı. Gözlerini kapatıp içinden söylendiğini zannederken bağırarak binlerce kez, *"Böyle ölmek istemiyorum. Böyle ölmek istemiyorum,"* diye tekrar etti.

Gözlerini açtığı anda rüzgâr esmeyen, hiç sesin duyulmadığı, hiçbir şeyin onu itip çekmediği bir yerde olduğunu fark etti. Bir ağaca benziyordu burası. Belli ki bir ağacın içindeydi ancak onu kucaklayan Karabiber olamazdı. Karabiber'in o yavaşlığıyla onu alması ve saklandığı ağaca götürmesi neredeyse imkânsızdı.

Peki neredeydi? Ağacın kabuğunun içine şaşkın şaşkın bakınırken daha önce fark etmediği bir şeyi gördü. O anda korkudan aklı yerinden oynayacaktı sanki.

İki gözlük camı ardındaki gözler üzerine dikilmiş, dikkatli dikkatli ona bakıyordu ve kendinden bal gibi emindi Nilü: Bu bir baykuştı. Geri geri çekilmeye başladı. Gözler de onun hareketiyle birlikte karanlıktan çıkmış, bir giysi giyerek baykuşa dönüşüp üzerine doğru gelmeye başlamıştı.

“Böyle ölmek istemiyorum!” deyip geriye doğru adım atmaya devam etti Nilü.

“Sen başka bir şey bilmez misin? Sürekli aynı şeyi tekrar edip duruyorsun,” dedi baykuş.

Nilü geriye doğru bir adım daha attı.

“Hey! Arkana dikkat eder misin lütfen? Projemi parçalayacaksın,” dedi baykuş.

Nilü kafasını yavaşça arkaya doğru çevirdi. Bir gözünü de baykuşun üzerinden çekmedi elbette. Bu pekâlâ bir numara olabilirdi.

Değildi. Doğru söylüyordu baykuş. Yerde kâğıtlardan yapılmış ağaçlar, kuş yuvaları duruyordu. Geriye atacakken havada kalan ayağını yere indirdi Nilü.

“Teşekkür ederim,” dedi baykuş. “Onu ezseydin, öğretmenim bana inanmayabilir, ödevimi yapmadığımı düşünebilirdi. Ne de olsa her gün bir baykuşun odasında kertenkele olmaz. Ölmek istemeyen bir kertenkele hiç olmaz. Sahi, sen niye sürekli ölmek istemediğini söylüyorsun? Kim ölmek ister ki?”

“Ben fırtınadaydım,” dedi Nilü. “Karabiber’in sesini duydum ama kaçacak hiçbir yer bulamadım. Hiçbir yere gidemedim. Rüzgâr öylesine kuvvetliydi ki...”

“Biliyorum,” dedi baykuş. “Seni fırtınadan babam kurtardı. Annem soğuk algınlığı şurubumdan içirdi. Sonra da bak bu yatakta yattın.”

Nilü yatağa baktı. Üzerinde çiçekler olan bir yataktı bu.

Baykuş, “Biliyorum, iğrenç,” diye konuşmasına devam etti. “Benim gözlüklü tuhaf bir kız olduğum düşünülüyormuş. Yani en azından babaannem öyle söyledi. Bana soracak olursan tuhaf filan değilim. Asıl kızların çiçekli, erkeklerinse yapraklı çantalar, yataklar, nevresimler, perdeler kullanması tuhaf. Ama yapılacak bir şey yok.”

Nilü bu hızlı hızlı ve çok konuşan baykuşa bakakalmıştı. Söylediklerine aklı yatıyordu yatmasına ama kendini yapraklı bir çantayla hayal bile edemedi. Herhalde çok komik olurdu. Okuldaki herkes onunla dalga geçerd.

“Anladım. Sen de onlardansın,” dedi baykuş.

“Onlar kim?” diye sordu Nilü.

“Kızların bir örnek, erkeklerin de kızlardan farklı giyinmesi gerektiğini düşünenlerden. Herkesin aynı olması gerektiğini düşünenlerden yani.”

“Bir dakika, bir dakika. Ben böyle biri değilim,” dedi Nilü. “Kaldı ki benim seninki gibi çiçekli bir yatağım bile yok.”

Baykuş buna çok bozuldu. Tam Nilü’nün üzerine yürüyüp sözünü geri almasını söyleyecekti ki kapı açıldı.

Nilü'nün korkusu fırtınada yaşadığından daha fazlaydı şimdi. Dev gibi baykuşu görür görmez gözlerini kapattı ve artık hiç mi hiç kurtulamayacağını düşündüğünden şöyle demeye başladı:

“Ölmek istemiyorum. Ölmek için çok küçüğüm. Ölmek istemiyorum.”

Baykuş, “Ooof biliyoruz, tamam, ölmek istemiyorsun,” deyip iki elini aynı anda tutup, aşağıya çekerek gözlerini açtı Nilü'nün.

“Bu benim babam. Yani seni kurtaran büyük büyük büyük baykuş.”

“Saçmalama, büyütecek bir şey yok. Kim olsa kurtarırdı onu,” deyip gülümsedi baba baykuş.

“Demek tanıştınız. Kızımın odasını beğendin mi?” diye sordu, sonra da.

“Ben beğendim,” dedi Nilü. Bir yandan da küçük baykuşa bakarak, “Ama o beğenmiyor,” diye ekledi.

“Demek isimlerinizi öğrenmediniz henüz. Siz çocukların birbirinizin isimlerini öğrenmeden konuşabilmenize, oynayabilmenize hatta birbirinizle kavga etmenize bayılıyorum,” dedi baba baykuş.

Nilü'nün önünde hafifçe eğildi ve komik bir el hareketiyle, “Benim ismim Kuzey. Kızımın ismiyse...” derken yavru baykuş babasının ağzına lafı tıkarcasına, “Sakin o ismi söyleme babacığım, lütfecen! Bizim kendimize göre yöntemlerimiz var ve isim olmadan da konuşabiliriz,” dedi hızlı hızlı.

“Yine de ismini öğrenmek istediğini düşünüyorum arkadaşının. Kızım Çiçek,” dedi Baykuş Kuzey.

Baykuş Çiçek o anda kıpkırmızı oldu. Öylesine sinirlendi ki neredeyse bir balon gibi patlayacaktı. Nilü onu çok iyi anlayabiliyordu. Yatağındaki çiçeğe tahammül edemeyen biri, kim bilir adının “Çiçek” olmasına nasıl da sinirleniyordu.

Nilü biraz önce kendini tanıştıtırırken Baykuş Kuzey’in yaptığı hareketi tekrar etti. “Ben de Nilü. Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi. Çiçek’in sinirden patlamasını hiç mi hiç istemediği için hemen ekledi:

“Asıl adım Nilüfer. Ama arkadaşlarım bana Nilü der. Siz beni ölmekten kurtardığınıza, Çiçi de bana yatağını verdiğine göre ikiniz de benim arkadaşım sayılırsınız. O nedenle bana Nilü diyebilirsiniz.”

Nilü öylesine güzel gülümsedi ki Baykuş Çiçek’in yüzüne, o anda bu küçük baykuş kız mutluluktan havalara uçacaktı sanki.

“Çok akıllısın Nilü! Ben bunu niye düşünemedim ki? Baba, bundan sonra benim adım Çiçi. Anlaştık mı?” dedi.

Koskocaman bir kahkaha attı Baykuş Kuzey. “O halde... Adın: Baykuş Çiçek! Arkadaşların ve sevdiklerin sana Çiçi diyebilir, anlaştık mı?” diye sordu. Üstüne basa basa şöyle dedi: “Yani adın annenle benim koyduğumuz gibi kalacak Baykuş Çiçek.”

“Anlaştık,” dedi Çiçi. Yeni ismi çok hoşuna gitmişti.

Baykuşlarda anneyle babanın çocuklarına verdiği isim dışında isimlere hiçbir zaman sıcak bakılmadığından lakaplar olmazdı pek fazla. Bu nedenle Çiçi'nin aklına hiç kendi adını kısaltmak ya da uzatmak gelmemişti. Oysa Nilü'nün olduğu yerlerde bu çok basit bir işti ve oldukça fazla kullanılan bir yöntemdi.

Toplumlar birbirinden farklı şeyler yaptıkları, farklı yaşadıkları için farklı toplumlar oluyordular zaten. Önemli olan ihtiyaç duyulan durumlarda diğer toplumlardan yararlanmak ve kaynaşmayı sağlayarak, farklılıklarla bir arada olmanın tadına varmak.

Çiçi'ye adının verildiği o günden sonra Nilü, Çiçi ve Çiçi'nin ismini çok sevdiği Karabiber, en yakın arkadaş olacaktı.

Karabiber her defasında "Ben de bir çiçek sayılırım," dese de ona hiç kulak asmayacaktı Çiçi. Her defasında "Karabiberin bir çiçek olmadığını neden anlatamıyoruz biz bu kaplumbağaya?" diye soracaktı Nilü'ye. Nilü de güzel kuyruğunu arkasına atacak ve omuzlarını "bilmem" dercesine havaya kaldıracaktı.

BÖLÜM İKİ

Uykusuz Her Gece

Nilü'nün kuyruğu, Baykuş Pembe'nin büyük büyük dedesinin başına gelenler

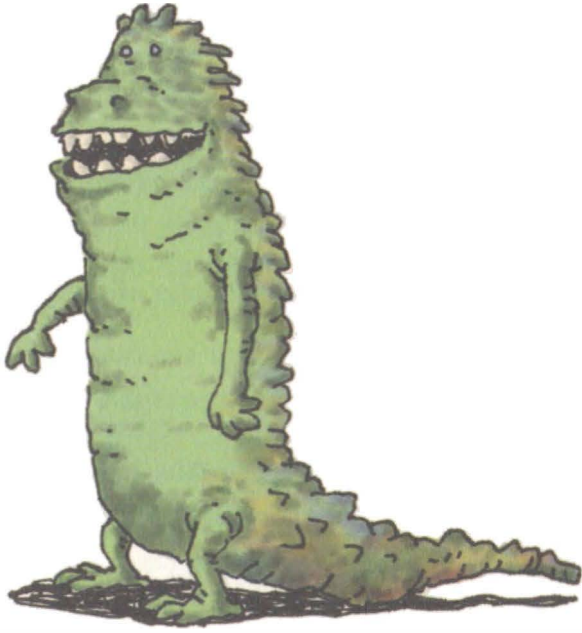
Bir kişi hariç kertenkelelere fırtınadan hiçbir zaman bahsetmedi Nilü. Annesine bile. Hele hele Baykuş Kuzey'den, Nilü'nün daha sonraki günlerde Karabiber'le birlikte tanıştığı, üç yeni arkadaşına taş boyama kursları düzenleyen Baykuş Kuzey'in eşi Baykuş Pembe'den ve çocukları Çiçi'den hiç!

Çünkü bir kertenkelenin baykuşlarla arkadaş olması- na izin vermeyecek pek çok kertenkele vardı çevresinde. Hatta tanımadığı herhangi bir kertenkelenin bile buna göz yummayacağını gayet iyi biliyordu.

Bunun için oturup iyi bir plan yaptılar.

"Seni fırtınadan kim kurtardı?" diye sordu Karabiber.

"Tabii ki sen! Ama hiçbir zaman fırtınaya yakalandığımızı söylemeyeceğimize göre kurtaran biri de yok şimdilik. Olur da bir gün biri bizi fırtınanın ortasında gördüğünü söylerse, işte o zaman senin kurtardığını söylememiz yeterli."

Bir kaplumbağa ile bir kertenkelenin arkadaş olması hem kaplumbağalar hem de kertenkelelerce kabul edilebilirdi belki ama ne bir kaplumbağa ne de bir kertenkele baykuşlarla görüşebilirdi.

Görüşmeyi bırakın, bir baykuş gördüğünde her ikisinin de hemen topuklayıp kaçması gerekirdi. Bir kaplumbağa ile bir kertenkelenin de çok yakın arkadaş olmaları pek akla yakın değildi aslında. Özellikle de çocukken. Çünkü birbirlerinin evine bile gidemezdi kaplumbağalarla kertenkeleler.

Kaplumbağaların evleri kendilerine göreydi. Ortalık bir yerde olabilirdi onların evi. Herkesin kafasını sokacağı, rahatça görebileceği bir yer. Merkezde olduğu sürece kaplumbağalar için sorun yoktu. Güvenliğe pek önem vermezlerdi, çünkü evlerine biri girse bile diğer evlerine, yani kabuklarına saklanıp tehlike geçene kadar bekleyebilirlerdi. Oysa bir kertenkele için bu imkânsızdı.

Bir kaplumbağanın nefesi de kertenkelelerin yerin dibine doğru inen uzun uzun yollar ve sokaklarından geçip gitmek istediği eve varmasına yetecek gibi değildi.

Baykuşlar...

İşte onlar tehlikeydi.

“Gözleri o kadar korkunçtur ki görmek istemezsin,” demişti Karabiber’in ninesi.

“Seni bir yakalarlarsa bir daha bizi görmeyi unut. Hatta dünyayı da unut!” demişti Nilü’nün babası.

“Ne yaptın, ne dedin, ninen sana bizle ilgili öyle söyleyince? Onlar çok eskidendi, dünya değişti, demedin mi?” diye sordu Çiçi.

“Gözlerimi çok korkmuş gibi yaptım yani koskocaman açtım,” dedi Karabiber.

“Ben de ayrısını yaptım,” dedi Nilü.

Baykuş Kuzey ve Baykuş Pembe her ne kadar, “Ailelerinize bu olan bitenleri anlatmak zorundasınız. Bizim kızımız tehlikeli olduğunu düşündüğümüz bir şeyi gizli gizli yapsa, aylar sonra bile bize bahsetmese, bu

durum hiç hoşumuza gitmezdi,” deseler de Çiçi, “Boş verin siz onları. Annemle babam çok anlayışlı gibi gözükürler gözükmesine ama onlara bir sır verdiğimde de kötüye kullanırlar,” diyerek her şeyin ailelere açıklanması fikrini çöpe yollattı arkadaşlarına.

“Nasıl yani?” diye sordu Karabiber.

“Yani şöyle: Bir gün nefesimi tutup suyun içine girdim. Büyük dereye. Gözlerimi açtığımda gördüklerim muhteşemdi. Şapşal gibi gidip bunu annemle babama anlattım. ‘Anneciğim ve babacığım, size büyük bir sır vermek istiyorum,’ dedim.”

“Annen, ‘Tabii ki şekerim,’ demiştir yüzde yüz,” dedi Nilü.

“Aynen öyle,” diye devam etti Çiçi.

Çünkü Baykuş Pembe en çok bu sözleri kullanırdı. Yemek yerlerken, taş boyama derslerinde, birlikte oyun oynarlarken...

“Ama asıl sonrasını dinleyin. Bunu söyler söylemez o sizin anlayışlı dediğiniz annem ve babam neredeyse bana dışarı çıkmayı yasaklayacaklardı. Hani baykuşlar uzun süre suyun altında duramazlar denir ya, ben durdum. Hem de her şeyi görece kadar. Gördüklerimin ne kadar güzel olduğunu heyecanlı heyecanlı anlatıyordum ki babam anneme baktı. Annem, ‘Bana bak Çiçek’ –o zaman bana Çiçek demelerine zorunlu olarak izin veriyordum biliyorsunuz– ‘ola ki bir daha suyun altına girmeye kalkışsan sana dışarı çıkmayı yasaklarız. Bizden habersiz bir

şeyler yapabileceğini sakın ha düşünme. Bundan böyle her adımında gözümüz üzerinde!" dedi bana."

"İyi de niye bu kadar sert davrandığını anlatmadı mı sonra sana?" diye sordu Karabiber.

"Anlatmadı ama biliyorum. Annemin büyük büyük dedesini derenin içinde bir timsah... Anlarsınız ya..." diye yanıtladı Karabiber'in sorusunu Çiçi.

"Ben anlamadım," dedi Karabiber.

"İşte... Sualtı araştırmaları yaparmış bu dede. Bir gün bir timsah gelmiş yanına ve işte!"

"Ne demek işte?" dedi iki arkadaş aynı anda.

"Yemiş yahu..."

Herkes suspus oldu.

Doğada fazlaca tehlike olduğu doğrudu. Dünya değişse de her şey değişmemişti. Çiçi bu ağır şoku, bir timsahın böylesine korkunç ve bu kadar ilkel bir şey yapabildiğini atlattıktan sonra üç arkadaş etraflarındaki diğer tehlikeler üzerine uzun uzun konuştular.

Çiçi balıklara ve yosunlara bakarken, pekâlâ bir timsah arkasından gelip onu yakalayabilirdi ve sonu annesinin büyük büyük dedesininkine benzeyebilirdi. Doğadaki canlılar birbirleri için çok zararlıydı. Ormanın yeni kurallarını dinlemek istemeyen suçlularla karşılaşmak da çok uzak bir olasılık değildi.

Ama üçü de şundan emindi ki baykuşların kaplumbağalara ve kertenkelelere bir şey yapacakları yoktu. Üçü bu kadar yakın arkadaş olduklarına, Çiçi'nin anne ve

babasının Nilü ile Karabiber'e kötü bir şey yapmak şöyle dursun, en eğlenceli saatleri geçirttiklerine bakılırsa bu koskocaman bir yalandı.

Nilü'nün içine bir huzursuzluk yerleşmişti. Aklına takılmıştı bir kere Baykuş Pembe'nin büyük büyük dedesinin başına gelenler.

Yooo, hayır hayır! Şimdi fırtınada olduğu gibi ölmekten korkmuyordu.

O, kuyruğunu kaybetmekten korkuyordu.

Baykuş Pembe'nin büyük büyük dedesinin başına gelenleri bir türlü unutamıyor ve hiçbir zaman korkmadığı kadar korkuyordu.

Nilü'nün kuyruğu

Annesi Nilü'ye, "Bir gün kuyruğunu bırakmak zorunda kalabilirsin canım kızım," dediği andan beri Nilü için dünya tersine dönmüştü.

Kuyruğunu bırakmak mı?

Çok da ilgilenmiyormuş gibi görünerek, "Neden bırakacakmışım kuyruğumu?" diye sordu. Hatta özellikle yaptığı resme devam ediyormuş ve sütünü içiyormuş numaralarını üst üste yapmaya devam etti.

Bu olasılığı daha önce hiç aklına getirmediğinden yüreği ağzına gelmişti. Öylesine etkilenmişti ki numaracıktan ağzına aldığı sütü yutamıyordu.

Annesi, "Eee kızım, tehlikeli bir durumla karşılaştığında ne yapacaksın?" diye gözlerini onun üzerine dikerek sordu.

Nilü sütünü koskocaman bir yutkunmayla boğazından aşağı indirdi ve, "Elbette renk değiştireceğim," dedi.

O anda aklına fırtınada yaşadıkları geldi. Fırtınada renk değiştirme fikri işe yaramamıştı.

Annesinin ağzından çaktırmadan laf almaya devam etmek en iyisiydi.

"Ne gibi tehlikeli durumlardan bahsediyoruz bu arada?" dedi.

"Nilü artık yeterince büyüdün. Diyelim ki seni korkunç biri kovalıyor. İlkel biri. Geçmişin kuralsızlığında yaşayan bir canlı. Ve senden çok daha hızlı. Ne yapacaksın? Kuyruğunu onu oyalsın diye ve kolayca kaçmak için bırakacaksın. Önce kıpırdamadan duracak ve kuyruğunu bırakacaksın ki, sonra hızlıca kaçabilesin."

"Hayır bırakmayacağım," dedi Nilü.

Nilü'nün siniri bozulmuştu. Kertenkeleler içinde en güzel kuyruğa sahip olan Nilü, ne diye bırakıyordu canım kuyruğunu? Bu çok saçmaydı.

Nilü kuyruğunu çok severdi ve gayet iyi bilirdi ki o kuyruk bir kere bırakıldı mı bir daha asla yerine takılmazdı. Sonra bekle ki yeni kuyruk çıksın. Sonra bekle ki tamamlansın.

Hem yenisinin, renkleri dillere destan, herkesin bahsettği kuyruğu gibi çıkacağını nereden bilecekti?

“Saçmalama Nilü. Kuyruğunu bırakmazsan yem olursun. Bu söylediğini duymamış olayım. Bebek misin sen?” dedi annesi.

Sinirinden iyice kıpkırmızı oldu Nilü ve bunu annesinin fark etmemesi mümkün değildi çünkü bir kertenkele renk değiştirdiğinde bunu herkes görebilirdi. Annesi sesini yumuşattı hemencecik.

“Canım kızım benim,” diyerek Nilü’nün yanına geldi ve ona sarıldı. “Biz kertenkeleler tehlikelerden korunmak için bunu yapmak zorundayız. Sen istesen de istemesen de... Sonuçta yaşadığımız yer bir orman. Benim bile görmediğim yabani bir kuş buralardan geçmek isteyebilir. Olur ya olur. Olmaz mı?”

“Olabilir,” dedi Nilü sanki sesi karnının içine kaçmış gibi.

“Ve seni görebilir. Ve senin koşup bir yere saklanman gerekebilir. Kuyruğunla hızlı koşamayacağına göre... Ya da biliyorsun, bir mücadeleye girmek gerekirse...”

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Nilü. “Tehlikeli bir durumla karşılaşmayacağım ben.”

Annesinin sabrı yavaş yavaş taşmaya başlamıştı. Bugün burada kızına bu kuyruk durumunu kabul ettirmesi şarttı çünkü yarın başına bir şey gelirse ve Nilü inat edip kuyruğunu bırakmazsa çok fena şeyler olabilirdi.

“Bana bak Nilü eğer hemen burada tehlikeli bir

durumla karşılaştığında kuyruğunu bırakmaya söz vermezsen, dışarı çıkmanı yasaklarım!”

Bu sözler Nilü’ye Baykuş Pembe’nin sözlerini hatırlattı. Hani Çiçi’ye suyun altına girdiğinde söylediklerini.

“Yasaklamana gerek yok anneciğim. Çünkü ben bir daha asla dışarı çıkmayacağım,” dedi Nilü.

Annesi şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse.

“Nasıl, ne demek dışarı çıkmayacaksın? Gezmeyecek misin hiç, okula da mı gitmeyeceksin?”

“Gezmeyeceğim ve okula da gitmeyeceğim. Okula kuyruğum olmadan gideceksem hiç gitmeyeyim daha iyi,” dedi Nilü.

“Olur mu kızım öyle şey? Yemek de mi yemeyeceksin?”

“Evde yemek var ya...” dedi Nilü.

“Eve baban veya ben yemek getirmezsek açlıktan ölersün o halde,” dedi annesi.

“Evet, o zaman ölürüm,” dedi Nilü.

“Peki ya mahallemize, hatta yuvamıza bir tehlike gelirse ve sen uyurken onun gelişini fark etmezsen?” diye sordu annesi.

Bu kez Nilü’yü yakaladığından ve istediği cevabı alacağından emindi.

“Uyumayacağım,” dedi Nilü. “Bir daha asla uyumayacağım. Ne olursa olsun kuyruğumu bırakmayacağım.”

Nilü o gün kararını vermişti. Yemeyecek, içmeyecek, etrafta dolanmayacak ve hiç mi hiç uyumayacaktı.

BÖLÜM ÜÇ

Tırnak Kırılır; Saç Kesilir. İkisi de Uzar.

Tam iki gün geçmişti. Nilü kararına tamamıyla uyuyordu. Yatağının üzerine oturmuş, kıpırdamadan duruyordu. Ne karnının gürültüsü ne de yeni tanıştığı, gözlerini kapamaya çalışan taşlar umrundaydı.

Annesiyle babası ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Ne dedilerse işe yaramıyordu, Nilü'yü kararından vazgeçirmek mümkün görünmüyordu. Öğretmeni, babaannesi, dedesi, okul arkadaşları konuşmaya çalışmıştı onunla. Herkes kendi bakış açısıyla Nilü'nün kararını yargılıyor ve değiştirmeye çalışıyordu.

Nilü gelenleri dinlemiyor, parmaklarını kulaklarına geçiriyor ve duymamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Şu andan itibaren kimseye güvenemezdi.

Kim bilir Baykuş Pembe'nin büyük büyük dedesi neler düşünüyordu ve kimlerden duyduğu yanlış bilgiler onu ölüme sürüklemişti? Üstelik Nilü ölmekten korkmuyordu. En çok korktuğu şey, kuyruğunu yitirmektir.

Elbette Karabiber ve Çiçi, Nilü'yü çok merak ediyorlardı.

“Böyle saçmalık olmaz,” dedi Çiçi.

“Ama işte böyle. Kuyruğunu bırakmak istemiyormuş, o yüzdenmiş,” dedi Karabiber.

“Neden kuyruğunu bırakmak istemiyor ki...” diye sordu Çiçi.

Karabiber bunu Çiçi’ye açıklayamazdı. Daha doğrusu Nilü bunu anlattığını bir duysa, Karabiber’le bir daha asla konuşmazdı. Hem Nilü’nün kuyruğunu herkes, kendi ve özellikle bir kişi çok beğendiği için bırakmak istemediğini nasıl açıklayacaktı? Çiçi kız işlerini sevmezdi ve bu da bal gibi bir kız işiydi. Rengini ve desenlerini çok sevdiğinden kuyruğu çok önemliydi Nilü için.

Çok eski arkadaşı olarak Karabiber bunu gayet iyi biliyordu ama bu, Çiçi’ye söylenecek şey değildi birincisi. İkincisi de Çiçi bunu anlamayabilir ya da Nilü’yle dalga geçebilirdi. Belki şimdi endişelendiği için dalga geçmeyi sonraya erteleyebilirdi ama ileride kesin bunu Nilü’nün yüzüne vuracaktı ve öyle ya da böyle gerçekleşecekti bu dalga geçme işi.

“Bunu bilemeyiz ve anlayamayız çünkü bizim öyle bir kuyruğumuz yok,” dedi Karabiber.

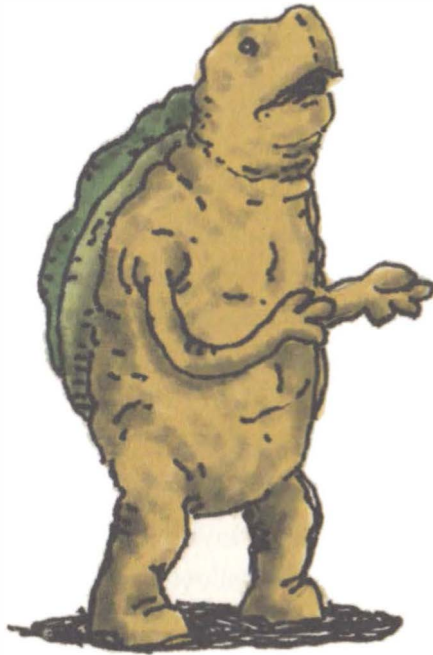
“Haklısın ama tekrar çıkıyorsa ve ortada bir şey yokken... Durduk yerde... Ne bileyim, bu kararı alması bana çok saçma geliyor,” dedi Çiçi.

“İşte bu konuda haklısın,” dedi Karabiber.

“Hayır, ben gidip konuşayım diyeceğim ama bir ker-tenkele evine girmem mümkün değil. Keşke annemle

babam bu meseleyi çözüse... Ama onlar da 'Biz size ne dedik, arkadaş olduğunuzu söyleyin demedik mi?' diyecekler," dedi Çiçi.

"Ben de gidemem," dedi bitkin bir sesle Karabiber. "Nefesimi senin kadar uzun tutsam bile evlerine ulaşmadan toprağın altında nefessiz kalıp ölürüm. Hem ayrıca ikimiz de eve giden yollardan geçemeyecek kadar büyüğüz."

"Bence geçeriz. Büyük kertenkeleleri düşünsene," dedi Çiçi.

Çiçi'nin gözündeki parıltılar Karabiber'in hiç mi hiç hoşuna gitmedi. Çiçi'nin inat etmesi şu anda en son isteyeceği şeydi. Bu nedenle ona hak verir gözükmek en iyisi olacaktı.

“Olabilir ama yine de benim için mümkün değil,” dedi Karabiber. “Kaldı ki senin girmene de izin veremeyeceğim canım. Toprağın altında seni çok sevebilecek ilkel büyük yılanlar olabilir ve senden çok korkacak kertenkele aileleri var.”

İkisinin de omuzları aşağıya düştü. Ulaşamadıkları arkadaşlarıyla nasıl konuşacaklar ve onun sorununu nasıl paylaşacaklardı? Bir dostunuzun başına iyi bir şey geldiğinde ona sarılıp tebrik etmek istediğiniz gibi üzgün olduğunda da onun yanı başında olmak istersiniz. Korktuğunda, canı sıkıldığında elini tutmak istersiniz. Çiçi ve Karabiber'in de yapmak istediği buydu. Nilü kendini eve kapattığı ve çıkmadığı için de bu imkânsız görünüyordu.

“Bizi düşünerek bu kararı verdikten sonra pekâlâ kendini başka bir yere saklayabilirdi. Örneğin bir ağaca çıkıp, inmiyorum diyebilirdi. Tıpkı Ağaca Tüneyen Baron gibi,” dedi Çiçi.

“O zaman ben ağaca çıkamazdım ve sadece sen elini tutabilirdin,” dedi Karabiber.

Çiçi kaşlarını çatı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Başka bir yerden bahsediyorum.”

Uzun uzun konuştular olası yerler üzerine. İkisinin de ulaşabildiği hiçbir yer Nilü'nün evi kadar rahat değildi.

Ne de olsa Nilü'nün en iyi bildiği ve ona göre en tehlikesiz yer eviydi.

İhtimalleri gözden geçirince, seçtiği yer konusunda Nilü'ye hak verdiler. Ancak hak vermeleri Nilü'ye ulaşamadıkları gerçeğini değiştirmiyordu. Bu inadına devam ederse hasta olabilirdi. Hatta aklıktan ölebilirdi bile.

“Bunu nasıl düşünemez anlamıyorum,” dedi Karabiber. “O zaman kuyrukla birlikte yok olup gider ve kuyruğunun da hiçbir önemi kalmaz.”

“Bu kuyruk niye bu kadar önemli? Bildiğin bir şey varsa söyle lütfen. Elbette önemli olacak ama niye çooooook önemli?” diye sordu Çiçi Karabiber'e, anlayamadığından gözlerini kocaman açarak.

Çiçi'nin yanıt ne olursa olsun Nilü'ye hak vermesi mümkün değildi. Anne ve babasına şöyle diyordu:

“Yani tırnağım kırılır, kırılan parça yerine takılamasa, yok olsa bile uzar değil mi eskisi gibi? Saçlarımız kesilir sonra tekrar uzar. Sanki Karabiber'in kabuğundan bahsediyoruz ya da kafalarımızdan. Nilü'nün saçmaladığını düşünüyorum. Mademki tekrar çıkıyor niye bu kadar korkuyor ve neden bunu durduk yerde böylesine büyük bir sorun haline getiriyor?”

Baykuş Kuzey ve Baykuş Pembe de Çiçi'ye hak veriyorlardı. Her ne kadar Nilü'yü anlamak isteseler de bir türlü bu davranışın sebebini çözemiyorlardı.

Nedenini anlayamadığın bir sorunun çözümünü bulmak çok zordur. Çiçi yattıktan sonra da Nilü'nün

kararı üzerine epeyce kafa yordu Baykuş Kuzey ve Baykuş Pembe ama akla yakın bir çözüm gelmiyordu akıllarına. Yine de nedenini bulmak için epeyce çaba harcadılar.

Tanyeri ağarınca çocuk baykuşların uykuya yatma zamanı gelir. Özellikle okula gidecek olanların. Yetişkinler güneş ışığında bile oturup muhabbete devam edebilirler yuvalarında. Baykuş Kuzey ve Baykuş Pembe de öyle yaptılar.

“Çiçek böyle bir karar verse biz ne yapardık düşünse-ne,” dedi Baykuş Kuzey.

“Çiçek deme! Duyar muyar, sonra ayıkla pirincin taşını,” dedi Baykuş Pembe kafasını arka odayı kontrol edecek biçimde uzatıp geri çektikten sonra.

“Haklısın,” dedi Baykuş Kuzey ve devam etti. “Bir de çocuk haklarından bahseder, çocuk olmak ne zor bu dünyada deriz ama baksana şu halimize, anne-baba olmak daha zor. Ufacık kız bizi parmağında oynatıyor. Kızımıza adıyla bile seslenemiyoruz. Nilü’nün anne-babası da kızları için ne kadar çok endişeleniyorlardır kim bilir...”

İkisi bir an birbirlerine baktılar. Gözlerinden endişe bulutları geçti hızlı hızlı. İkisinin de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Nilü’nün annesinin ya da babasının yerinde olmak istemezlerdi.

“Çiçek uyumuş mudur?” diye sordu Bayan Pembe.

Bu kez yakalama sırası Baykuş Kuzey’deydi. “Efendiiim?” deyip kulağını uzattı karısına. Doğru duymaya çalışır gibi yapıp eşiyle azıcık da dalga geçmek istemişti.

"Amaaannn... İşte! Çiçi. Uyumuş mudur?"

"Bence uyumuştur."

"Haydi o zaman kendimize bitkili bir çay ve meyve likörlü pasta karışımımızdan hazırlayalım. Sonra da yeni doğacak kızımıza hiç ama hiç değişmeyecek bir isim uydurmaya çalışalım," dedi Bayan Pembe.

"Neee?" diye bağırdı Baykuş Kuzey.

"Evet şekerim, evimize bebek gelecek. Ve kız olursa adının ikide bir değişmeyeceğinden emin olmak isterim," dedi Bayan Pembe gülümseyerek.

Karı-koca birbirlerine sarıldılar mutluluk pırıltıları eşliğinde.

Nilü bütün gece uyuyamamıştı. Tabii Nilü'yü kendilerine dert edenler de.

BÖLÜM DÖRT

Ormanda Yaşam

Sabah başka yerlerdeki gibi başlamaz ormanda.

Hele sizin bildiğiniz gibi hiç başlamaz.

Ay, ışığını yavaş yavaş saklamaya, güneşe sabırsızlıkla sahne sırasını beklemeye başlar. Henüz o yüzünü kimseciklere göstermeden, harikulade bir renk gösterir kendini. Ormanda yaşayanların kaçırmak istemedikleri bir zaman varsa o da bu zamandır işte! Kaçırılmayacak renk cümbüşlerine burada rastlanabilir ancak. Mevsimlerin gerektirdiği kararlar ne olursa olsun bu kararlara uymaz kimse o dakikalar boyunca.

Rüzgâr renklerin geçişini daha iyi görebilmek için kendini dinlenmeye alır.

Nehir yavaş yavaş akar.

Kar ve yağmur, dünyaya inmek için telaşlanan çocuklarını aşağıya bin bir tembihle bırakır.

Ayaklılar adımlarını, toprağı incitmemeye yüz kat özen göstererek atarlar. Sanki yerden uzakta ve uçar gibi sürünür sürüngeñler. Rüzgârın ne yaptığını iyi bildiklerinden ona rakip olmayacak bir sesle kullanır kanatlarını uçanlar. Suyun içindeki kabarcık seslerini bile

kontrol altına almayı ustalıklı becerir orada nefes alıp verenler.

Büyülü anlardır bunlar. Ormana hediye edilen bu maviliği yaşayarak beslenir herkes. Yiyecek ve içecek ihtiyacı kadar gereklidir bu rengi herkesin gözüne doldurması. Gelişi bütün gözlerin parıl parıl parlamasına sebep olur. Zaman başka türlü akar ve adeta dolar herkesin içine.

Tüm yaşam gücünü sağlayan büyülu bir geçiştir ayla güneşin değişim zamanı.

Çok az çekilir karanlık, birazcık gelir ışıık. Gelir gelmez de hemen bir adım atar geride durduğu yere. İzini bırakıp gider usulca. Ormandaki renkler sessizliğin içinde şaşkına dönmüş, nefeslerini tutmuş beklemektedirler.

Kırmızı acaba kendini göstermeli mi, göstermemeli mi? Kimse başrolü oynamaya cüret etmez bu büyük doğa olayının geçişinde. Bütün renkler mavinin adımları belirlediği bu ustalıklı dansa büyük bir keyifle uyum sağlar. Siyahla maviliğin üzerlerindeki yansımalarına ayak uydurmak isterler. Bu güzelliği kaçırmak istemezler.

Ormandaki sanat festivalidir bu saatler.

Hep birlikte yaratılan bu önemli eser, herkesin içinde olduğu ve herkesin beğendiği bir güzelliştir. Gün sanatla başlar. Her gün bambaşka olan başlangıcı unutmaya imkân yoktur ertesi güne kadar. Sadece o gün olanlar görebilmiştir. Sadece orada olanlarla kurulmuştur mizansenler.

Kertenkeleler renk değişimlerini izlerler dikkatlice. Onlar ve diğer renk değiştirebilenler için benzersiz bir okul gibidir bu geçiş zamanı. Nasıl büyük bir orkestradır böyle! İzlemekle bile çok şey öğrenecektir gören gözler. Vücutlarını aldıkları her dersle daha iyi kullanmayı öğrenir onlar. Elbette tek başına kimsecikler bir sanat eserinin etkileyiciliğine bürünemeyecekti. Bunu bilirler. Kimse geçişin muhteşem yaratıcılığıyla yarışmaya kalkmayacaktı. Bir esere bakarak nefes alıp vermenin tadını çıkarmayı çok iyi bilen, onu hiç terk etmek istemeyen incelikli bir sanatseverdir renk değiştirenler.

Kaplumbağalar da gördükleri karşısında büyülenirler. Her gün, o anda kalırlar oldukları yerde. Daha yavaş hareket edemeyecek kadar yavaş olanların yaptığı hep budur ormanda: durup yavaşlığı izlemek! Kendi hızlarında bir dünyayı görerek yaşadıkları güne başlamak çok önemlidir onlar için. şu aceleci karıncaların bile kendileri gibi yürümeye çalışmaları eğlendirir onları. Sevinirler herkes için. Herkesin yaşamın tadını kısa bir süre de olsa çıkarabildiğini düşündükleri için.

Baykuşlarınsa gereksiz hareket etmeden izlemeyi öğrenen canlılar çok hoşuna gider. Herkes gibi onlar da kendilerinden bir şeyler bulurlar bu maviliğin içinde. Öylesine mutlu olurlar ki kendilerine dönüşen ormanı izlediklerinde... Telaşsızlığı sakince takip etmektir en sevdikleri. Ne de olsa telaş da, büyük hareketleri de sakinlikle izleyebilecek güce sahiptir onlar yapıları gereği. Yine

de bu güzelim zamanda etrafı izlemenin keyfini hiçbir şeye değişmez baykuşlar. Bir de en önemlisi bu zamanın, yalnızca onların sesiyle özdeşleşmesidir. “Huphuphuphup” ve ışık geldiğinde gürültülü bir “huhuhuhuhu” sesi.

Güneş doğarken yüzlerine değen esintileri unutmaz gün boyu bu üç tür: kaplumbağalar, kertenkeleler ve baykuşlar.

Belki de bu yüzden iyi tanırırlar birbirlerini.

Üç arkadaşın birbirini böylesine sevmesinin nedeni, günün bu önemli zamanına bağlanabilir pekâlâ.

Renk Kertenkele Nilü’nün, hareket biçimi Kaplumbağa Karabiber’in, sesse Baykuş Çiçi’nin türünde devam ettirir kendini, ertesi gün o saatler gelene kadar. Ve her üçünü görenler bilirler ki tanyeri ağarmasının sembolüdür onlar. Günün hangi saatinde bunu hatırlarsa hatırlasın ormandakiler, yine bilirler ki saatler geçecektir. Yeni gelecek olağanüstü doğuşu yaşayacaklardır. Hatta hayata gözlerini yumanlar bile geçişin bir parçası olmayı sürdüreceklerdir. Tıpkı vücutlarının taş, toprağa, suya, havaya karışacaklarını bildikleri gibi gayet iyi bilirler ki başka şeylere dönüşene kadar maviliğin içinde vücutlarıyla bir görev üstleneceklerdir.

Bugün ışık kendini gösterdi yine. Güneş de tatlı bir gerinmeyle geçiverdi yerine. Ormana büyümlü anların ardından hoş bir telaş indi. Sonra yine eski hızına, rengine, sesine dönüşecek her şey.

Karabiber gözlerini ovuşturdu güzelce. Diğer pence-
reden kafasını uzatmış dört erkek kardeşine bakmaya ge-
rek duymadı bile. Dün akşam nasıl da canını sıktıklarını
hatırladı. Kardeşlerinin evde kendi kurallarına göre ya-
şamalarından çok rahatsızdı. Hatta evden ayrılma konu-
sunda ciddi kararlar alarak uyumuştı dün gece. Anne ve
babasına söyleyip bunu açıklayacak, evdeki gerekli kişile-
ri uyarma konusunda kararlılık gösterecekti. Karabiber'e
göre böylesine gürültücü kaplumbağalar dünya üzerine
hiç gelmemişti.

*"Neyse ne, şu anda onlarla uğraşıp canımı sıkacak halim
yok,"* dedi içinden ve annesine döndü.

*"Anne, bu güzellik başka ormanlarda da oluyor mu
sence?"*

Kızına bakıp gülümsedi annesi. *"Oluyor elbette!
Dünyanın her yerinde geçişin kıymetini bilir yaşayanlar."*

Gözünün ucuyla dört canavarı kontrol etti Karabiber.
Kendilerine gelememişlerdi, gördükleri güzellikle banyo
yapmayı sürdürüyorlardı hâlâ. Lafa dalma ihtimalleri ol-
madığından emin olunca sessizce, *"Olur mu anne, altı ay
gece altı ay gündüz olan yerlerdekilere şanslı değiller ki
bizim gibi,"* dedi.

Kızının çokbilmişliği hoşuna gitmişti Karabiber'in an-
nesinin. *"Ne kadar büyüdün Karabiber... Ne zaman bu
kadar büyüdün de öğrendin kutupları... Zaman ne çabuk
geçiyor,"* dedi gülümseyerek.

Karabiberin hoşuna gitmemişti annesinin söyledikle-

ri. “Kaçınıcı sınıf olduğumu unutuyorsun sanırım. Kaç yıl oldu bu dersleri geçeli... Kaldı ki araştırmacı bir kişiliğim var benim, oğulların gibi değilim,” demek istedi ama sadece, “Kaçınıcı sınıf olduğumu unutuyorsun,” cümlesi döküldü ağzından. Diğer sözler içine aktı, büyüdü, bir nehir oldu, kendi yolunu bulup uzandı Karabiber’in bile bilmediği bir yerlere.

Küçük bir kahkaha sesi geldi annesinden. “Peki, peki. Ne kadar büyüdüğünü çok iyi biliyorum.”

Bu kahkaha sesi kardeşleri kendine getirdi. Meraklı gözlerle döndü aynı anda dördü de içeriye. Annesi de Karabiber’i bir türlü anlamıyordu. Kardeşleri ya da Karabiber neden bahsederse bahsetsin konuyu buraya getiriyordu.

“Çocuğunuz Büyürken Yapılması Gereken Şeyler ve Çocuğunuz Büyüyor, Bunu Unutmayın! isimli iki kitabı hiç sevmiyorum,” diye geçirdi içinden. “Anne ve babalar böyle kitapları okumaktan hemen vazgeçmeliler. Bunları yazan yazarlar da hemen kendilerine yazacak başka şeyler bulmalılar. Utanmıyorlar bütün çocukları tanıyor gibi herkese tavsiyeler yazmaya. Gerçi suç beni tanımayan o yazarlarda değil, o kitapları okuyup başucunda tutan annemde. Onlar benim kızımınla hiç tanışmadılar ki, onun ne hissettiğini nereden bilecekler diye hiç mi hiç düşünmüyor.”

İçindeki nehri hatırladı Karabiber. Ona eklemek istediği bir şey daha vardı şimdi: “Bu dört canavar için söylenenlerle benim için söylenenler nasıl aynı olabilir acaba...”

Kertenkele Nilü de geçiş anını izledi herkes gibi. Penceresinden hayranlıkla bakarken dışarıya, “Niye renk değiştirmek yetmiyor,” deyip tam bin kere iç çekti kimse-
nin duymayacağı biçimde.

Gün ağarır ağarmaz kuyruğunun renkleri de parılda-
maya başlamıştı Nilü’nün sevdiği gibi. Bir de Söğüt’ün
sevdiği gibi. Ne yapıyordu acaba Söğüt? O yokken ki-
minle oturuyordu sınıfta? Kuyruğuna baktı uzun uzun.
Acaba ondan vazgeçebilir miydi?

“Asla!” dedi.

Ve bunu olabildiğince yüksek sesle söyledi. Kimsenin
duyması da umrunda değildi.

BÖLÜM BEŞ

Ah O Söz...

Söğüt'le tanışma ve kuyruk meselesi

Söğüt sınıfa ilk girdiğinde Nilü'nün kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Niye kalbinin kulak deliklerine gelecek kadar yüksek sesle bağırdığını anlayamamıştı. *"Herhalde hastalanıyorum,"* diye düşünmüştü.

Daha önce de bir kez çok hastalanmıştı ve babası yataktan çıkmasına izin vermemişti. Doktora gidecek kadar iyi olmadığı için doktorunu, Kertenkele Defne'yi (herkesin söylediği ismiyle Def'i) evlerine, odasına davet ettiklerini söylemişti annesi.

"İğneden korkmuyorsan sorun yok!" demişti Def.

Korkmuyordu.

Ne olacaktı ki? Haftalarca hasta olup yatmaktan ve ağrı çekmektense bir anlık sinek sokmasını tercih ederdi elbette.

Nilü, Söğüt sınıfa girdikten sonra elini yavaşça alnına koydu, ateşi var mı diye baktı. Yoktu. Hastalandığında hep böyle yapardı annesi ve babası. Alnına dokunup ateşine bakarlardı. Peki niye böyle hasta gibi hissetmeye

başlamıştı? Gözlerini Söğüt'ten alamadığını fark etti bunları düşünüp bir yandan da alnını kontrol ederken.

Söğüt gözlüklerinin altında duran kocaman gözleriyle Nilü'nün gözlerinin tam içine baktığı anda kalbinin sesi kesildi Nilü'nün. Bir tek kalbinin sesi mi?

İşte o an öldüğünü düşündü. Hastalık gibi değildi bu. Daha da kötüsü olmalıydı. Hiçbir ses duyulmuyordu çünkü. Oysa öğretmeni konuşuyordu biraz önce:

“Söğüt artık bizim sınıfımızda olacak. Anne-babası ve kardeşleriyle birlikte ormanımıza yeni taşındılar.”

Şimdi bir sessizlik vardı ve büyük boşlukta asılı kalmışlık duygusu. Ne zaman Söğüt gözlerini öğretmene döndürdü, o zaman tekrar başladı sesler. Ölmediğini anlaması da bu anda oldu Nilü'nün.

“Evet Söğüt, seni dinliyoruz. Bize kendini tanıtmayacak mısın?”

“Adım Söğüt,” deyip Kertenkele Nilü'ye tekrar baktı Söğüt. Sustu. İkisi de birbirinin gözlerinin tam içine bakıyordu. Sınıf etraflarında dönüyordu adeta.

Kıkırdaşmalar başladı.

“Peki. Söğüt fazla konuşmak istemiyor sanırım. İlk günden onu sıkmayalım. İstedğin boş bir sıraya geçebilirsin Söğütçüğüm,” dedi öğretmen.

Kurulmuş bir bebek gibi, hiçbir yöne bakmadan Nilü'nün yanına geldi Söğüt.

“Buraya oturabilir miyim?” diye sordu öğretmene dönüp.

“Tabii ki. Nereye istersen oraya otur,” dedi öğretmen.

Fısıldaşmalar başladı sınıfta.

Öğretmenin, “Eveeeet!” sesiyle sustu herkes.

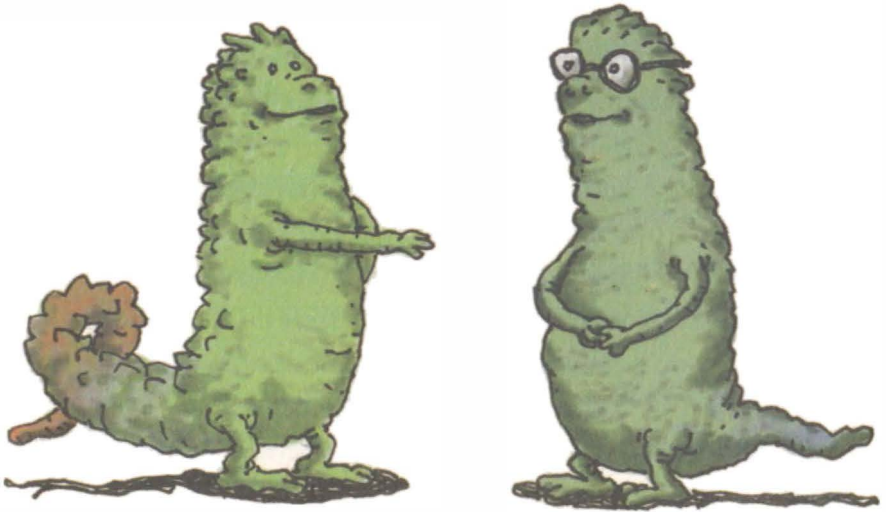
Söğüt usulca yerleşti yeni sırasına. Her ikisi de konuşmadan öğretmeni dinlediler. Hiç bakmadılar birbirlerine.

Teneffüs zili çalar çalmaz fırladı sınıftakiler dışarı. Öğretmenin olduğu yere bir süre daha bakmaya devam etti Nilü ile Söğüt. İkisinin gözleri de kırpıştırılmamaktan beş kat daha fazla büyümüştü sanki. Birbirlerine döndüklerinde aynı anda:

“Kuyruğun...” dedi Söğüt

“Ne zaman...” dedi Nilü.

Her ikisi de, “Önce sen!” dediler birbirlerine. Güllümsediler sonra. Gözleriyle anlaştılar, Söğüt’ün ağzından döküldü ilk cümle:

“Kuyruğun hayatımda gördüğüm en güzel kuyruk.”

Nilü’ye bunu şimdiye kadar çok kişi söylemesine rağmen Söğüt’ten duymak yüzünü kızarttı. Kulaklarına kadar yandı. “Teşekkür ederim,” dedi kafasını öne eğerek.

“Sen ne söyleyecektin?” diye sordu Söğüt.

Nilü, tekrar gözlerini Söğüt’ün gözlerine nasıl değdireceğini bilemedi. Kafasını kaldırmamak en iyisiydi. “Ne zaman geldiniz diye soracaktım,” dedi.

Kendi bile duyamamıştı sesini. Söğüt’ün nasıl duyduğuna şaşırdı. Yanıt vermeye başlamıştı Söğüt.

O gün teneffüsler bitmesin istemişti ikisi de. Akşam olmasın, eve gitmesinler, konuşacak ne varsa konuşabildikleri kadar konuşsunlar istediler. Ne yazık ki zaman çabuk geçti.

Sonrasında Nilü için Söğüt’leyken zaman hep çabuk geçti. Okul hemencecik bitiş zilini çalıyor, eve yürüdükleri zaman çabuk geçiyordu. Okula birlikte gitmeye başladılar. Birbirlerini beklemeleri, buluşmaları, yürümeleri... Işık hızı gibiydi her şey. Birdenbire bitiveriyordu.

Okuldaki herkes onların birbirlerine âşık olduğunu düşünüyordu. Onlar ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Saklayacak, gizleyecek bir şey olduğundan değil, sevgili olup olmadıklarını bilmiyordu ikisi de. İkisi arasında her şey konuşuluyordu konuşulmasına da, konuşulmayan bir tek şey vardı: Sahiden birbirlerine âşıklar mıydı, sevgili miydi onlar diğer herkesin söylediği gibi?

Bunu bilmiyordu Nilü ama bildiği tek şey vardı, hep Söğüt'ü düşünüyordu. Onun söylediği her şeyi önemsiyor, defalarca kafasında evirip çeviriyordu. Tüm sırlarını veriyordu ona. Çiçi'den, Karabiber'den, birlikte geçirdikleri zamanların tüm detaylarından haberdardı Söğüt.

Söğüt de herkesten sakladığı sırlarını ona anlatıyordu. Söğüt'ün kardeşleriyle kavgalarını, sinirlendiği şeyleri çok iyi biliyordu Nilü. Sonracığıma bir gün babasının kardeşine attığı tokattan bile haberdardı. O gün okula giderlerken nasıl da üzgündü Söğüt.

"Hiç böyle biri değildir babam, onu yanlış tanımanı istemem. Ben de inanamıyorum hâlâ," demişti Söğüt. "Babanın kardeşinden özür dileyeceğinden eminim ve çok üzüldüğünden de. Hem de senden daha da çok," demişti Nilü.

Özür dilememiştir babası. Çok kızgındı Söğüt. Suçlu babası olduğu halde annesi, kardeşine babasından özür dilemesini söylemişti. Akıllı kardeşi de hem suçlu hem güçlü bu babadan özür dilemişti. "Peki, özrünü kabul ediyorum," demişti babası.

Kulaklarına inanamamıştı Söğüt. Öylesine kızgın anlatıyordu ki olan biteni, kızgınlığı bile çok eğlendiriyordu Nilü'yü. Hep konuşsun istiyordu. O anlatsın, Nilü de hep dinlesin.

Utandırılacak şeyleri, başkalarından gizlediklerini, üzüldüklerini de konuşuyorlardı birbirleriyle, sevindikleri, mutlu olduklarını da.

Söğüt'ün anlattıkları çok değerliydi Nilü için. Tıpkı Çiçi ve Karabiber'in ona anlattıkları, onunla paylaştıkları gibi. Azıcık farkla: Birincisi Söğüt'ün Nilü'ye dair söylediği her şey büyülyüdü. Sonracığıma birlikte yaşadıkları, Söğüt'ün söylediği her şey ezberindeydi Nilü'nün.

Söğüt'le ilk tanışmalarını geçiriyordu aklından sürekli, yatağının üzerindeyken. Yemezken, içmezken, uyumazken. Kısacası kararını uygularken.

“Adım Söğüt.”

Nilü bu sesi içinden çıkarıp çıkarıp tekrar dinlediğinde yüzüne küçük, tatlı bir tebessüm yerleşiyordu.

Bakışmalarını hatırlıyor, “Önce sen!” dedikleri anı getiriyordu binlerce kez gözünün önüne. Dudakları kulak deliklerine kadar uzanıyordu o zaman.

“Kuyruğun hayatımda gördüğüm en güzel kuyruk,” sözü geliyordu aklına, gülümsemekten yorgun düştüğünde. İşte o zaman hemen toparlanıyordu dudakların kenarları eski yerlerine. Hatta gidebilecekleri kadar geriye kaçmak istiyor, dudağını büzüştürüyor ve gözleriyle kaşlarını da çekiyorlardı aşağıya doğru.

Söğüt çok beğeniyordu Nilü'nün kuyruğunu. Nilü nasıl vazgeçebilirdi kuyruğundan?

“Söğüt başka biriyle oturmuş mudur, okula kiminle gidip geliyor, kardeşleriyle kavgalarını kime anlatıyor?” diye düşündü sonra.

Canı sıkıldı azıcık ama “O kendi bileceği iş!” dedi omuz silkerek.

Âşık olduğunuzda karşınızdakinin gözlerinde gördünüz mü bir kez kendinizi, aynı öyle görmeye devam etmek istersiniz. Her şeyden daha önemlidir bu. Âşık olmaktan bile!

BÖLÜM ALTI

Okul Çıkışı

Karar ve Nilü'ye not

Karabiber okuldan çıktığında çok sıkkındı. Nilü'yü merak etmesi en önemli nedendi elbette. Üstüne üstlük yine eve gidecek olması, kardeşlerinin gürültüsünün içinde nefes alamayacak gibi kalıp, evin içinde ne yapacağını bilemeden kulaklarını kapayarak gezme zorunluluğu... Odasında tek başına otururken bile onların çığlıklarını işiteceğini ve kendini kitaplarına veremeyeceğini düşündükçe içine fenalık geliyordu. Bu nedenle de adımlarını her zamankinden daha yavaş atıyordu.

Eve ne kadar geç giderse, işkenice o kadar geç başlayacaktı. *“Evleri okula uzak olanlar ne kadar da şanslılar,”* diye düşünerek sallana sallana yürürken karşıdan ona doğru uçarak gelen koskocaman bir şey fark etti. Hemen kabuğunun içine girdi. O şeyin hemen yanında durduğunu anlayınca da kabuğunun dışında bıraktığını fark ettiği ayağını hızlıca içeriye çekti.

“Karabiber benim çıksana,” sesini işitti.

Çiçi'nin sesiydi ama bu saatte onun burada olması imkânsız gibi bir şeydi. Arkadaşının, yatağında mışıl mışıl uyuyor olması gerekmez miydi?

"Parolayı söyle!" dedi.

"Saçmalama Karabiber, bizim hiçbir zaman parolamız olmadı ki..." dedi Çiçi.

Hemen dışarı çıkardı kafasını Karabiber. Çiçi'yi gördüğü için öylesine mutlu olmuştu ki...

"Doğru yanıt," dedi gülümseyerek.

Sarıldı iki arkadaş birbirine.

"Hayrola ne işin var burada bu saatte?" diye sordu Karabiber.

"Pek hayırlı bir şey değil, evden kaçtım," dedi Çiçi.

"Neeee?" diye bağırdı Karabiber. "Annenle babanın haberi var mı? Nehre gitmeyeceksin değil mi?"

"Hayır, hayır düşündüğün gibi bir şey değil," dedi Çiçi.

Bu yanıt Karabiber'i rahatlattı. Çiçi'nin bir timsahla yüz yüze gelmesini hiç mi hiç istemezdi ne de olsa.

"Daha uzaklara gideceğim. Alıp başımı yola düşeceğim işte..." dedi Çiçi.

"Neee?" diye bağırdı tekrar Karabiber.

"Lütfen artık bağırma," dedi Çiçi. "Herkesin ne olup bittiğini anlamasını istemem."

Döndü arkasına ve uçmaya hazırlandı Çiçi:

"Haydi gizli yerimize!"

"Tamam," dedi Karabiber. Giderken pek çok şeyin aklında asılıp kaldığını fark etti. Niye evden ayrılıyordu

Çiçi? *"Umarım kötü bir şey olmamıştır,"* dedi içinden. Ne oluyordu arkadaşlarına böyle?

Karabiber çok sevinmişti Çiçi'yi gördüğüne. Nilü'yü göremediği, çok merak ettiği böyle günlerde, Çiçi'yi de görebildiği saatlerin ne kadar kısıtlı olduğu düşünülürse, sevinmesi normaldi. Hele hele kendi kardeşlerini düşününce çok normal değil miydi?

Kafasının sürekli kardeşlerine takılı olmasından da sıkılmıştı açıkçası. O da evini bırakıp gitmek istemiyor muydu? Peki Çiçi'ye ne olmuştu? Sessiz sakın odasında, mutlu mesut yaşıyordu Karabiber'e göre. *"Büyük bir şey olmuş belli ki,"* dedi kendi kendine. Ne olursa olsun arkadaşını bu fikrinden vazgeçirmenin en iyisi olacağını düşündü.

Hızını iki katına çıkardı. Hem Çiçi'yi bekletmek istemezdi hem de neler olup bittiğini çok merak ediyordu. Bildiği tek şey vardı: Bu kararı Çiçi durduk yere almazdı.

Büyük ağacın altına vardığında arkadaşının sesini duydu. Oyuğa girdiğindeyse Çiçi'yi bir ileri bir geri yürürken yakaladı. Çiçi kendi kendine konuşuyordu.

"Ne oldu Çiçi?" diye sordu.

Çiçi, "Bir de gündüz görüş gözlüğümü* kırdım iyi mi? Yedek gözlüğüm de evde. Ne yapacağım şimdi?" dedi ağlamaya ramak kalmış bir yüz ifadesiyle.

"Eve gidip gözlüğünü almalısın," dedi Karabiber.

* Gündüz görüş gözlüğü: Baykuşların gün ışığında kullanmak zorunda oldukları gözlüktür.

Çiçi'nin elinde tuttuğu ve çok sevdiği gözlüğüne üzül-
düğü apaçık ortadaydı. Bu gözlük ona kendini iyi his-
settiriyordu. Kız gibi değil, erkek gibi değil. Baykuş gibi.
Çiçi onu taktığında bir balık baykuşu nasıl görünmeliyse
öyle göründüğünü düşünüyordu. Şimdi pembe çiçekli
gözlüğe dönmek zorunda kalacaktı. Böyle bir gözlükle
kaçmaksa tercih edeceği son şeydi ama yapılacak başka
bir şey de yoktu.

“Evet, mecburen o eve tekrar gitmem gerekecek ama sorun değil. Nasılsa bizimkiler mışıl mışıl uyuyorlardır. Girip çıktığımı da duymazlar.”

“Kötü bir şeyler olmuş,” dedi Karabiber.

“Kötü mü? Kötüden de beter! Felaket. Annemle babamın bebekleri olacakmış. Düşünebiliyor musun, bu felaket bir şey,” dedi. Bunu der demez Çiçi’nin gözünden bir buçuk damla yaş aktı. İlk kez birine söylüyordu bu berbat gerçeği. Söz konusu durumla nasıl başa çıkacağını da bilemiyordu.

“Alışırın diyeceğim ama alışılmıyor,” dedi Karabiber. Arkadaşının huzurunun bozulacağından emindi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kitap okurken, resim yaparken, projelerini çizerken bile aklını veremeyecekti evde yaptığı işlere.

“Çok mutsuzum,” dedi Çiçi.

“Bizim dört canavara ben alışabiliyor muyum? Biliyor musun ben de daha dün uyumadan önce evi terk etmeyi düşündüm. Annemle babamın onlara sonsuz izinler çıkarmalarına dayanamıyorum artık.”

“Tahmin edebiliyorum ne kadar zor olduğunu,” dedi Çiçi.

“Kaç kardeşin olur sence? Yani sizde kaç yumurta oluyor en fazla?”

“Bir. En fazla iki,” dedi Çiçi.

“Neyse en azından bu iyi,” dedi Karabiber. Çiçi’ye baktığında onun hiç de böyle düşünmediğini okudu

gözlerinden. "Sonuçta dörtten çok daha iyidir. En kötü ihtimalle yarısı demek."

Çiçi daha hızlı yürümeye ve hiç susmayacak gibi konuşmaya başladı. Cümleleri ardı ardına öyle bir sıralıyordu ki, neredeyse nefessiz kalacak gibiydi:

"İnanamıyorum buna. İnanamıyorum işte Karabiber. Nerden çıktı bu? 38 gün annem o şapşal şeyin ya da şeylerin üzerinde oturacak. En az yedi hafta da çıkanla ilgilenmek zorunda. Kendi kendine yemek yiyemez bunlar. Annemin onlara yemek vermesi gerekecek. Bu durumda benim için kim bir şeyler düşünecek, kim yaptıklarına bakacak, kim benimle konuşacak belli değil çünkü babamın da elbette anneme o şey ya da şeyler için yardım etmesi gerekecek. Ve biliyor musun bana hiç kimse bu evde yeni bir canlı isteyip istemediğimi sormadı bile. Ah! Söylemeyi unutuyordum: Kız olursa adını öyle iyi koyacaklarmış ki, hep aynı isimde kalacakmış. Bana 'Çiçi' demelerinin onları bu kadar saçma kararlar vermeye zorlayacağını bilseydim keşke. Keşkeeeeeee... Ben de şöyle dedim kendi kendime: 'Peki o halde, ölene kadar aynı isimde kalacak yeni yavrularıyla yaşasınlar hayat boyu.' Beni de unutsunlar ama. Yüzümü görmek için yalvarsalar da göremeyecekler bundan sonra."

Yutkunamamaya başladı Çiçi. Bundan sonra öyle bir hıçkırdı ki söylediklerini Karabiber'in anlamasına imkân yoktu. Karabiber, Çiçi'ye sarıldı. Çiçi biraz daha ağladı

hıçkırır hıçkırır. Karabiber'in onu saran kolları iyi geliyordu Çiçi'ye. Yavaş yavaş azaldı ağlaması.

Karabiber, "Üzülme Çiçi. Buraya gelirken seni kararından döndürebileceğimden neredeyse emindim. Sebep ne olursa olsun," dedi.

Yavaş yavaş Karabiber'in kafasında da bu kaçışla ilgili ampuller yanmaya başlamıştı ve Çiçi hıçkırıklara boğulurken o da kararını vermek üzereydi.

"Ancak bu kabul edilemez. Kimse bize bir şey sormuyor. Ben de seninle geliyorum. Canın nereye gitmek isterse oraya gidelim. Yavrularıyla bırakalım onları. Zaten kimleri istedikleri çok belli," dedi Karabiber.

Gözlerini sildi Çiçi, "Sahiden mi?" diye sordu Karabiber'e.

"Evet! Ben de evi, bizimkileri terk ediyorum. Zaten dün akşam... İşte dediğim gibi, geliyorum," dedi Karabiber.

Çiçi dünyadaki herkesten daha mutlu olduğunu hissetti o anda. Yalnız değildi. Karabiber de onunla gelecekti.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Karabiber en kararlı ses tonunu takınarak.

"Beni burada beklersen hemencecik gözlüğümü alıp gelirim ve zaman kaybetmeden yola çıkabiliriz," dedi Çiçi.

"Dur!" dedi Karabiber. Aklında pek çok şey vardı çözmesi gereken. Hemen yola çıkmak çocukça bir şeydi. Öfkeyle kalkanın zararlı oturacağını düşünüyordu kaplumbağaların her zaman düşündükleri gibi.

Mademki evden kaçmaya, başka yerlere gitmeye karar vermişlerdi çok iyi bir plan yapmaları gerekirdi. Bir de tabii ki Nilü'ye onlarla gelmek isteyip istemeyeceğini sormaları şarttı.

Ama nasıl?

“Evlerine gideyim demiştim sana,” dedi Çiçi.

“Bu olmaz Çiçi, biliyorsun. O işi bana bırak ne yapacağımı iyi biliyorum ben,” dedi Karabiber.

İlk adımı yerine getirmek için bir not yazdılar Nilü'ye. Bunu ona ulaştırmak için de gerçekten iyi bir planı vardı Karabiber'in.

Şimdi en iyisi herkesin eve gitmesi, gidince de hiçbir şey yokmuş gibi dinlenmesiydi. Yanlarına yemek ve gerekli birkaç şey almak için sözleştiler. Planlar yapıldı, hat-ta ince ince üzerlerinden geçildi. Buluşma yeri ve zamanı belirlendi.

BÖLÜM YEDİ

Gitmek mi, Kalmak mı?

Nilü'nün odasına Söğüt'ün gelişi ve Nilü'nün önemli notu alması

Nilü odasında öylece oturuyordu. Karnının gurultusu neredeyse kertenkele mahallesindeki herkesin duyacağı kadar yükselecek gibiydi. Odasına depoladığı ıvır zıvırları idareli kullanmıştı kullanmasına ama sonunu getirmişti işte. İşin kötüsü bir planı da yoktu bundan sonrasında dair. *"Birazdan okul saati gelecek,"* diye geçirdi içinden. Bu yıl okula öğle saatlerinde giden grup içindeydi sınıfı. Sabah kalkıp kahvaltısını çoktan yapmış olurdu bu saatlerde normalde. Biraz evde zaman geçirip Semizotu'yla birlikte akşamdan Nilü'nün anne veya babasının hazırladığı sandviçlerini yerlerdi. Sonra da çantasını kaptığı gibi yola koyulup Söğüt'le buluşurdu sokaklarının köşesinde. Şimdiyse öylece oturuyordu yatağının üzerinde. Yapacak bir şey bulamıyordu. Ne gelen vardı ne de giden.

Anne ve babasına odasına girmeleri konusunda yasak getirmişti. Evlerine gelen Semizotu da kendi havasında biriydi, hiç girmezdi odasına zaten. *"Üniversiteye*

hazırlandığım için yarı zamanlı olarak bu işi yapıyorum,” demişti bir defasında Nilü’ye. Evde pek bir işi yoktu aslında. Görevleri arasında Nilü’ye yiyecek bir şeyler hazırlamak bile yoktu. Sadece evde durmaktı görevi.

Nilü de onu hiç rahatsız etmezdi. Semizotu’nun ne kadar çok çalışması gerektiğinin farkındaydı. Anne ve babası gittikten yarım saat sonra geliyor, Nilü okula gidene kadar çalışmalarını bu evde yapıyordu Semizotu. Amacı matematik profesörü olmaktı. Kele Bilim Merkezi’nde okumayı hedefleyen, hem de matematikçi olmak isteyen birinin çok çalışması gerektiğini bu dünya üzerindeki herkes bilirdi. Bu çalışma temposu içinde pek de samimi bir ilişki içine girme fırsatları olamamıştı. Semizotu ruh gibi dolanırdı evde. Nilü, onun mutfakta duran çalışma masasından kalktığını pek görmezdi. Belki sınavlar bittikten, Semizotu istediği yeri kazandıktan sonra daha çok şey paylaşabilirlerdi.

Şimdilik beraberlikleri zorunlu olarak aynı evi paylaşan iki kişiden öteye gidemezdi. Öyle demişti annesi. Evde büyük bir sorun çıkarsa, örneğin yangın, boruların durduk yerde patlaması (Nilü’lerin evinde yaşanmamıştı böyle bir şey ama kertenkele mahallelerinde sıkça görülen bir sorundu bu), çatı çökmesi gibi Nilü’nün başa çıkamayacağı bir sorun olursa yaşı daha büyük birinin evde olması ve Nilü’nün böyle bir durumdan zarar görmemesi için geliyordu Semizotu onlara. Bir de Semizotu’nun evi çok yakındı ve biraz kalabalık bir ailesi vardı. Sessiz bir

evde çalışmak hem işine geliyor hem de hoşuna gidiyordu.

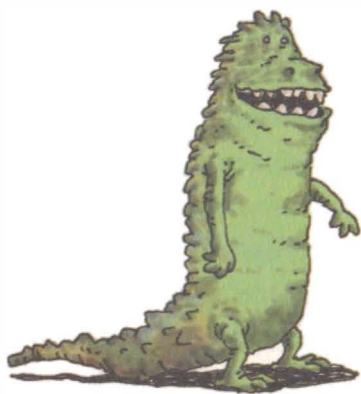
Nilü, Semizotu'na çaktırmadan yiyecek bir şeyler alsane olurdu? Tam ayağını yataktan aşağıya atıyordu ki bunu yakıştıramadı kendine. Zaten herkes yemek yemediğini zannederken gizli gizli yiyecek dolabının içine sakladığızulayı eritmesinden dolayı vicdan azabı çekiyordu bir hayli.

"Yapamayacağım. Gerekirse açlıktan öleceğim, yine de yapmayacağım," diye düşündü. Bir yandan da mantıksız geliyordu ona bu fikir. Eğer açsanız açlıkla ilgili her neden size saçma gelmeye başlar bir süre sonra. Bunu aç kalanlar çok iyi bilirler.

Ölmek değildi ki Nilü'nün amacı. Kuyruğunun yerinde kalmasıydı. Ölünce kuyruğunu korumasının ne anlamı vardı? Semizotu iki gün önce hayatında ilk kez Nilü'nün kapısını çalıp "Evden çıkmazsan kuyruğunu

kimse göremeyecek, bunu biliyorsun değil mi?" diye sormuştu Nilü'ye. Bu da son konuşmaları olmuştu. Daha doğrusu Nilü buna bir yanıt vermediği için konuşma da denemezdi ya, yine de o zamandan beri ilişki kurmamışlardı.

Ona yanıt vermese de Nilü gayet iyi biliyordu ki Semizotu

yerden göğ'e kadar haklıydı. Yalnız Semizotu'nun bilmediği bir şey vardı: Nilü'ye kuyruğunu kendisinin görmesi yetiyordu. Her gün kuyruğuna bakıyor ve onun yerinde olmasına şükreliyordu.

Odasının kapısının tıklatıldığını duydu Nilü. Oysa Semizotu'nun onunla son konuşma çabasından sonra anne ve babasına kimsenin onu rahatsız etmemesi gerektiğini söylemişti Nilü. Semizotu'nun da derslerinden başını kaldırıp onunla uğraşacağını düşünmüyordu zaten. Yine de önlem almıştı. Annesinin Semizotu'na tembihini de kendi kulaklarıyla işitmişti:

"Bir-iki gün daha. Zamanını kendi bize bildirecekmiş. Kimsenin Nilü'yü rahatsız etmesini istemiyoruz. Haberin olsun Semizotu," demişti sanki Nilü'ye duyurmak ister gibi yüksek sesle.

Bu duyduklarını hatırladığı için azıcık telaşlandı Nilü. Acaba ne olmuş olabilirdi ki...

Nilü okula gitmeyeceği için anne ve babası gelene kadar kalacaktı ya evde, belki Semizotu bir şeyin yerini bulamamış olabilirdi. Ya da bir şeye ihtiyacı olabilirdi. Sebep her neyse Nilü'yü hiç mi hiç ilgilendirmiyordu şu anda.

Böyle düşündüğü için azıcık vicdan azabı da çekti. Kapıya baktı sanki arkasını görebilecekmiş gibi.

"Nilüü..." diye seslendiğini duydu Semizotu'nun.

"İşte başlıyoruz," dedi Nilü. "Dışarı çık derse ya da kuyruğumla ilgili bir şey söylerse hiç çekemem bu Semizotu'nu."

"Eveet!" dedi sert bir sesle.

"Arkadaşın geldi," dediğini ve Semizotu'nun uzaklaşan ayak seslerini duydu.

"Arkadaşım mı, kim?" diye sordu Nilü.

"Benim Söğüt," dediğini işitti Söğüt'ün. Heyecandan kalbi içinde kelebekler uçuşuyormuşçasına kıpırdanmaya başladı.

Hemen fırlayıp kapıyı açmalı mıydı, yoksa kimseyi görmek istemediğini söylemeli miydi, bilemedi. Bir ayağını yataktan aşağı sarkıttı ama bunları düşünürken. Sonra da ona sormadan yere değdi ayağı.

"Nilü, haydi okula geç kalmamam gerek," diye fısıldadığını işitti Söğüt'ün.

Aynı ses tonuyla karşılık verdi o da: "Geliyorum..."

Kapıyı açtığı anda Söğüt orada öylece bekliyordu. Ne yapacağını bilemedi Nilü, kafasıyla "içeriye geç" işareti yaptı nazikçe. Söğüt odasına girer girmez de kapıyı kapattı.

Odanın ortasında, ayakta, öylece bekliyordu Söğüt.

"Otur istersen," dedi Nilü.

Söğüt önce yatağa baktı sonra çalışma masasının önünde duran sandalyeyi odaya doğru çevirip oturmayı tercih etti.

Nilü'ye çaprazda duran yatağın ucuna ilişti.

Uzun süre kimse konuşmadı. Sanki bir yıl üç ay geçmişti aradan. Nilü, Söğüt odasına ilk kez girdiği için tuhaf hissediyordu kendini. Acaba, "Okula gel artık Nilü," dediğinde nasıl yanıt vermeliydi ona?

Dönse miydi artık?
Ama kuyruğu ne olacaktı?

Kuyruğu bu kadar önemli değildi belki de.

Bir an Söğüt'ün gözlerini kontrol etmek geldi aklına. Ona mı bakıyordu acaba? Odasında mı gezdiriyordu yoksa gözlerini? Ne düşünüyordu onun yaşadığı yer hakkında Söğüt? Belki de kuyruğuna bakıyordu... Öyle ya Söğüt'ün Nilü'nün kuyruğundan gözlerini alamadığı kesindi.

Ama bakmıyordu.

Kuyruğu bu kadar önemli değildi belki de.

Söğüt karşıdaki pencereye dikmişti gözlerini. Ayağa kalktı.

Ne yapacaktı acaba?

Pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve Nilü'ye verdi.

"Bunu bana arkadaşların verdi, sana getirmem için. Okula varmak üzereydim. Onca yolu geri mi döneyim diye sorduğumda da, evet tabii ki dönmelisin, dediler."

Nilü hiçbir şey anlamamıştı.

"Hangi arkadaşlarım? Bu ne?" diyerek zarfı aldı.

"Hangi arkadaşların olduğunu sen benden daha iyi bilirsin Nilü. Elbette Karabiber ve Çiçi."

“Ama... Ne??? Sen Çiçi’yle mi konuştun? Korktun mu? Korkmadın mı?” diye sordu Nilü.

“Hayır Nilü, niye korkayım arkadaşlarından?” dedi Söğüt.

Bu arada Nilü, Söğüt’ü dinlerken çoktan zarfı açıp içindeki notu alelacele okumuştı.

‘Kaçıyoruz.

Tanyeri ağardıktan sonra. Anneler çıkar çıkmaz. Buluşma yerimizde bekliyoruz.

yazıyordu notta. Gözlerine inanamadı Nilü. “*Ne kaçması, nasıl, nereye kaçıyoruz?..*” diye düşündü. Unuttu kuyruğunu. Üçünü bilinmez bir yerlerde gezerken hayal etti. Bu kaçırılmaması gereken bir fırsat değil miydi?

Böyle büyük bir fırsat karşısında...

Kuyruğu bu kadar önemli değildi belki de.

Nilü’nün gözleri şaşkınlıkta öylesine kocaman olmuştu ki, Söğüt ne olup bittiğini merak etti.

“Ne yazıyor?” diye sorduğu anda Nilü kendine geldi. Büyük hareketler yapmadan notu zarfın içine koydu.

“Her zamanki gibi. Herkesin dediği gibi. Dışarıya çıkmalıyım ve evde kalmamalıyım zırvalıkları...” dedi Nilü.

Yalan bir şey çıkmamıştı ağzından. Çıkmış mıydı yoksa? Sadece gerçekleri gizlemişti Söğüt’ten. Bu da yalan

sayılmazdı. Yani birazcık yalandı ama tam anlamıyla yalan da dene-
mezdi. İlk kez Söğüt'ten gizlediği
bir şeyler olduğu kesindi.

Şu andan itibaren Söğüt'ün
ona dışarı çıkmamasıyla ilgili
bir şeyler soracağından emindi.
Sorduğunda, "Kuyruğum yü-
zünden," diyemezdi. "Sen kuyru-
ğumu seviyorsun ya, o yüzden,"
de diyemezdi.

"Anladım," dedi Söğüt.

Bundan sonra da hiçbir şey söylemedi.

"Sen?" dedi Nilü.

"Ne ben?" dedi Söğüt.

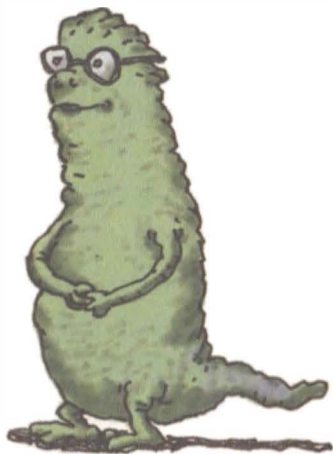
"Sen bir şey söylemeyecek misin dışarı çıkmamam
hakkında?"

"Hayır!"

"Hayır mı?"

"Hayır. Sen bir şey söylemek istersen söyle. Yoksa ben
artık gideyim. Hem seni rahatsız etmek istemem hem de
okula daha fazla geç kalmayayım."

Şaşırmıştı Nilü. Yani hiçbir şey söylemeden öylece gi-
decek miydi Söğüt? Şimdi onunla okula gitmeyi ne kadar
çok isterdi.

Kuyruğu bu kadar önemli değildi belki de.

Gitmeye hazırlanıyordu Söğüt. Nilü onunla gitmeliydi belki de.

“Yok. Beni rahatsız etmiyorsun. Niye edesin ki...” dedi Nilü.

“Bilmem. Annen öğretmene yalnız kalmak istediğini söylemiş. Ben de o yüzden gelmedim. Okuldakilerle bile gelmemem bu yüzden.”

“Anladım. Ben de bana kızdığını zannettim çünkü beni o gün köşede beklemiş olmalısın.”

“Boş veeer... Birazcık bekledim köşede. Sonra da baktım gelmiyorsun, gittim. Sorun değil böyle şeyler Nilü,” dedi Söğüt.

“Sorun değil mi?”

“Değil.”

“Önemli olan senin iyi olman.”

“İyiyim,” dedi Nilü. Karnı acıkmıştı ama iyiydi, hasta değildi. Karabiber ve Çiçi’yi düşündükçe heyecanlanıyordu ama iyiydi. Kuyruğuyla ilgili düşündüklerinden dolayı Söğüt’le okula gidemiyordu ama iyiydi. Kızlarla kaçarsa bunun hiç mi hiç önemi olmayacağını biliyordu ve bu yüzden de iyiydi.

Kuyruğu bu kadar önemli değildi belki de.

“O halde ben gideyim,” dedi Söğüt ve kapıya yöneldi.

“Görüşürüz Söğüt. Umarım seni buradan uğurlamam-
da bir sakınca yoktur.” Dışarıyı işaret ederek devam etti
konuşmasına: “Sonra annemle babama odasından dışarı
çıktı, demesini istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Söğüt. Nilü’yü her zaman anlamıştı.
Şu anda da anlıyordu elbette.

Sımsıkı sarıldı Söğüt, Nilü’ye.

“Biliyorum iyisin. Ben de iyiyim. Seni özlüyorum bi-
razcık, bunu söylemek zorundayım. Çok çok iyi olduğun-
da okula birlikte gitsek benim için daha iyi olacak,” dedi
Söğüt.

O anda Nilü’nün karnından o muhteşem seslerden biri
gelmesin mi... Açlık yüzünden karnının çıkarmayı sevdi-
ği seslerden.

Utansın mı, utanmasın mı bilemedi Nilü.

Gülümsedi.

Söğüt de gülümsedi.

“Peki, anladım,” dedi Nilü. Söğüt, eline pantolonunun
cebinden çıkardığı bir şey aldı ve Nilü’nün avcuna sıkış-
tırdı.

Söğüt’e sarıldığı için çok mutluydu Nilü. Söğüt odası-
na geldiği için de. Onunla konuşabildiği için de. Nasıl da
özlemişti Söğüt’ü.

Onun gidişini izleyip kapıyı kapatırken ayakları yer-
den kesilmiş gibiydi sanki. Bıraksalar odanın içinde uça-
cak gibiydi. Elleri de ısınmıştı sanki. Sımsıkı avcunun
içinde tuttuğu şeye baktı Nilü, erik kurusuydu. Hem de

beş tane. Gözlerine inanamadı Nilü. En sevdiklerinden. Birini ağzına attı ve hemen kapıyı kapattı.

Kapının kapanma sesiyle kendine geldi. O not da neydi öyle? Söğüt'ün buraya kadar gelmesine neden olan şey, Karabiber ve Çiçi'nin yazdıklarıydı sonuçta.

Kaçıyorlar mıydı?

Nereye?

Niye?

Kaçmalı mıydı, çıkmalı mıydı bu evden? Kuyruğuna niye bu kadar kafayı takmıştı sanki... Söğüt ve herkes dışarıda gezmiyor muydu? Kimsenin de kuyruğu kopmamıştı.

Açtı zarfı. Notu çıkardı ve okudu.

"Kaçmak mı?" dedi kendi kendine.

Bu nasıl bir karardı böyle? Kaçabilir miydi arkadaşlarıyla? Kuyruğunu hepten tehlikeye atmak demek değil miydi bu?

Bu iki akıllı arkadaş nereye gitmeye karar verdiklerini bile yazmamışlardı Nilü'ye.

En önemli sorunun cevabını düşünürken oturdu Söğüt'ün biraz önce kalktığı sandalyeye: Nilü sahiden de dışarı çıkacak mıydı?

Kalan dört erigini nasıl bitirdiğini fark etmedi bile. Ağzına yayılan tada doyamayacağından emindi. Pencereye bakmaya başladı Söğüt'ün baktığı yerden.

Ne düşünüyordu acaba pencereye bakarken Söğüt?

Bunu biliyordu ama kendi kuyruğunu çok sevdiğini biliyordu Nilü.

BÖLÜM SEKİZ

“Gelecek mi Sence?”

Çiçi, hiç sevmediği pembe çiçekli gündüz görüş göz-lüğünü gece gece takmış masada oturuyordu. Babasının gözü önce anlamsızca kullanılan bu gözlüğe takıldı. Sonra kızına, “Neden yemeğini bitirmedin?” diye sordu.

“Tamamını yemesem olur mu?” dedi en sevimli halini takınarak Çiçi.

“Tabii ki şekerim,” dedi annesi.

Tabağını alıp dikkatlice üzerini kapatarak buzdolabına koydu Çiçi. Daha sonra yemek istediğini gösterirccesine. Yavaşça odasına süzüldü mutfaktan.

“Nesi var?” diye sordu Baykuş Kuzey.

“Bilmem. Eniçi* her zaman yemek istemeyebiliyor. İçine koyduğumuz yumurtanın rahatsız ettiğini söylüyor bazen. Sıcakken de kokusunu sevmiyor sanırım ama genellikle sonra yiyor.”

“Diğerlerini? Ebegümccci, ısırgan ve pırasa kavurması-nı?” diye sordu Baykuş Kuzey.

“Bilmem, onları çok sever ama... Canı bir şeye sıkkın gibi...” dedi Baykuş Pembe.

* Eniç: Kuşkonmazın yabancıları olan ot.

“Sonra yer belki,” dedi Baykuş Kuzey.

Annesinin, “Evet şekerim,” dediğini odasının kapısını sessizce kapatırken duydu Çiçi.

“Yarın ben yokken buzdolabına bakar, yiyip yemediğim üzerine konuşursunuz canınız isterse... Ah ama pardon, yumurta üzerine daha önemli konuşmalar yapmanız da gerekebilir tabii. Yavru yumurta üzerine,” diye söylendi Çiçi. Aklında sadece eve gelecek olan yeni yumurta vardı.

Kızgındı.

Hâlâ ona bir şey söylemediklerine ve bu kadar önemli bir şeyi ondan gizlediklerine inanamıyordu. “Neyse artık bir önemi yok,” diye düşündü. Yanında neler götüreceğine bakmak üzere, odasının tam ortasında durup kafasını toplamaya çalıştı. Sırt çantasına koyacaktı götüreceklerini. Fazla bir şey almaya gerek yoktu gerçi ama yine de bazı şeylere ihtiyaç olabilirdi yolculukta. “Gündüz için göz bandı alsam iyi olacak,” deyip ilk olarak göz bantlarını koydu cadılı çantasına.

Proje çizim defterini almalı mıydı? Bilinmez bir yolculuğa çıktığı için aklına şu an gelen ya da gelmeyen pek çok şeye ihtiyaç duyabilirdi.

Bilinmez yolculuklarını düşününce heyecanlandı. Keşke şu zaman hemen aksa da yola koyulsalardı. Bir de gözlüğünü kırmamış olsaydı çok daha iyi olacaktı. “Ah! Evet. Gözlüğümü yapıştırıp yanıma alayım yine de. Bir aksilik olur da bu saçma gözlüğe de bir şey olursa yapıştırdığımla idare

ederim belki. Bizimkilerle olduğuma göre gündüz görüşüne her zamankinden daha çok iltiyacım olacak,” diye düşündü.

Güzelce bantlamak üzere kırdığı gözlüğünü ve iyi yaşıttırdığını bildiği bantı aldı eline. Numaralı gözlüğünü takıp işe koyuldu.

Karabiber çoktan hazırlamıştı çantasını. Kitaplarının hepsini almak istiyordu yanına ama bu mümkün değildi. Bazılarını seçmek zorunda kaldı. En sevdiği yazarlarınkileri aldı. Yatakta gözlerini kırpıştırıyordu sürekli. Bir yolculuğa çıkmadan önce iyi dinlenmiş olması gerektiğini biliyordu bilmesine ama uykusu gelmiyordu bir türlü.

Heyecanlıydı, yine de evdekilere hiçbir şey çaktırmamak için gereken her şeyi yapmıştı. Kardeşlerinin gürültüsünü hiç mi hiç umursamıyordu girdiğinde. Kafasında binlerce düşünce vardı ancak her zamanki gibi davranmazsa gözlerini hep onun üzerinde gezdiren annesi, olan biteni anlayabilir ya da en azından bir şeyler olacağından şüphelenebilirdi. Bu nedenle yatağına gidene kadar ortalıkta gezinirken kulaklarını kapamaya ve annesi ya da babasının olduğu yerlerde suratını asıp, huzursuzluğunu belli eden mimiklerini yüzünde ustalıkla taşımaya devam etti. Bir yandan da yanında ne götüreceğini, hangi kitapları alacağını, hangi kıyafetlerin yol için uygun olduğunu düşünmeyi de ihmal etmedi elbette. En sevdiği Asteriks’li bardağını yataklarına gitmeden önce kıran kardeşlerine dik dik baktı.

Babası bardağın kırılma sesini duyup da geldiğinde "Yeter!" diye bağırdı Karabiber. Elbette bu bağırmaı ihmal etmeyecek kadar akıllıydı ama doğrusunu söylemek gerekirse çok sevdiği bardağı umrunda bile değildi. Yolculuğa bardağıyla çıkacak hali yoktu. Nasılsa bu canavarlara bırakacaktı onu ve nasılsa bir gün kıracaklardı. İçinden şunları geçirdi:

"Kurtuluyorum sizden. Yarın istediğiniz kadar birdirbir oynayabilirsiniz. İsteddiğiniz kadar bağırıp çağırabilir, boğuşmalı oyunlar oynayarak evin zangır zangır titremesine neden olabilirsiniz. Nasılsa ben yokum ve nasılsa bu evde sizin bu getiril-tünüzden benden başka rahatsız olan yok."

Yatağında bir sağa bir sola dönüyordu. Hemencecik sabah olsaydı ve hemencecik yola koyulsalardı. Şu anda istediği tek şey buydu.

Ormanda gece yaşayanlar için günün bitişinin, gündüz yaşayanlar içinse başladığının habercisi olan olağanüstü saatler gelip çatmıştı bile. Bugünkü sanat eseri onu heyecanlı gözlerle karşılayıp yola koyulacaklara unutulmayacak bir gösteri sunuyordu. Renkler başka türlü oynayıyordu birbirleriyle. Bugün herkesin daha iyi beslenmesini, yola çıkanların daha rahat yol almalarını istiyordu sanki tanyeri.

Tüm gözlerden geçti değişim. Zaman ilerledi.

Nilü'nün evinde

Nilü'nün kapısının önüne dikildi annesiyle babası. Birbirlerine baktılar mutsuz ve çaresizlik içinde kıvranan gözlerle.

"Bugün artık buna bir son veriyoruz. Sana tanıdığımız zamanın sonuna geldik canım kızım," dedi babası.

"Artık, evet. Baban haklı," dedi annesi. Her ikisinin kulakları da merak içinde Nilü'nün odasından yanıt gelmesini bekliyordu.

"Yanıt vermeyecek" anlamında kafalarını iki yana salladılar. Bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü babası. İçeriden, "Beni rahat bırakın!" diye bağırmasından iyiydi en azından. Akşama her şeyin düzelmiş olmasını umut ediyorlardı.

Yardım almaya karar vermiş, gerekenleri yapmışlardı dün. Yaptıkları planı Nilü bilmeyecekti şimdilik. İkisi de işlerine gidecekler, işten erken çıkacaklardı. Semizotu evde olacaktı bu sırada. Eve gelirken bir pedagoga geleceklerini ve bunu Nilü'ye asla söylememesi gerektiğini sıkı sıkı tembihlemişlerdi Semizotu'na.

"Peki," demişti Semizotu.

Söylemeyeceğinden eminlerdi zaten. Pedagog, "Günü nü onunla geçiren çocukla da görüşme imkânım olabilir mi?" diye sormuştu. Gündüz anne ve babası yokken Nilü'nün neler yaptığını bilen tek kişinin Semizotu olması nedeniyle. Bu konudaki doğru bilgiler yalnızca ondan

alınabilir, karşılaştırmalar onun söyledikleri ışığında yapılabilirdi.

“Pek bir şey bilmiyorum ama siz konuşmamı istiyorsanız gelen kişiyle seve seve konuşurum,” demişti Semizotu.

Bugün gelen misafirden, Söğüt’ten, söz etmeyi de düşünmüştü anne ve babaya ama sonra buna gerek olmadığına karar verdi. Kimse ona gün içinde neler olup bittiğini sormamıştı henüz. Semizotu gereksiz yere konuşmayı sevmezdi. Söğüt’ün Nilü’ye bir not getirdiğini biliyordu ama *“Bunu yarın pedagog sorarsa söylerim,”* diye düşünerek çıktı Nilülerin evinden.

Bu yaştan sonra ispiyoncu olacak hali yoktu.

Bu küçük kızı, Nilü’yü seviyordu bir de. Seviyordu sevmesine ama şu anda yaptıklarının şımarıklık ve düşüncesizlik olduğunu da düşünüyordu. Anne ve babasını bu kadar üzmesine ne gerek vardı? Ben olsam kendi haline bırakırdım diye düşündüğü de bir gerçektir en başından beri. Açlıktan ölecek hali yoktu ne de olsa. Elbette bir gün dışarı çıkmak zorunda kalacaktı.

“Şu anda ezberlemek zorunda olduğum binlerce formül ve halletmem gereken olasılık hesapları yerine kuyruğuna kafayı takan biriyle uğraşmamalıyım. Onun yerinde olmayı isterdim doğrusu,” diye düşünüp güldü Nilü’nün haline. *“Şimdilik böyle düşünün bakalım, benim yaşıma geldiğinde böyle saçma sapan şeylere ayıracak vakti olmayacak nasılsa,”* diye geçirdi içinden.

Buluşma

"Sence ne kadar daha beklemeliyiz?" diye sordu Çiçi.

"Bilmiyorum," dedi Karabiber. "Biraz daha bekleyelim de..." deyip gülümsedi arkadaşına.

İkisinin de kalbi heyecandan öylesine hızlı çarpıyordu ki... Neler olacağını, yeni hayatlarını ve önlerindeki yolculuğu çok merak ediyorlardı. Bu heyecan her ikisine de çok iyi gelmişti.

Çantaları sırtlarında, gizli buluşma yerlerine dikilmişler, bir saniye bile oturmadan Nilü'yü bekliyorlardı.

"Zaten fil için daha çok zamanımız var," dedi Karabiber. Bunu söyledikten sonra yine gülümsedi Çiçi'ye.

Bu gülümseme mutluluk, heyecan ve ne yapacağını bilememektendi. Şapşalca bir gülümsemenin Karabiber'in yüzüne yerleşmek istemesindendi. Çiçi ise kendiyle ilgili olduğunu düşünüp üstüne alındı.

"Komik duruyor bu gözlük de-ğil mi?" diye sordu Karabiber'e.

"Hayır, hiç de komik değil. Onun komik olduğunu bu dünya üzerinde düşünen tek kişi sensin," diyerek arkadaşını rahatlatmak istedi Karabiber.

“Emin misin?” diye sordu yine de Çiçi.

“Evet canım eminim. Lütfen Çiçi, bana inan, bu çok önemli değil. Gözlüğün güzel olsa ne olacak, olmasa ne olacak? Sonra da Nilü’ye söyleniyorsun. Haydi onunki kuyruk. Kusura bakma ama seninki sadece bir gözlük.”

“Peki,” deyip kabullendi Çiçi. Kabullenmekten başka bir çaresi de yoktu zaten, bunu gayet iyi biliyordu.

Çantasının askılarından birini çıkarıp çantayı önüne geçirdi ve üstteki fermuarlı gözden sevdiği gözlüğünü çıkardı. “Aslında bunu da güzelce bantladım.”

“İyi yapmışsın, gerekirse kullanırsın,” dedi Karabiber.

Ağaca yaklaşan bir ses duydular o anda. “Nilü geliyor,” dedi Karabiber. Çiçi hemen dışarıya uzattı kafasını.

Bir sincap, askısı kopmuş çantasını kucağında taşıyarak geçiyordu oradan. Belli ki sabahçı öğrencilerdendi ve okula gidiyordu.

“Yok değil,” dedi Çiçi. Karabiber’e dönüp “Gelmeyecek mi sence?” diye sordu.

“Gelecek,” dedi Karabiber kendinden emin bir ses tonuyla.

“Tabii ki geleceğim,” diyerek içcri daldı Nilü.

Çok sevindi o anda Çiçi ve Karabiber. “Yaşasın!” dediler aynı anda.

“Biliyordum, emindim,” deyip sarıldı Karabiber, Nilü’ye.

Çiçi, “Kimse bir şey anlamadı değil mi?” diye sorarak sarıldı Nilü’ye.

“Tabii ki anlamadı. Semizotu gelince de fark edeceğini zannetmem,” dedi Nilü ve salopetinin cebinden kızların Söğüt’le yolladığı notu çıkardı.

“Nereye gitmeyi düşündüğünüzü yazmamışsınız. Umarım iyi bir plan yapmışsınızdır,” dedi Nilü.

Çiçi ve Karabiber birbirlerine bakıp sırtarak döndüler Nilü’ye ve, “Elbette!” dediler.

Nereye, nasıl, neyle gideceklerini çok çok iyi planlamışlardı. İşi şansa bırakacak göz yoktu ikisinde de. Nilü de arkadaşlarını çok iyi tanıdığı için bundan emindi. Sadece ne yapacaklarını çok merak ediyor, o yüzden soruyordu.

Çiçi, “Çok mutluyum, inanabiliyor musunuz, gidiyoruz! Gerçekten gidiyoruz,” deyip zıpladı olduğu yerde.

Karabiber, “Evceet!” diye bağırdı heyecanla. Sanki birileri onları duyacakmış gibi bir korkuya kapılıp kendi ağzını kapattı hemen elleriyle.

Üçünün de gözlerinden mutluluk pırıltıları fışkırıyor, bu pırıltılar gizli buluşma yerlerinin içini aydınlatıyordu adeta.

Sarıldılar birbirlerine.

“Haydi artık yola koyulabiliriz,” dedi Çiçi ayrıldıkları anda.

“Tamam,” dedi diğerleri.

Önlerinde çok uzun bir yol vardı. Nilü geldiğine göre yola koyulmaları için bir engel kalmamıştı. Mutlulukla fırladılar dışarıya. Dünya üçünün de gözüne çok güzel

görünüyordu. Şimdiden başka yerleri keşfetmeye hazırlanan gözleri çalışmaya başlamış, görmedikleri güzellikleri ve renkleri göstermeye başlamıştı onlara.

Karabiber okula gidiyor ve müzik kursu yüzünden geç dönecek, Nilü şımarıkça odasında oturuyor, Çiçi ise mışıl mışıl uyuyor diye düşünebilirdi pekâlâ birileri. Oysa onlar hayatlarının en değişik yolculuğuna adım atıyorlardı. Çiçi öne doğru bir adım attı ve göz göze geldi Nilü'yle Karabiber.

Nilü bir yandan elindeki fıstıkla leziz mi leziz kuru üzümlerden yiyordu. Kendi gözünün etrafına hayali bir gözlük çizerek Çiçi'nin gözlüğünü sordu. Karabiber kaşlarını, "Sakın sorma," anlamında yukarıya doğru kaldırdı. Karabiber'in tepkisinden durumu hemencecik anlamıştı Nilü.

Çiçi elbette hoşlanmıyordu bu çiçekli gözlüğüyle seyahate çıkmaktan ama yapacak başka bir şey yoktu demek ki.

BÖLÜM DOKUZ

Yola Koyuluş

Bir filin sağ arka ayağına sıkı sıkı sarılmış olan Karabiber, onu bırakmaya hiç niyeti olmadığını ispat etmek ister gibi adeta nefes almadan duruyordu orada.

Fil ayağını kaldırdı yavaşça.

“Bırakır mısın lütfen beni Karabiber...” dedi.

Çiçi, uçararak filin kulağının üzerine kondu, “Çok ayıp bu yaptığın,” dedi.

Nilü biraz ötede olan biteni izliyordu sakince.

“Ne yapabilirim?” diye sordu fil.

“Ama bize söz verdin ve eğer söz verdiysen bu söze sadık kalmalısın,” dedi Çiçi.

“Söz verdiğimde işim olduğunu bilmiyordum,” deyince fil, Karabiber bıraktı ayağı ve ellerini beline koyarak konuşmaya başladı:

“Bana bak Evren! Bu sahiden de çok ayıp. Dün buraya Çiçi’yle geldik ve sana durumu anlattık. Sen de, ‘Anlaştık, sizi seve seve götürürüm,’ dedin. ‘Ben yavaş yürüyorum, Çiçi gündüz iyi uçamıyor, Nilü seri yürüyor ama küçük, sana ihtiyacımız var,’ demedik mi? Sen de bize söz

vermedin mi? Sen olmadan bu ormandan nasıl çıkacağız biz üçümüz, söyler misin bana?”

“Biliyorum, biliyorum. Konuştuğumuz her şeyi ve ne dediğimi çok iyi biliyorum,” dedi Fil Evren.

“O haldeeee?” diye seslendi Nilü, Evren’e. Kızdığı her halinden belliydi, kızarmaya başlamıştı.

“Bu düğün provasında görevim var. Benim için çok önemli. Gitmezsem hayatım kayar,” dedi Evren kafasını hızlıca Nilü’ye çevirip.

Çiçi, Evren’in ani hareketiyle birlikte uçu ve Nilü’nün yanına kondu.

“Yoksa herkese ne derim, söyler misin lütfen?” diye sordu Evren, Nilü’ye.

“O halde bizi de götüreceksin önce gideceğin yere. Sonra da bizim istediğimize,” dedi Çiçi.

Evren yan yana duran Çiçi ve Nilü’nün ellerini bellerine koyduğunu gördü. Gözlerini hafifçe sola çevirip Karabiber’in de onlarla aynı şeyi yaptığını fark etti.

“Siz kızlar... Hep böylesiniz. Ellerinizi bellerinize koyup sinirlendiğinizde sizden çok korkuyorum,” dedi Evren.

Çiçi hemen yakalanmış gibi ellerini indirdi. “Saçmalama! Hemen kızların aynı davrandığını söyleyip de benim sinirimi daha fazla bozma. Sorun elleri bele koymakla filan ilgili değil. Sen de gayet iyi biliyorsun ki şu anda konuştuğumuz mesele senin verdiği söz. O sözü tutamayacağını söylemen ve bizim planlarımızı alt üst etmen,” dedi.

"Ayrıca korksan iyi edersin," dedi Karabiber.

Bu esnada Nilü gözlerini kısmış, Evren'e dik dik bakmaya devam ediyordu.

"O zaman gelirsiniz. Provanın bitmesini beklersiniz. Sonra götürürüm sizi diğer tarafa," dedi Evren.

Yapacak başka bir şey olmadığının farkındaydı üç arkadaş. Birbirlerine bakıp karar verdiler konuşmaya gerek duymadan.

"Anlaştık," dedi Çiçi. Ellerini beline koymuştu yine bunu söylerken. Onun bu haline çok güldü Evren.

"Atlayın o halde sırtıma, sayenizde geç kalıyorum," dedi Evren.

"Süper!" diye bağırды Karabiber. "Haydi bana yardım edin azıcık o zaman."

Fil Evren yere oturdu yavaşça. Nilü seri hareketlerle önden tırmanıp yardım etti Karabiber'e. Çiçi de arkasından itiyordu arkadaşını. Evren'in de hortumu eklenince hemencecik çıkıverdiler arkadaşlarının boynuna.

"Herkes tamam mı?" diye sordu Evren.

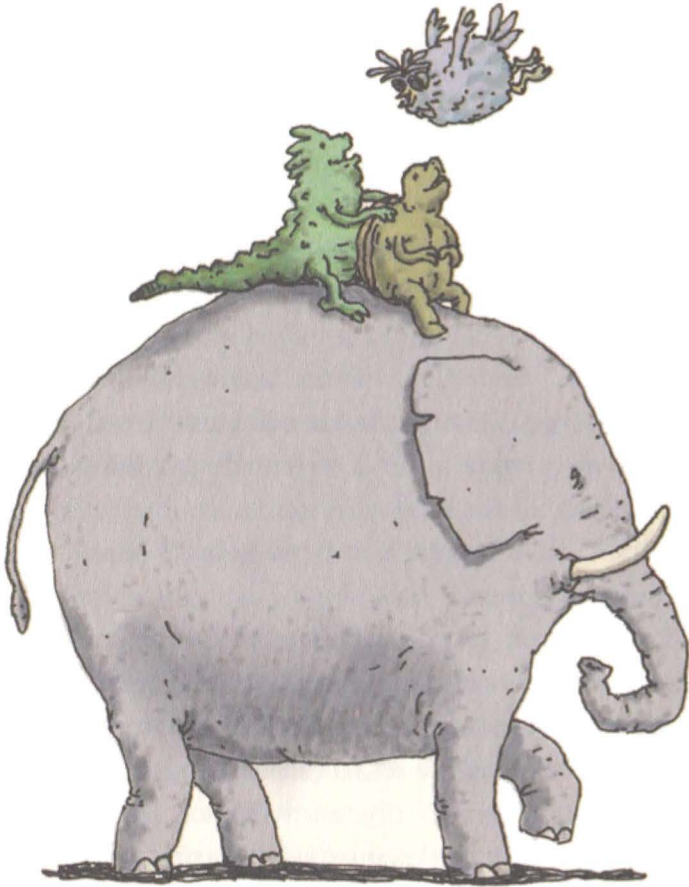
"Eveet!" sesi neşeyle cınladı kulaklarında.

"Bu arada gözlüğün de çok güzelmiş," dedi Evren.

"Hiç komik değil," dedi Çiçi. Bozulmuştu.

"Şaka yapmıyorum, gerçekten güzel," dedi Evren.

"Peki peki. Beğendiysen sorun yok," dedi Çiçi. Nilü'ye dönüp, "Madem gözlüğümü kırdım, bu saçma gözlüğe katlanmak zorundayım. Yoksa Evren'e, çok beğendiysen al senin olsun derdim," dedi.

Hepsi birden güldüler. Evren yavaşça ayağa kalktı. Ellerini beline koyup konuşan sinirli yolcularının savrulup üzerinden düşmelerini istemezdi.

Karabiber ve Nilü bu kadar yükseğe, böylesine çabuk çıktıklarına inanamadılar. Aşağıya baktıklarında gözlerinin yerinde durmadığını, fırlı fırlı döndüğünü fark ettiler.

“İyi misiniz? Merak etmeyin, alışsınız,” dedi Çiçi.

“Senin için söylemesi kolay tabii. Nasılsa hep yukarıdasın. Bizim için bu bir ilk,” dedi Karabiber.

Nilü hayatında pek çok güzel an yaşamıştı ama bu kadar güzelini daha önce yaşamadığından emindi. Her şeyi yukarıdan görmek ne kadar da güzeldi. Hep çiçeklerin altlarında kalırken, şimdi üst taraflarına bakıyorlardı.

Nilü, Evren yürümeye başladığında mutluluktan uçuyormuş gibi hissetti. Hem yukarıdaldı hem de kuş gibi süzülüyor, ilerleyebiliyorlardı havada. Karabiber de Çiçi’nin dediği gibi kısa sürede alışmıştı yüksekte olma-ya, büyülenmişçesine bakıyordu etrafa.

“Göz bandımı takıp biraz kestirsem iyi olacak,” dedi Çiçi. İki gündür uyuyamamıştı ne de olsa. Evren’in kulağına yerleşti güzelce. “Ormandan çıkarken bana haber vermeyi unutmayın,” dedi Nilü ve Karabiber’e.

Evren üç yolcu arkadaşını rahatsız etmeyecek şekilde, dikkatle taşıyordu ormanın içinde. Nazikçe, zıplatmadan, yavaş yavaş.

Yolculuk olağanüstü güzellikte geçiyordu herkese göre. Kendinden yaşça ve vücutça küçük iki kızın büyülenmişçesine baktıkları ve gördükleri üzerine yaptıkları yorumlar Evren’i güldürüyordu. Onlara böyle bir seyahat yaşatabildiği için de çok mutluydu.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu Karabiber ve Nilü. “İyi ki kaçtık ve bu yolculuğa çıktık,” diyorlardı Evren’e duyurmadan birbirlerinin kulağına.

Ağaçların yapraklarına ellerini değdiriyor, Evren'in yürüyüşüyle oluşan rüzgârı yüzlerinde hissediyorlardı. Ne kadar hoş bir duyguydu bu. Ormanı buradan görmek, tepesinde böyle dolaşmak da çok güzeldi.

Nilü ileride dümdüz bir yer gördüğünde ormandan yavaş yavaş çıktıklarını anladı. "Çiçiii! Çiçiii! Kalk! Uyan hemen!" dedi.

Çiçi göz bandını çıkarıp, "Geldik mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Karabiber. Bambaşka bir yer vardı karşılarında. Düz ve yemyeşildi. Hiç görmedikleri bir yerdi.

"Bizim çimenlik burası. Düğün provası burada yapılacak," dedi Evren.

Çiçi zıplayarak arkadaşlarının yanına geldi. Bir koluyla Nilü'ye, diğer koluyla Karabiber'e sarıldı, "İşte yeni hayatımız başlıyor," dedi onlara. Üçünün yüzündeki mutluluk rahatlıkla okunabiliyordu.

Çimenlikte pek çok fil vardı. Bir de elindeki megafonla tam ortada telaş içinde gezinen bir fil.

Bu fil megafondan, "Nerede kaldın? Sana soruyorum Evren, nerede kaldıydın?" diye seslendi Evren'i fark eder etmez.

"Geldim," diye seslendi Evren. Yolcu arkadaşlara dönüp, "Haydi hemen inin. Başım belaya girmeden şurada bekleyin," deyip gözüyle bir ağacın altını işaret etti.

"Peki," deyip olabildiğince hızlı hareket etmeye çalıştı üçü de.

“Orkestra yerine!” diye bağırdı megafonlu olan. Biraz sinirli birine benziyordu. “Kıyafetler ne zaman giyilecek? Böyle bir ekiple iş yapmak ne kadar da zor,” dedi. Omuzları çöktü bunları söylerken, sesi de yarım yamalak duyuldu megafondan.

Herkes hızlıca kıyafetlerini değiştirmeye başladı. Bir fil sürüsünün aynı anda giyinmesi öyle büyük bir gürültüye neden oluyordu ki, “*Kardeşlerime gürültücü oldukları konusunda haksızlık etmiş olabilirim,*” diye düşündü Karabiber.

Aceleci ve yeri güm güm zıplatan soyunup giyinme, göz açıp kapayana kadar bitti. Bütün filler oldukça şık kıyafetleri içindeydiler ve düğün alanı onlar giyinince kumsursuz görünmeye başlamıştı.

Megafonlu olan etrafı gözleriyle kontrol etti. Herkesin ve her şeyin hazır olması hoşuna gitmişti.

“Orkestraaaa!” sesi duyuldu megafondan.

Duyanın içini kıpır kıpır eden bir parçaya, The Hot Club of Philadelphia grubunun bir şarkısına başladı beyaz elbiselere bürünmüş orkestra elemanları. Olan biteni uzaktan, onun söylediği ağacın olduğu yerden izleyen üç arkadaş da Evren’in papyonu ve takım elbisesiyle çok şeker olduğunu düşündü.

Filler dans etmeye başladı. Karabiber, Evren’in karşısında dans eden, puanlı saç bandı olan filin kim olduğunu merak etti. Nilü bu dans sırasında Söğüt’ün yanında olmasını ne kadar da isterdi.

Çiçi, ritim tutuyordu ayaklarıyla.

Megafonlu fil, elinde tuttuğu küçük dürbün gibi bir Şeyle olan biteni izliyordu. Keyfi yerindeydi. Düğün provasının iyi gittiğini ona bakan biri Őıp diye anlayabilirdi. BuŐ tepsileriyle bekleyen garson filler megafonlunun iŐa-retiyle dans edenlerin ve ayakta durup dansı izleyenlerin, konuŐanların arasında gezinmeye başladılar. Tepsilerde olmayan ikramları uzatıyorlardı davetlilere. AlmıŐ gibi yapıyordu ötekiler de. Garsonlara gülümseyerek teŐek-kr ediyor, ağızlarına bir Şey atıyor ve çiğniyor gibi ya-pıyorlardı.

Dans öylesine güzeldi ve orkestra o kadar harika çalı-yordu ki Karabiber, ii ve Nil de oldukları yerde dans etmeye başladılar. Üçü de düğün provasını izlemeyi bıra-kıp dne dne dans etmeye, müziğin keyfini çıkarmaya koyulmuŐlardı. Fransızca Őarkılara, sonra da Latin czgi-lerine geçildi. Ayaklarının yorgunluğunu umursamadan parçalara, danslarla eŐlik etti herkes. Düğün provası, ha-yatlarında en çok eğlendikleri zaman olmuştu evden ka-an arkadaşlar için de.

Birden müzik bitti.

Sessizlik hâkim oldu imenliğe.

Davulcu fil dıŐındakiler; kontrbası, piyanist, sakso-foncu ve diğerleri sırayla indiler sahneden. Davuldan me-rak uyandırıcı bir ritim yükselmeye başladı. Herkes alkış-layıp aynı yöne döndü. Baktıkları yerden gelin ve damat fil geliyordu. Damat gülümsüyor, gelinse Şaşkınlık içinde etrafı izliyordu.

Alkış sesleri yükseldi iyice. Elleri patlayana kadar alkışlıyordu sanki filler. Megafonlu olansa gelin ve damada bakmıyor, Evren'e bakıyor, kızgın kızgın bir şeyler söylüyordu ona. Kafa sallıyordu Evren onun söylediklerine.

"Evren bizim yüzümüzden azar işitiyor sanırım sürekli," dedi Çiçi.

Üzüldü hepsi böyle bir şeye sebep olduklarını düşündüklerinden.

Gelinle damat çimenliğin ortasında dans ettiler yalnız başlarına. Sanki ikisi de dansçıydı. Gelin filin etekleri uçuşuyordu. Damatsa onun eteğinin nereye gideceğini biliyormuş gibi atıyordu adımlarını.

Gelin, damadın bacakları arasından geçtiğinde hızlıca arkasına döndü damat ve geçtiği yerde karşıladı dans eşini. Belinden hafifçe kavrayarak tuttu onu zarif bir biçimde ve yere paralel duran geline doğru eğdi kafasını. Büyük alkış koptu o anda. "Bravo!" sesleri yükseldi çimenlikte.

"Vaaay, çok romantik," dedi Karabiber.

"Evet sahiden de izlediğim en romantik dans bu!" dedi Nilü.

"Niye ikide bir Evren'e bakıyordu bu kız? Ben nedenini anlayamadım," dedi Çiçi.

Alkışlar eşliğinde nikâhın yapılacağı çiçekli ve yapraklı bölüme ilerledi gelinle damat. Nikâhı kıyacak olan fil de elindeki dosyayla ilerledi diğer taraftan. Küçük bir fil, gelinin duvağını tutuyordu takılıp da düşmesin diye.

“Bugün burada birbirini seven bu iki filin düğünleri için bir araya geldik. Bundan böyle...” diye konuşmasına başlamıştı ki nikâh memuru fil, Evren ortaya fırladı:

“Hayır!” dedi. Denizin altındaki sessizliğe büründü o anda ortalık. Üç arkadaş da birbirlerine baktılar neler olup bittiğini anlamaya çalışarak.

“Hayır, ben bu düğüne karşıyım. Biz evleneceğiz seninle, bunu nasıl yaparsın?” dedi Evren, geline ağladı ağlayacak bir şekilde. “Ve... Bunu herkes biliyor. Niye hiç kimse, niye hiçbiriniz sesinizi çıkarmıyorsunuz?” dedi az önce dans edenlerin gözlerinin içine bakarak.

Herkes çok üzgündü çimenlikte.

Gelin de ağlamaya başlamıştı. Evren de ağlıyordu. Birbirlerine bakıp şakaklarından akan yaşları tutmaya çalışıyorlardı ama her ikisi de engel olamıyordu yaşların akmasına.

“Ne kadar da aptalız. Onun ne büyük sorunları varmış, bizse tutturduk bizi de götür diye,” dedi Nilü.

“Hele ben, ayağına yapışıp bırakmadım çocuğu,” dedi Karabiber.

“Ooof nereden bilebilirdik ki... Çok üzüldüm şimdi,” dedi ve gözleri doldu Çiçi’nin.

Evren geline baktı uzun uzun. Damat şaşkın gözlerle olan biteni izliyordu.

“Seni seviyorum. Seni ölene kadar seveceğim. Şu anda bunu yapsan, onunla evlensen bile ben senin beni sevdiğini biliyorum,” dedi Evren.

Karabiber hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladı, “Neden evleniyor onunla o zaman, neden?” dedi hıçkırıklarının arasında.

Karabiber’in yürek parçalayıcı sesini işitince Nilü ve Çiçi de gözyaşlarına hâkim olamadılar.

Evren elini uzattı geline. Çimenlikteki herkes nefesini tutmuştu.

“Gidecek mi?” diye sordu Nilü.

Şu anda üçü de gelinin Evren’le gitmesini istiyordu. Sonrasında ne olacağı, yolculuklarına nasıl devam edecekleri umurlarında bile değildi.

“Başka bir filden yardım ister, durumu anlatırız,” dedi Karabiber. “Yeter ki gelin Evren’le gitsin!”

Gelin elini kaldırdı. Böylesine büyük bir heyecan yaşamamıştı üçü de, yürekleri ağızlarına gelmişti.

Gelin elini uzattı Evren’e.

“İşte bu!” dedi Karabiber. Bu kez yaşlar mutluluktan akmaya başladı gözlerinden. Evren gelinin elini tutacaktı ki, “Kesin! Kesin!” diye bağırdı megafonlu olan. Evren’in yanına geldi koşarak, “Bugünlük bu kadar yeter. Dans iyi. Çok iyi. Tam istediğim gibi. Hepinize teşekkür ederim,” dedi ve bir an gözlerini büyüterek damada baktı:

“Bir fil gelmiş evleneceğin kadını elinden alıyor. Senden burada daha iyi bir oyun bekliyorum,” dedi ve fillere döndü. “Bugünlük bu kadar yeter. Paydos!”

Paydos sözü bir mutluluk iksiri dökülmüşçesine indi çimenliğin üzerine. Herkes alkışladı megafonlu fili.

“Hey, neler oluyor?” diye sordu Çiçi. Üçü de olan bitene anlam verememiş gibi baktılar birbirlerine. O esnada Evren geldi yanlarına koşarak.

“Nasıl buldunuz?” diye sordu nefes nefese.

“Bu bir... Bu ne provası? Düğün mü?” diye sordu Karabiber.

“Evet, filmdeki düğün sahnemizin provası. Şu gör-düğünüz elinde megafon olan da dünyaca ünlü yönetmen Fil Ophüls. Adını duymuş muydunuz?” dedi Evren.

“Yooo... Duymamıştık ama her şey o kadar gerçekçiydi ki...” dedi Karabiber.

“Sen de bize bunun bir oyun olduğunu söylemedin,” dedi bozulduğunu saklamaya çalışmayan Çiçi.

“O yüzden biz de senin için gereksiz yere üzüldük,” dedi Nilü.

Güzel bir kahkaha attı Evren. “Demek üzüldünüz. Bunu yönetmenime söyleyeceğim. Eminim çok hoşuna gidecektir.”

“Evet, gerçek sandık. Aslında düşününce... Düğün provası zannediyorduk. Neden provada böyle bir şey yapasın ki... Üçümüz de saçmaladık,” dedi Karabiber.

“Ama izlediğimiz sahnelere kendimizi öylesine kaptırdık ki gerçek zannettik olan biteni,” dedi Çiçi.

Evren üzerindeki çıkarmaya başladı, gelirken giydiği kıyafetleri almak üzere yanlarından ayrılırken üçlü bu konu üzerinde konuşmaya devam ediyordu:

“Ben bir ara şüphelendim aslında. Hani yönetmen gelin ve damat gelirken Evren’le konuşuyordu ya, şu anda niye Evren’e kızsın ki diye geçirdim içimden ama...” dedi Karabiber.

“Hiç geçirmedin. Geçirmedik Karabiber. Bal gibi de ağladık hepimiz burada. O kadar gerçekçiydi,” dedi Çiçi.

“Evet, doğru Karabiber. Senin ağlamaların bizi daha da fazla inandırdı gerçek olduğuna,” dedi Nilü.

“Peki. Peki öyle olsun. Ağladığım ve çok çok üzüldüğüm doğru. Yalnız bir şey söylemek istiyorum, oyunculuk süper bir iş. Bizi getiren tanıdığımızın kim olduğunu unuttuk, buranın neresi olduğunu unuttuk, sinema için olduğunu bilmeseydik de bir provaya geldiğimizi bal gibi biliyorduk, onu da unuttuk. Hikâyeye kaptırdık kendimizi,” dedi Karabiber.

“Evet evet! Oyunculuk sahiden de çok güzel. Evren’e bunu nasıl yaptığını, nasıl çalıştığını soracağım ben. Gözümüzün önünde ağlamadı mı sonuçta? Bu harika bir şey. O kadar da zor olduğunu zannetmiyorum. En azından Semizotu gibi sabah akşam formül ezberlemek ve matematikle uğraşmaktan daha zevkli olduğu kesin. Herkesi kandırmak gibi bir işin ne kadar güzel olabileceğini şimdi anlıyorum,” dedi Nilü.

“Yalan söyleme mesleği. Benim de aklıma yattı bu iş,” dedi Çiçi.

Gidecekleri yere kadar Evren’le ne konuşacakları belli olmuştu. Bu da çok normal değil miydi? Hayatlarında ilk

kez bir prova izlemişti üçü de. Yalandan ağlayan birini ilk kez görmüşlerdi ve üstelik onu tanıyorlardı. En ince detayına kadar bu iş hakkında merak ettiklerini soracaklardı elbette.

BÖLÜM ON

Güneşin Pırıltıları

Güneş ışınları Evren'in ilerlediği dere yolunun üzerinde geziniyordu. Öğle saatlerinin bütün işaretleri vardı etrafta. Öğle uykusuna yatırılan ufaklıklar, dereden dışarı zıplayarak oyun oynayan balıklar, kimin daha güzel öttüğünün iddiasına giren kuşlar... Nilü ve Karabiber için bunları görebilmek hoş olsa da en çok Çiçi için etkileyiciydi her şey. Gündüz saatlerini bu kadar uzun görmemişti doğduğundan beri. Gözünde gündüz görüş gözlüğü olsa da gözbebekleri yanıyordu arada. Çok dayanamadığı anlarda dinlenmek için Evren'in kulağının içine girip göz bandını takmayı ihmal etmiyordu.

"Hey, ıslandım," diye dışarıya fırladı bir girişinde.

"Benim suçum değil, arkadaşların durduk yerde nasıl ağladığımı sorunca göstermek zorunda kaldım," dedi Evren gülerek.

"Aaa anladım," dedi Çiçi. "Biliyor musun Evren, ben böyle ağladığınızı, yani yaşınızın gözünüzden değil şakaklarınızdan aktığını duymuştum ama ilk kez görüyorum."

"Rol için de olsa ağlamayı sevmiyorum. Saçma bir şey. Gülmek varken..." dedi Evren.

Karabiber, "Peki ne düşünüp de ağlıyorsun?" diye sordu.

"Bir anne fil görmüştüm. Bizden değildi ama buradan geçen bir sürünün üyesiydi. Yolda yavrusu ölmüş. Öyle çok ağlamıştı ki o gün, ben de ağlamıştım onunla birlikte. Çok can sıkıcı bir kayıptı. Çok can sıkıcı anlardı. Çok üzül müştüm yaşadıklarını dinleyince. Genellikle rol için ağlamam gerektiği zaman onu gözümün önüne getiriyorum. O anı hatırlıyorum ancak ağlamak için oyunculukta çok fazla yöntem var. Ayrıca tek iş ağlamak değil ki, gülmelisin, kızmalısın, pek çok duyguyu yaşamalı, yaşatmalı ve birinden diğerine geçişi yapabilmelisin," dedi Evren.

"Ben bunların hepsini yaparım," dedi Nilü.

"Çok kolay değil ama yapacağından eminim," dedi Evren.

"Bence en zoru bunları herkesin içinde yapmak," dedi Nilü.

"Doğru, bu biraz korkutucu," dedi Çiçi.

"Ben yapamam," dedi Karabiber.

"İstersen yapabilirsin. Bence biri bir şey isterse ve onun için yeteri kadar çalışırsa istediği her şeyi yapabilir," dedi Evren.

"Umarım Semizotu istediği yeri kazanır. Yeteri kadar değil, yeteri kadardan daha da çok çalışıyor çünkü," diye düşündü Nilü.

* * *

Ögle yemeği için ona hazırlanan pakettekileri yemek üzere kitaplarının yığılı olduğu masadan kalkmıştı Semizotu. Bugün çözmesi gereken çok soru vardı önünde. Bir de Nilü'nün anne-babasının her zamankinden daha erken gelecek olmaları ona azıcık zaman kaybettirecekti. Fazla oyalanmasa iyi olurdu. Öte yandan birkaç gündür Nilü'nün okula gitme saatlerinde kendi evine gitmediği ve burada Nilü'yü beklediği için kazandığı zaman da az buz değildi. Avantaj ondaydı.

"Şu sınav zamanı bir gelse... Ne olacaksa olsun, ben elimden geleni yapıyorum ama artık çok sıkıldım," diye düşündü.

Bugün Nilü'den hiç ses çıkmamıştı. Pencereyi açıp kapama ya da sandalye çekme gürültüsü bile yoktu odasında. Sandvicinden bir ısırık alıp Nilü'nün kapısının önüne geldi Semizotu. Çıt çıkmıyordu. İyice dayadı kulağını kapıya. *"Şimdi kapıyı tıklatsam aramızdaki gizli sözleşmeye uymamış olur muyum acaba?"* diye düşündü. *"Belki de açlık yüzünden enerjisi kalmadı ve yataktan çıkamıyor..."* fikri onu durdurdu.

Kapının önünden üç-dört adım geriye doğru gitti. "Biri isterse kimseye söylemeden sandvicimi onunla paylaşmaya hazırım," diye seslendi öylece ortaya. Kapının dibine kadar yaklaştı yine. Hiç ses yoktu.

"İsteseydi söylerdi herhalde," deyip sandvicini yemeye koyuldu. Olasılık hesaplarından keyif almaya başlamıştı bu aralar. Aklı onlara kaydı gitti kısa bir süre sonra. Yemek yerken bile kendi kendine soru yazıyordu kafasından olasılık konusuna ilişkin.

Baykuşlarda düşünölen olasılıklarsa bambaşkaydı. "Kuzey'in ve Pembe'nin kızı kayboldu" haberi yayıldı-
ğından beri bütün baykuşlar gözlüklerini takıp Çiçi'nin
gidebileceğı bölgeleri tarıyorlardı sırasıyla.

"Çiçek diye seslenmeyin ararken, duysa da yanıt ver-
mez. Çiçi diyeceksiniz," diyordu Baykuş Pembe gözyaş-
larını silerken.

Ormanın içinde akıllarına gelen her yere bakıyorlardı.
Ormanın dışını olasılıkların dışında tutuyorlardı. Arama
öncesi yapılan toplantıda, saat ilerleyip görüş kazanıldı-
ğında her yere bakma kararı alınmıştı.

"Bulacağız," diyordu Baykuş Kuzey. Eşinin onu du-
yacak hali yoktu. Teselli edilmeyi değil, hemen kızlarının
bulunmasını istiyordu. "Neyin ne olduğunu bilecek yaş-
ta. Başına kötü bir şey gelmesin, yaralanmasın, kötü şey-
ler olmasın da..." diyordu sürekli.

Baykuş Kuzey sık ağaçların olduğı bölümün üzerin-
den geçerken, aklına daha önce Çiçi'nin suyun altı hakkın-
da söyledikleri geldi. Nefesini tutmak ve aşağıda gördük-
leriyle ilgili. "*Birilerinin suya bakması gerekiyor hemen,*" diye
düşündü. Hızlıca çevirdi kendini nehrin olduğı tarafa.

Bu arada Baykuş Pembe'nin aklına Çiçi'yi son gördü-
ğü an geldi. Buzdolabına eniçle ot kavurmasını koyarken
ve yemekte taktığı gündüz görüş gözlüğünü hatırladı.
"Planlamıştı. Gündüz biz uyurken gitmeyi planlamıştı
kesin," dedi.

Çiçi'nin odasına girip gözlüklerinin durduğu çekmeceyi kontrol etti. İki gündüz görüş gözlüğü ve üstüne üstlük numaralı gözlüğü yerinde değildi. "Nereye gittin Çiçi?" diye söyleniyor, odasında nelerin eksik olduğunu tespit etmeye çalışıyordu Baykuş Pembe.

Gündüz görüşebileceği iki kişi vardı. Karabiber ve Nilü'yü bulması gerektiğini düşündü. "*Nilü zaten evde. Kimi göndermeliyim oraya?*" diye aklından geçirdi. "Belki de evde değil, belki de beraber gittiler bir yerlere. Karabiber'i bulayım ben önce. Ağlamayı bırakıp hemen Karabiber'in evine birini yollayayım," diyerek sakince düşünmeye çalıştı.

Baykuş Pembe gözlüğünü taktı ve yola koyuldu. Yıllardır tanıdığı arkadaşı Kaplumbağa Tahıl'ı bulmak en iyisi olacaktı bu plan için.

"Nereye Evren?" diye bir ses işitilince dördü de döndü sesin geldiği yöne. Bir zürafa sesleniyordu onlara. Yüzünü seçebildiği anda, "Çakmak Hanım!" dedi sevinç içinde Evren.

"Hayırsız, ne zamandır yoksun ortalarda," dedi gülümseyerek Çakmak Hanım.

"Tanıştırayım: Nilü, Çiçi ve Karabiber. Bu hanım da benim eskrim* hocam Çakmak Hanım," dedi Evren.

Çakmak Hanım gözlerini üçüne olabildiğince yaklaştırdı, "İlginç! Bir kaplumbağa, bir kertenkele ve bir

* Eskrim: Keskin olmayan kılıçla yapılan bir spor.

baykuş. Nereye gidiyordunuz siz dördünüz?” diye sordu.

Nilü bir zürafanın bu kadar büyük gözleri olabileceğini hiç düşünmemişti. Kirpikleri evlerindeki perdelerden bile uzundu.

Karabiber ise hangi göze bakarak yanıt vermesi gerektiğini düşünüyordu o anda.

Çiçi işlerin karışacağına dair bir tehlike sezdi Çakmak Hanım'ın sesinde. Yetişkinlerin konuşma tonlarını çok iyi bilirdi. Birazdan kızmaya hazırlandığını anlayacak kadar da yetenekliydi bu konuda.

“Kayalıklara gitmek istiyorlar,” dedi Evren.

“Biz balık baykuşları kaya çatlaklarında ve eski kuş yuvalarında yaşıyoruz ya, ben bunu değiştirmek istiyorum. Bir inceleme yapmam gerekiyor yuvalar hakkındaki ödevim için,” dedi Çiçi.

Çiçi'nin dediklerini büyük bir dikkatle dinledi Çakmak Hanım, “Hııııııı...” dedi ve Evren'e döndü:

“Daha çok küçükler. Anne-babalarından izin aldılar mı?” diye sordu.

“Almışlar tabii ki,” deyip gözucuyla üzerindeki üç ufaklığı kontrol etti Evren. İzin almadan yola çıkacaklarına hiç mi hiç ihtimal vermemişti.

“Yine de ilginç,” dedi Çakmak Hanım.

“Aldık tabii ki! Yoksa nasıl yola çıkacaktık?” dedi Nilü. Yalan söyleme konusunda azıcık başarılı olduğu düşünülebilirdi Nilü'nün ama çok da başarılı değildi ki Evren'in

yüreği hop diye dışarı fırlayacaktı neredeyse bu sözlerin acemiliğini işitince.

Önce Evren'e sonra kızlara baktı Çakmak Hanım, "Peki siz ne yapacaksınız kuş yuvalarında? Baykuş hanımını anladık da..." dedi.

"Onlar da görmek istemişler. Aileleri tamam dediğine göre bu o kadar da ilginç değil Çakmak Hanım," dedi Evren.

"Peki. Öyle diyorsanız öyle olsun," dedi gözlerini hiçbirinin üzerinden çekmeyen Çakmak Hanım.

Ortada bir yalan varsa konuşulanların içine bir taş gibi düşer. Bazen sessizce aramıza düşüvermiştir bu taş. Kimse konuşmaz. Bir de bakmışsınız taş orada öylece duruyor. Bazen de büyük bir gürültüyle düşer. Yalan söyleyenlerin gürültü patırtı içinde kendilerini savunduğunu, söylenenleri de kabullenmediklerini ya da kabullenir görünürken sarf ettiklerini işitirsiniz. Şu an sessizlik zamanıydı, yalan ortada öylece duruyordu.

Sessizliği bozan Karabiber oldu. "Geç olmadan yola koyulsak iyi olacak."

Evren, "Doğru. Görüşürüz efendim," dedi ve sanki bir şey olmamış gibi ortadaki taşın üzerinden zıplayıp adımını attı. Sonra bir adım daha. "Oh, kurtulduk" diye düşündüğü anda, "Durun!" dedi Çakmak Hanım.

Dördünün de yüreğinin ağzına geldiği andı bu. Tam da taşın üzerinden zıplayıp paçayı sıyırdıklarını düşünürlerken olacak iş miydi bu şimdi?

“Hemen görüp geri döneceksiniz değil mi?” diye sordu Çakmak Hanım.

Evren söze atıldı: “Tabii ki!”

“Dönüşte buradan geçin o halde. Size güzel bir pasta ikram edeyim. Sınıfımdaki öğrenciler getirmişler. Tek başıma koskocaman pastayı bitirecek halim yok,” dedi Çakmak Hanım.

“Peki!” “Tabii ki!” “Teşekkür ederiz!” “Hı hı...” sözleri çıktı aynı anda dördünün ağzından.

Çakmak Hanım arkalarından onları izliyordu şüpheli bakışlarla.

“Şişşt, bakmayın!” dedi Evren kızlara. Bir-iki adım daha atarken, “*Zaten her şeyi anladı,*” diye düşündü.

Gözlerini Çakmak Hanım’dan çekerken beceriksizce el salladı üçü de Evren’in sözünü işitir işitmez.

Evren, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu dişlerinin arasından.

“Normal davranmaya çalışıyoruz,” dedi Çiçi.

“İzniniz yok, değil mi?” diye sordu Evren.

“Var tabii ki!” diye bağırdı üçü birden.

“Başım belaya girecek sizin yüzünüzden. Ayrıca üçünüz de kötü yalancılarsınız. Sahi, ne yapacaksınız siz kabalıkta?” diye sordu Evren.

“Orası kimseyi ilgilendirmez,” dedi Karabiber. Ne yapacaklarını kendi de bilmiyordu çünkü.

“İşimiz var,” dedi Evren’in bozulduğunu sczen Çiçi.

Uz atmaya gerek olmadığını düşündü Nilü ve pat diye gerçeği söyledi:

“Ben kuyruğumu dışarı çıkarmıyordum aslında. Bir anda yolda buldum kendimi. Biz evden kaçtık Evren.”

“Bittim ben!” dedi Evren.

Kaç kez olduğu sayılamayacak kadar çok kez, “Bittim ben!” diye tekrar ede ede yürümeye devam etti.

Evren’in bu hali kızları güldürüyordu. Arada duydukları “Offff, puuuff,” sesleri kıkırdamalarına neden oluyordu hatta. Evren onlara arada bir sinirli gözlerle baksa da umursamıyordu bu bakışları üçü de. Doğruyu söylemişlerdi işte! Daha ne yapabilirlerdi?

Evrene göreyse:

Evden kaçmalarına yardım eden suç ortaklarında da kabahat vardı. Yani kendisinde! Bu yaşına gelmiş bir fil, izin meselesini sormayı akıl edebilirdi pekâlâ. Sormadı. Üç ufaklık da yol arkadaşları olan Evren’e yalan söylemediler iyice düşünüldüğünde. Dördü birden Çakmak Hanım’a gözlerine kırpmadan yalan söylemeyi tercih ettiler ama. Bu durumda kızların tek başlarına suçlu oldukları söylenemezdi.

Evren bu akılsızlığı yüzünden kendine kızıyordu şimdi. “Off bittim, ah aksiliğe bak, prova olmasaydı sorardım, suç ortağı oldum işte,” sözleri fırlıyordu kocaman dudaklarının arasından.

“Kayalık göründüüü!” diye bağırdı Nilü.

“Evet, yaşasın!” diye ona katıldı Çiçi ve Karabiber.

Nilü, Evren'e döndü. "Suç ortaklığın sona eriyor," deyip sarıldı Evren'in boynuna. "Çok teşekkür ederiz Evren, çok mutluyuz," dedi.

"Sen de sevinsene, bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağız," dedi Karabiber.

"Mutlu değil misin yoksa?" diye sordu Çiçi.

"Ne demezsiniz, çok mutluyum. Hem de çok!" dedi Evren. Mutluluğun köşesinden bile geçmeyecek kadar mutsuz olduğu ortadaydı bunu söylerken.

BÖLÜM ON BİR

Bize Bir Yuva Gerek

Üç arkadaş kayalıktaki yeni yerlerinde denizden aşağıya bakıp dalgaları izlediler. Köpükler öylesine güzeldi ki, masmavi sular beyaza dönüyordu gözlerinin önünde.

Çiçi, "Bize iyi bir yuva gerek," dedikten sonra burayı buldukları için kendilerini çok şanslı hissettiler. Evren'i azıcık zor postaladılsa da "Nihayet gitti," diye düşünüp, keyif çatma zamanı geldiği için sevindiler.

Evren, Çakmak Hanım'ı görmemiş olsaydı, kızları kayalığa bırakıp dönecekti ancak kayalığa geldiklerinde fikri tamamen değişmişti. "Geri dönmeliyiz, Çakmak Hanım'a ne söyleyeceğim ben?

Kesinlikle eminim ki beni geri yollayacak sizi almam için," diyordu kızlara ve bir türlü gitmiyordu.

"Sen de o yoldan dönmezsin ya da görünmeden geçersin," dedi Nilü.

"Olur mu öyle şey Nilü? Birincisi ben bir filim, beni

herkes görür. Ufacık değilim ki senin gibi. İkincisi Çakmak Hanım da zürafa. Büyük-küçük herkesi görür o. İsterse görür, bundan emin olabilirsin. Görmedin mi ne kadar uzun bir boynu olduğunu?" dedi Evren.

"O zaman yolunu değiştireceksin," dedi Çiçi.

Karabiber, "Haydi git artık. Seninle anlaşmamız bizi buraya getirene kadar değil miydi? Getirdin işte. Biz de sana teşekkür ettik. Sakın bana Çakmak Hanım ve pasta-sından bahsetme!" dedi.

Gönülsüzce, "Peki," dedi Evren. "Beni endişelendiren, havanın kararmaya başlaması. Ne yapacaksınız gece olduğunda? Kendimi asla affetmem başınıza bir şey gelirse," dedi ağladı ağlayacak bir ses tonuyla.

"Ben bir baykuşum ve karanlıktan korkmam, bunu unuttun mu?" diye sordu Çiçi, Evren'e. Onu sakinleştirmek istiyordu, sonuçta Evren onlardan büyük olsa da arkadaş olmuşlardı ve onlar için kaygılanan bir arkadaşlarına da ayıp etmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

"Biliyorum, biliyorum. Ama küçüksün Çiçi. Diğerlerini koruyamayacak kadar küçüksün," dedi Evren.

Bunun üzerine Çiçi ellerini beline koyuverdi hemen ve dördü uzun uzun tartıştılar.

Evren, "Tamam işte, kayalığı gördünüz, geri dönelim," diye ısrar etti. Kızlar da Evren'e onları yalnız bırakması konusunda. En sonunda pes etmek zorunda kaldı Evren. Tam istedikleri kayanın üzerine çıkmalarına yardım etti hortumuyla.

“Seni özleyeceğiz,” dedi üç arkadaş.

“Ben de sizi,” dedi Evren gözleri buğulanarak.

Evren’in gitmesini hem istemiyorlardı hem de istiyorlardı. Birlikte bir hayata başlayacaktı bu üçlü. Çok heyecanlıydılar. Bu yeni hayat için yapmaları gereken bazı önemli şeyler vardı. Çantalarını yerleştirmek, kıyafetlerini çıkarmak, defterlerine not almak...

“Şu yeni hayatınıza ara verip düğün sahnesinin çekimine geleceksiniz ama. Sizi yarından sonra tam buradan alacağım erkenden,” dedi Evren.

“O yemekleri kaçırmaya niyetimiz yok,” dedi Nilü.

“Ayrıca sonra neler olacağını da merak etmiyor değiliz Fil Ophüls’ün filminde,” dedi Çiçi.

“Sonu sizi şaşırtacak,” dedi Evren.

“Şişşt! Sakın sonunu söyleme, o zaman izlemek zevkli olmaz,” dedi Karabiber.

“Peki,” dedi Evren. Gitmek istemeye istemeye, ayakları onların yanına dönmek isterken adımlarını ileriye savurarak uzaklaştı kızlardan. Elbette Çakmak Hanım’ın onu göremeyeceği başka bir yolu seçmeyi de ihmal etmedi.

Çiçi kayalıkta durup, “Bize iyi bir yuva gerek,” deyince üç arkadaş etrafa bakındı. “Şurada duran kaya oyuğunu kestirmiştim gözüme ama yakınlarda başka bir yuva var mı bize göre bakayım hemen,” dedi Çiçi.

“Sakın geç kalma, zaten çok uzağa gidemeyeceğimizi biliyorsun, benim gidebileceğim yerlere bakarsan iyi olur,” dedi Karabiber.

“Anlaştık,” dedi ve kanat çırpmaya başladı Çiçi. Hayatında bu kadar mutlu olduğu başka bir zaman hatırlamıyordu. Kendini çok şanslı hissetti. Arkadaşlarıyla kendine yuva arıyordu, bunu kaç baykuş onun yaşında yapabilmişti ki... Kayalık çok güzeldi ve Çiçi çok kısa bir süre sonra harika bir yer görecektik kadar şanslıydı.

Harika bir kuş yuvasının onları beklediğini gördüğünde hemen arkadaşlarına haber verdi. Zaman kaybetmeden oraya geçtiler ve bu olağanüstü evlerinde köpükleri izlemeye koyuldular. Köpüklerin beyazlığının eskisi gibi görünmez olması akşama geçildiğinin habercisiydi. Çiçi çoktan sevmediği gözlüğünü yuvanın içine fırlatmış, numaralı gözlüğünü takmıştı.

“Böyle bir yuva bulabildiğimiz için çok şanslıyız, bundan sonraki hayatımızın da hep şanslı olacağını düşünüyorum bu nedenle,” dedi Çiçi mutluluktan sırtarak. Üç arkadaş mutluluk sarhoşluğu içinde birbirlerine sarıldılar. Şanslı olduklarını tekrarlayıp duruyorlardı heyecan içinde.

O kadar da şanslı olmadıklarını anlamaları için çok uzun bir zaman geçmesi gerekmecekti ama.

Kertenkeleler telaş içinde bir oraya bir buraya fırlıyorlardı. Onları ayağa kaldıran Nilü’nün evinden çıkan dört kişiydi. Nilü’nün annesi, babası, Semizotu ve pedagoğ. Olayı anlatmaya, yardım bulmaya çalışıyorlardı.

“Çocuğun ne kadar zamandır evde olmadığı belli değil,” diyordu pedagoğ.

“Evet, bilemiyoruz,” diyordu Nilü’nün babası gözyaşları içinde.

“Ben hiç evden ayrılmadım. Bir kez onun kapısının önüne gittim, iki kez de tuvalete. Hiç ses yoktu. Ben gelmeden önce gitmiş olabilir,” diyordu Semizotu.

“Belki de biz çıkmadan önce gitti. Kapıyı açıp bakmadık...” diyordu Nilü’nün annesi.

Güvenlik görevlileri, yetkililer, bütün yetişkin kertenkeleler Nilü’yü arıyordu. Güneş ışığı mahalleleri terk edene kadar da yerin altındaki şehirde aramalar devam etti. Diğer sürülere koşmakta, bütün ormanı aramakta geç kalmadı kertenkeleler. Semizotu’nun Söğüt’ten bahsetmesi, gelen notun bilgisi, Karabiber ile Çiçi’nin olayla ilgisini hemencecik ortaya koymuştu. Her ikisinin de sırada kadem bastığının, ailelerin perişan olduğu haberinin ormanda kulaktan kulağa yayılması da çok uzun zaman almamıştı.

Karabiber’in annesine Bayan Pembe’nin arkadaşı Tahıl sayesinde ulaşması kaplumbağalarla baykuşların işbirliğine neden olmuştu. Baykuşlar çoktan ormanın dışındaki bölgelerde arama yapmaya başlamışlardı. Kaplumbağalarsa en ufak deliklere bile bakıyorlardı ya da yakın çevredeki. Nilü’nün ailesiyle birlikte kertenkelelerin de onlara eklenmesiyle birlikte ormanda yaratılan büyük hareketlilik sincaplara, kuşlara, böceklerle de yayılmıştı. Kim duyarsa çalışmalarda görev alıyordu. Orman çok büyüktü ve ne yöne gittiklerini tahmin edebilmek imkânsızdı

yakındı. Tüm şüpheler üçünün bir arada olduğu üzerinde yoğunlaşıyordu.

Karabiber'in kardeşleri de dahil çocuklar ağlıyor, üçlünün bulunamayacağını düşündükçe korkuyor, yetişkinler çocuklar daha fazla korkmasın diye sakın olmaya çalışıyorlardı. Yaşlılar yeni nesli eleştirerek ve söylenerek aramalara devam ediyorlardı. Birbirlerine gençlerin duymayacağı biçimde "Daha önce bir tokat atmış olsalardı bunlara, bakalım gidebilecekler miydi?" diye soruyorlardı. "Bizim zamanımızda böyle değildi, annemizin iznini almadan kapıdan dışarı çıkamazdık," diyorlardı. Herkes farklı yorumlar yaparken ormandaki arama ekiplerinin birleştiği tek bir gerçek vardı: Üç çocuğun hemen bulunması gerektiği.

Gece olması baykuşları bile korkutuyordu. "Küçük olmasa korkmam da... Çoğu canlıyı yalnızca kitaplarında gördü. Hiçbir şeyden haberi olmayacak kadar küçük," diyordu Baykuş Kuzey.

"Bana bak küçük, al arkadaşlarını, toplayın eşyalarınızı ve defolun evimden," dedi koskocaman ve Çiçi'nin bile bugüne kadar görmediği, duymadığı renklerde olan bir baykuş.

"Senin bu yaptığına açıkça terbiyesizlik denir," dedi Çiçi. Ellerini beline koymayı da ihmal etmemiştii.

"Defol!" dedi onlara bakmadan büyük kuş.

"Biz buraya ne kadar zor geldik biliyor musunuz acaba?" dedi Nilü.

Büyük kuş öylesine kötü baktı ki Nilü'ye, Nilü tam da şu anda Karabiber gibi bir kabuğu olmasını ve içine saklanıp uzun süre çıkmamayı istedi. Sonuçta o bir baykuştı ve baykuşlar hakkında söylenenleri hatırlamasının zamanı da gelmişti.

"Arkadaşımı korkutma! Buna hakkın yok," dedi Çiçi.

"Eeee, sizinle mi uğraşacağım? Kertenkele ve kaplumbağanın bizim atalarımız için ne demek olduğunu sen de bilecek yaştasın," deyip Çiçi'yi kolundan tutup sürüklemeye başladı dışarıya doğru büyük kuş.

"Kolumu acıtmaya hakkın yok," dedi Çiçi.

"Tamam Çiçi, çıkıyoruz, çıkalım," dedi Karabiber.

Yanaklarını şişirdi Çiçi. "Terbiyesizlik bu!" dedi baykuşa.

"Bu ne cesaret? Bu ne cesareet! Aranızda tek akıllı olan şu kaplumbağa. Onun sözünü dinleyin ve defolun," dedi büyük kuş.

Üçünün gücü baykuşa yetemezdi. Ona söz dinletemiyorlardı. Ev onun eviydi. Evine izinsiz girmişlerdi ve ev sahipleri hiç mi hiç misafirperver değildi. Bu saatte, böylesine korkutucu bir yerde onları dışarıya atmak umrun-da bile değildi. Döktükleri gözyaşları, diklenmeleri, kızmaları, onu misafirperver olmamakla suçlamaları hiçbir işe yaramamıştı.

Kendilerini yuvanın dışında buldular. Kaya oyuklarından birine gireceklerdi elleri mahkûm. Karabiber ve Nilü'nün yorgunluktan uykuları gelmişti. Çiçi'nin bile

uykusu geldiği söylenebilirdi, gündüz uykusunu yarım yamalak geçirdiği için yeterince güç toplayamamıştı.

Karabiber, “Ne kadar da katı yürekli bir baykuşmuş,” dedi dışarı çıktıklarında.

“Aynen öyle küçükhanım! Kendi torunlarımı görmüyorken sizin gibi şapşallarla uğraşacak halim yok,” deyip yuvada unuttukları çantayı fırlattı büyük kuş onlara doğru. Nilü’nün çantası neredeyse denize düşecekti ki Çiçi yakaladı. “Hey, dikkat etsene! Neden atıyorsun çantayı?” diye bağırdı Karabiber.

Nilü, Karabiber’i sakinleştirmeye çalıştı. Bu büyük kuşu daha fazla kızdırmak onlar için pek de iyi olmayacaktı.

“Ne olurdu bugünü evinde geçirseydik? Sanki yiyeceğiz evini,” dedi Çiçi.

Söylene söylene kayalara tırmanmaya başladılar.

“Göremiyorum,” diyordu Karabiber, epeyce zorlanıyordu.

“Az kaldı, biraz gayret et lütfen,” diyordu Çiçi ve Nilü.

Aşağıdan gelen sesler biraz ürkütücü olmaya başlamıştı. Deniz coştukça coşuyor, sanki dalgalar kayalığa, bütün kayalığı parçalayacakmışçasına sesler çıkararak vuruyorlardı.

“Korkmayın! Korkacak bir şey yok. Her şeyi gördüğümü unutmayın,” diyordu Çiçi.

Bunu çok iyi biliyordu Nilü ve Karabiber. Nilü pek çok şeyi seçebiliyordu ama Karabiber hem göremiyor hem de

nedense hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar çok korkuyordu.

Kaya oyuğuna gelene kadar sanki seneler geçti onlar için.

“Keşke burada kalsaymışız, Evren’in bizi bıraktığı yer en iyisiymiş,” dedi Nilü.

“Şanslı olduğumuzu düşünmüştüm,” dedi Çiçi.

“O zaman yeni evimiz burası,” dedi Karabiber mutlu olmaya çalışarak.

“Evet! Bugün burada kalacağımıza göre kendimize daha iyi bir yer yapma konusunda çalışmalara başlayalım, ne dersiniz?” diye sordu Nilü.

Çantalarını yerleştirmeye, içindekileri çıkarmaya, demin bozulan derme çatma yataklarını şimdi aynı biçimde oyuğun içine yapmaya koyuldular.

“Çantamı vermeseydi bitmiştim,” dedi Nilü.

“Evet yine de iyi bir baykuşmuş,” dedi Karabiber.

“Bana kalırsa baykuşların yüz karası, huysuz bir ihtiyar o,” dedi Çiçi. Hepsi buna çok güldü.

Şu anda içinde bulundukları durum göz önüne alındığında gülmeleri size garip gelebilir, ama gülüyorlardı işte. İster sinirden deyin, ister yorgunluktan, isterseniz can sıkıntısından veya ne yapacaklarını bilememenin verdiği korkudan...

Üç arkadaş katıla katıla gülüyorlardı kaya çatlağının içinde.

* * *

Hiç gülmeyen, aksine sinirinden kocaman gözlerini beş kat büyüterek bağırıp çağıran ve bütün fillere korku salan biri vardı tam bu esnada ormanda: akmak Hanım.

Evren'i sorguya çekiyor, herkesi üzüntüye sürükleyen sorumsuzluğundan bahsediyor ve neden onun sözünü dinlemediğini soruyordu sürekli.

"Yerlerini biliyorum, gideceğiz işte!" dedi Evren.

"Tabii ki! Hemen yola çıkıyoruz ama senin yaptığın bu büyük hata hiçbir zaman unutulmayacak ve cezayı çekeceksin," dedi akmak Hanım.

Evren bundan emindi. Sürüsünün yaşadığı alanın önüne gelen hayvanların hiçbirinin yüzüne bakamıyordu utançtan. Annesi, babası ve fillerle göz göze gelme olasılığı yoktu zaten. Bir yandan o  ufaklığın kendisini dinlememesine kızıyordu, bir yandan da kendine. "Niye bıraktım ki onları orada," diyerek yola koyuldu akmak Hanım'la fil sürüsünün önünde. Arama ekiplerinin büyük bir çoğunluğu ve evden kaçan çocukları bulmak isteyen kim varsa Evren'i takip ediyordu. Bütün orman kayalığa akıyordu sanki. akmak Hanım'dan haberi olmayan azınlıkta suda, havada, karada, yerin altında gezinip bir ipucu yakalamaya çalışıyorlardı.

"Bir oyuncunun bu kadar sorumsuz olması nasıl kabul edilebilir?" diye sordu Fil Ophüls.

Evren o anda ortadan kaybolmak istedi. Keşke yer o anda yarılsa da içine girseydi ve bu sözü duymak yerine aylarca orada kalıp hiç dışarı çıkmasaydı. Bir de bugün

provaya geç kaldığı için yönetmeninin ona kızgın olduğunu hesaba katınca, şu meşhur üçlü yüzünden başına gelenlere inanamıyordu.

“Bir daha kimseye iyilik yapmam,” dedi Evren hızlı hızlı yürürlerken Çakmak Hanım’a.

“İyilik mi? Sen buna iyilik mi diyorsun?” dedi Çakmak Hanım. Gözleri kızgınlıktan iyice büyümüştü.

Evren bu kez öğretmeninden daha da çok korktu ve hemen sustu.

BÖLÜM ON İKİ

Derme Çatma Yuvada Keyif Çatma

Nilü'nün gözleri kapanıverdi uykusuzluktan. Karabiber arkadaşının bu haline gülümseyerek, "Yatağını yapar yapmaz uyuyacağını düşünmemiştim," dedi.

"Hiç uyumazsa olacağı buydu," dedi Çiçi elindeki defteri gösterirken. "Bak böyle bir şey yapabileceğimizi düşünüyorum. Ne dersin?" diye sordu.

Karabiber, Çiçi'nin çizimini inceledi meraklı gözlerle. "Bence yuvamız harika olacak bu çizdiğini gerçekleştirebilirsek," dedi.

İkisi birden oturdukları yerden hiç kalkmadan popolarının üzerinde kayıp, ortada birleştiler. Sırtlarını kayanın duvarına dayayıp defteri ortalarına aldılar. Yeni evleri üzerine plan yapıyorlardı. Yaprakları, otları ve doğada bulabildikleri malzemeleri kullanacaklardı. Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi. Evleri çok özel olacaktı. Perdelerini, yatak örtülerini, çalışma masalarını hatta sandalyelerini bile kendileri yapacaklardı. Üçüne ayrı ayrı oda ve bir de ortak kullanım alanları çizmişti planda Çiçi.

Bir süre hayal kurduktan sonra Karabiber'in de gözleri kapanmaya başladı. Yapacaklarını düşündükçe önce

heyecanlanmış sonra da bu kadar iş onun uykusunu getirmişti. "Biraz uzanayım. Beni ve Nilü'yü uyandır ama olur mu?" dedi Karabiber.

"Anlaştık. Ben de bu arada malzeme toplamaya çıkayım."

Karabiber yorgunluktan mırıldanarak konuşmaya başlamıştı. "Çok uzağa gitme ama. Biz burada uyurken hem senin hem de bizim için iyi olmaz," dedi son gücüyle. Derme çatma yatağına, dünyanın en yumuşak yatağına giriyormuşçasına ilişti bu arada. Vücudunu yatağa güzelce uzattı. Çiçi'nin elinde tuttuğu battaniyeyi üzerine örtmesini bekledi.

Gözlerini kapamadan önce Nilü'ye baktı. Nilü mışıl mışıl, yüzünde bir tebessümle uyuyordu. Derme çatma yuvalarında keyif çatma zamanı gelmişti ikisi için. Rüyasında ne görüyordu acaba Nilü? Karabiber bunu düşünürken, Çiçi'nin yeni evlerinden çıkışını işitmeden uykuya dalıverdi.

Nilü rüyasında Evren'in üzerinde Söğüt'le birlikte seyahat ediyordu. Ormanın bütün güzellikleri kayıyordu etraflarında. Tıpkı buraya gelirken Nilü'nün arkadaşlarıyla geçtiği gibiydi her yer.

Ağaçların yeşillerinin bu kadar büyümlü olması göz rengini değiştirmişti Söğüt'ün.

"Gözlerin yeşil oldu," dedi Nilü.

"Seninkiler de. Senin gözlerin de yeşil oldu," dedi Söğüt.

Nilü, "Söğüt, biz seninle arkadaşız. Ben Çiçi ve Karabiber'le de arkadaşım. Ama sanki seninle başka türlü arkadaşız. Galiba ben seni seviyorum," dedi.

Söğüt hiç utanmadı. Hiç kızarmadı. Nilü'nün gözlerine baktı: "Sen benim sevgilimsin. Ben de senin. İlk günden beri ben de seni seviyorum Nilü," dedi.

Evren bakıp gülümsedi ikisine.

Söğüt, Nilü'nün yanağına eğildi. Kelebek dokunuşu gibi bir öpücük kondu Nilü'nün yanağına. Nilü kalbinin içindeki ılık rüzgârları hissetti. Öylesine güzel bir andı ki bu hiç bitmesin istiyordu.

Karabiber'in gözlerini kapadığını gördü Çiçi. Her iki arkadaşının da yeni evlerinin içinde ne kadar da güzel göründüklerini düşündü. Bu yerle ilgili çok iyi planları vardı. Harika bir eve dönüştüreceklerdi bu kaya oyuğunu. İlk hedefi bir kapı bulmak olmalıydı. Bir de yataklar ve diğer mobilyalar için malzeme. "Belki de daha iyi oldu şu huysuz baykuşun bizi çıkarması. Kendi düzenimizi hemencecik kurabileceğiz bu sayede," dedi.

Pırrrr diye uçtu sonra kayalıktan aşağıya. Ne ilginç bir yerdi burası böyle. Denizin kenarında oldukları için daha önce hissetmediği tuhaf bir soğukluk hissediyordu tüylerinde. "Annem yumurtayı sıcak tutma işine alışmalı. Ben de tüylerimin soğukluğuna alışmalıyım," dedi Çiçi.

Annesinin ne yapacağını bilemezdi. O yumurtadayken neler olup bittiğini bilmiyordu elbette ama soğuk

konusunda kendi üzerine düşeni yapacağından ve bu duruma alışacağından emindi.

Karabiber gözlerini açtığında Çiçi yoktu. Bir çıtırtı duyduğunu sanıp kafasını kaldırdı. *“Bu duyduğum ses kimden, nereden geldi?”* diye düşündü. Nefesini önce içine çekti sonra *“Çiçi!”* diye seslendi. Biraz dinledi sessizliği. Nilü’nün nefes sesini kontrol etti, arkadaşı mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. *“Yanlış duydum herhalde...”* diye geçirdi aklından bu kez. Yine de etrafa bakınmaya çalıştı. Bir şey de göremiyordu aksi gibi. Bir ürperti geldi üstüne. Azıcık korkuyordu sanki.

“Çiçi...” dedi incecik bir sesle. Yanıt yoktu. Ses de.

Tekrar koydu kafasını yatağa ama uyanmıştı bir kere.

Bu arada girişin önünde bir karaltı fark etti. Yüreği ağzına geldi. Çiçi’nin geldiğini anlaması çok kısa sürdü. Tam korkulacak bir şey olmadığına karar vermişken, Nilü’den bir çığlık duyuldu.

“Hayırrrrr!”

“Ne oluyor? Ne oluyooooor?” diyerek panikle ayağa kalktı Karabiber.

“Hııııh!” diye uzun bir ses duyuldu Çiçi’den.

“Hayır, hayır, olmasın lütfen...” diye sayıkladığını işitiler Nilü’nün.

Çiçi yanına yaklaştı temkinli adımlarla arkadaşının. Bu arada, *“Karabiber kayanın duvarına nasıl bu kadar kısa sürede yapışabildi?”* diye düşündü.

Karabiber duvarla bir olmuştu sanki.

“Korkma Karabiber! Nilü kötü bir rüya görüyor sanırım,” dedi Çiçi.

Karabiber bulunduğu yerden sese doğru yürümeye başladı. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışmıştı. Şimdi daha iyi görebiliyordu etrafı.

“Senin için feneri açıyorum, bekle,” dedi Çiçi.

Bir-iki saniye içinde etraf ısıll ısıll olmuştu.

Nilü kafasını sağa sola oynatıyordu. Kötü bir rüya görmeye devam ettiğini, onu gören herkes anlayabilirdi.

Karabiber, “Uyandırılım,” deyip yavaşça Nilü’nün çenesine dokundu.

“Nilücüğüm...” dedi fısıldar gibi. Sonra da diğer elini omzuna koyup yavaşça dürttü arkadaşını.

Büyük bir nefes alarak uyandı ve gözlerini açtı Nilü.

Önce nerede olduğunu anlayamadı.

“Buradasın bizimle, korkma. Sadece rüya gördün,” dedi Çiçi.

Nilü’nün Karabiber ve Çiçi’yi karşısında gördüğünde yaşadığı mutluluk görülmeye değerdi. Hemen eliyle kontrol etti kuyruğunu. Yerindeydi.

“Ohhh! Neyse ki rüyaymış,” dedi Çiçi’ye.

Karabiber, “Korkuttun bizi Nilü,” dedi.

“Sen benim nasıl korktuğumu bir bilsen...” deyip rüyasında gördüklerini anlatmaya başladı Nilü. “Evren’in sırtındayız. Ben ve Söğüt. Her şey muhteşem. Rüyamda sevgili oluyoruz.”

"Bu harika bir rüyaymış. Nasıl sevgili oluyorsunuz anlatsana. Anlat çabuk!" dedi Karabiber.

"Önce ben söylüyorum. Diyorum ki seni seviyorum."

"Neee?" dedi Karabiber.

Çiçi, "Ne var yani illa önce erkek söylemeli diye bir kural mı var?" diye sordu.

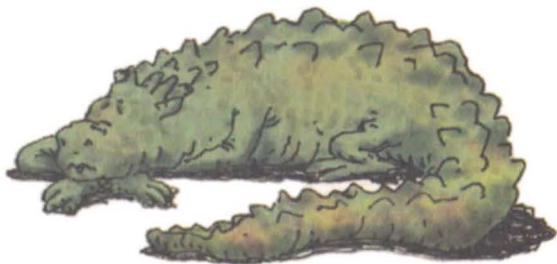
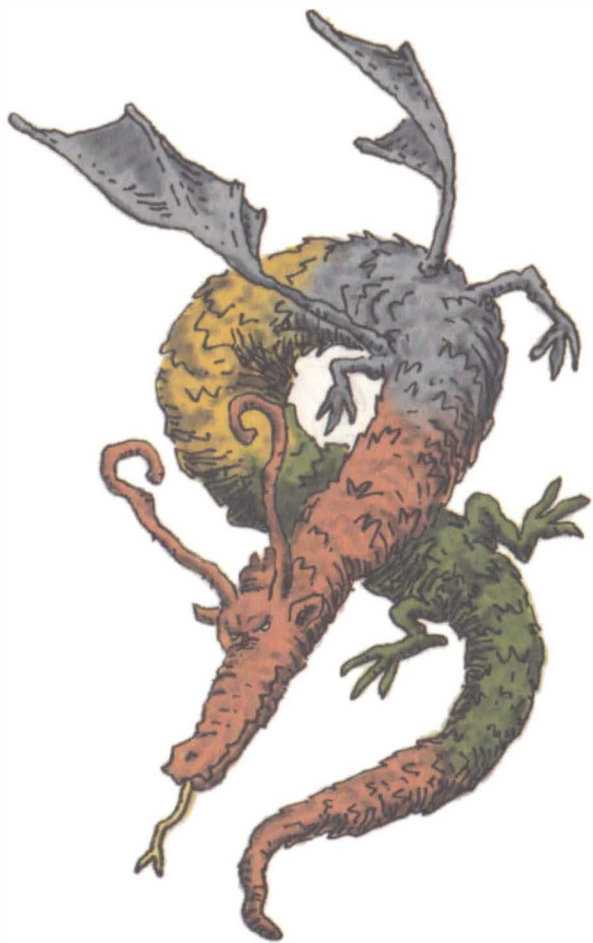
"Yooo işte önce ben söyledim, sonra da o bana beni sevdiğini söyledi. Yeşillikler, mavilikler, bütün renkler kayboldu sonra. Karanlık oldu her yer. Karanlıkta görebiliyordum ama. Tıpkı Çiçi gibi. Görebiliyordum ama yine de korkuyordum. Sonra bir ejderha geldi..." dedi Nilü.

"Ooof çok saçma, ejderhaların olmadığını biliyoruz. Yani hayali karakterler olarak ya da kitaplarda olmalarını seviyorum tabii ki ama gerçek hayatta olmadıklarını biliyoruz," dedi Çiçi.

"Ama bu da bir rüya Çiçi. Gördüm işte!" dedi Nilü.

Karabiber, "Çiçiiii... Şöyle sözler söylemekten vazgeç artık. Ayrıca sonra ne olduğunu da merak ediyorum," deyip Nilü'ye döndü. "Eccc sonra?"

"Ejderha bana doğru geliyordu. Söğüt'e anlatmaya çalışıyordum ama duymuyordu, benim sesim çıkmıyordu ve hareket etmeye çalışsam bile edemiyordum. Heykel gibi duruyordum Evren'in üstünde. Söğüt sürekli ne olduğunu soruyordu. İçimden çılgılık atmak geliyordu. Baktığım yöne bakmayı akıl etmesini bekliyordum Söğüt'ten ama bakmıyor, sürekli bana ne olup bittiğini

soruyordu. İşin kötüsü Evren de aynı şeyleri yapıyordu. Ejderha geldi, geldi, geldi... Ve kuyruğunu alıp götürdü."

"Oooof kâbus gibi bir şeymiş bu," dedi Çiçi.

Karabiber, "Gibisi fazla, iyi ki uyandırmışız seni," dedi.

Üçü de uzun uzun, sessizce birbirlerine baktılar. Herkes Nilü'nün rüyasını düşünüyordu.

Sessizliği bozan Çiçi oldu. "Evet bekliyorum," dedi.

"Neyi?" diye sordu Nilü.

"Şu Söğüt'ü bütün detaylarıyla bana anlatmanı ve elbette kuyruk meselesini."

Gülümsedi Nilü. "Peki," dedi.

Kendi aralarında konuşan üç dost gecenin içindeki ateşböcekleri, gündüzün aydınlığındaki yarasa kanatları gibidir. Bambaşkadır onların paylaştıkları ve sohbetleri. Her şey bütün açıklığıyla ortada duruyordur. Kimse kimseden saklanmaya gerek duymaz. Ne varsa açık açık oradadır.

Nilü anlattı her şeyi. Söğüt'ü, kuyruğunu, her ikisine ilişkin kaygılarını, korkularını. Çiçi, Karabiber'in beklediği tepkileri vermedi. Arkadaşını dinlemeyi, onu anlamayı, onun yerine geçip düşünmeyi tercih etti. Sonra açıldı en gizli kutular, her üçünün de sırları yumuşak bir rüzgâr gibi dolandı ortada.

Öylesine güzel zamanlardı ki bunlar, herkes onların yerinde olmak isterdi.

Derme çatma yuvalarında keyif çatıyordu üçü. Böyle keyif görülmemişti hayvanlık tarihinde.

BÖLÜM ON ÜÇ

Dışarıdaki Büyük Olay

"Annemi özledim. Birazcık da babamı," dedi Karabiber.

"Ben hiç özlemedim," dedi Çiçi.

Nilü, "Bunu kızgınlıkla söylediğine eminim Çiçi. Okul gezileri ve kuzeydeki kuzenlerimde kalmamın dışında ilk kez ayrılıyorum ben de bizimkilerden," dedi.

"Artık dönemeyeceğimizi ve bir daha onları göremeyeceğimizi düşündüğüm için bu kadar çabuk özledim ben de sanırım," dedi Karabiber.

"Ben annem ve babamın beni özlediğini düşünmüyorum zaten. Niye özleyecekmişim onları? Nasılsa yeni yumurta meselceleri var bizimkilerin," dedi Çiçi. Gözlerinden damlalar aşağıya doğru yuvarlanacak gibi olduğunda derin bir nefes aldı. "Odanıza özel bir şeyler ister misiniz? Ortak kullanım alanları için çizdiklerimden memnun musunuz?" diye sordu Karabiber ve Nilü'ye.

"Memnunuz," dedi ikisi de gönülsüz bir sesle.

Çiçi'nin hiç hoşuna gitmemişti bu yanıt. Uzun uzun baktı iki arkadaşına. Bir şey söylemek istiyordu söylemesine ama söylememeyi tercih etti.

“Çiçi, bunda kızacak, bozulacak bir şey yok. Ailemi özlemiş olmam buraya yerleşme kararımı etkilemiyor ama özlemem çok normal değil mi?” diye sordu Karabiber.

Omuz silkti Çiçi. “Normaldir herhalde,” dedi.

Dışarıdan gelen gürültüye kulak kesildiler hepsi birden. Üçünün de gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse.

Fısıltıyla, “Neler oluyor dışarıda?” diye sordu Nilü.

Acı çekiyor, bağıırıyordu birileri.

“Bilmiyorum,” dedi Karabiber. Sesi titriyordu.

Çiçi, “Dışarı çıkıp bakayım mı?” diye sorup ayağa kalktığında iki arkadaşı da kollarına yapışıp, aşağıya çektiler onu.

“Hayır! Neden çıkıyorsun ki... Ne oluyorsa oluyor, bizi ilgilendirmez,” dedi Karabiber korkudan titreyerek.

Çiçi, “Korksak da bakmalıyız. Duymuyor musunuz, dışarıda çok büyük bir olay oluyor,” dedi. Kollarını yavaşça sıyırdı arkadaşlarından. Yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı kaya oyduğunun ucuna doğru. Sesin aşağıdan, denizden geldiğini fark ettiğinde vücudunu dikleştirip daha emin adımlarla ilerlemeye başladı dışarıya doğru.

“Korkuyor muyuz ne?” diye sordu Karabiber.

“Bunu yapmamalıydık,” dedi Nilü.

“Neyi? Buraya gelmekten mi bahsediyorsun, yoksa Çiçi’nin dışarı bakmasından mı?” diye sordu Karabiber. Fısıltıyla konuşmayı unutmuştu.

Çiçi arkasına dönüp, “Şişşt! Sessiz olun,” dedi Karabiber ve Nilü’ye.

Çiçi yalnız başına dışarı çıkacaktı. Bu Nilü ve Karabiber için pek de kabul edilecek bir şey değildi. Ayağa kalkmaları gerektiğini hiç konuşmadan duyurdular birbirlerine. Yavaşça kalktılar ve el ele tutuştuktan sonra bir yılan gibi hiç ses çıkarmadan süzöldüler Çiçi'nin yanına.

Çiçi, kafasını dışarı uzattı. Ay ışığı parlatıyordu etrafı. Dışarıda mis gibi bir hava vardı. Kayalıklardan aşağıya bakarak adımlarını attı Çiçi. Diğerleri de peşinden. Ses gittikçe yükseliyordu.

Çok geçmeden üçü de sesin kaynağını gördüler. Köpekbalıkları kayalıklara değip, karınlarını vuruyordu.

"Ne yapıyor bunlar? Korkunç bir şey bu? Bunu kendilerine neden yapıyorlar?" diye sordu Çiçi diğerlerine.

Üçü de daha önce görmedikleri üzücü durum karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar.

Nilü, "Kendilerine zarar veriyorlar ama neden? Hemen yanlarına uçup onları durdurmalısın Çiçi," dedi.

Yukarıdan gelen sesi işitip, kim olduğunu görebilmek için oraya dönüp baktılar aynı anda. "Çocuklarını doğuruyorlar. Köpekbalıkları böyle doğum yapar. Karınlarını kayalıklara vurup yırtarak çocuklarını çıkarırlar. Haydi

girin içeriye. Böyle izlemeniz ayıp,” diyen yaşlı baykuşun sesiydi bu.

Üçü de donup kaldılar oldukları yerde. Birkaç saat önce onları yuvasından kovan o değilmiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendileriyle konuşuyordu baykuş. Bir de hiç mi hiç görmedikleri, duymadıkları bir şeyden bahsediyordu.

“Tamam,” diyerek geri geri adım atarak girdiler yuvalarına. Gözlerini kırptırıyor, birbirleriyle konuşmuyor ve anlamsızca mağaranın duvarlarına bakıyorlardı. Sanki birilerinin onlara neler olup bittiğini anlatmasını, olan biteni açıklamasını bekliyorlardı.

Sessizliği Nilü bozdu bu kez. “Canları çok acıyor mudur?”

Çiçi, kulaklarını kapattı elleriyle. “Bu... Bu... Dayanılmaz bir şey. Tabii ki acıyordur. Ne kadar zor,” dedi.

“Ne gerek var anlamıyorum,” dedi Karabiber.

“Biz doğarken de anneler bu kadar acı çekmiş midir acaba?” diye sordu Nilü.

Karabiber, “Aaahhhh... Çok yazık!” dedi.

Çiçi, iyice kızmıştı annesine. “Benimki bir kez daha çekmek istiyor baksanıza!” dedi.

“Çiçi! Bu düşündüğün çok fena. Senin için bu acıyı çektiğine ve bu sayede dünyaya geldiğine göre...” dedi Karabiber.

Çiçi, annesinin yalnızca kendisi için acı çekmesinin yeterli olduğunu düşündü. Ne gerek vardı ikinci kez bu

acıyı çekmeye? Öte yandan annesi bal gibi de istiyordu tekrar acı çekmeyi işte! Babasına yeni yumurtadan bahsederken hiç korkmuyordu ve üstelik mutluydu. Kendi kulaklarıyla işitmişti.

“Tüm canlıların aptal olduğunu düşünüyorum. Ben asla böyle bir şey yapmayacağım,” dedi Karabiber.

Nilü, “Sen yapmasan da birileri yapmak zorunda. Aksi düşünülürse dünyada hiç canlı kalmaz,” dedi.

“Ses kesildi. Duydunuz mu, ses kesildi,” dedi Çiçi.

Karabiber, “Hadi çıkıp bakalım neler olup bittiğine,” dediğinde sözünü tamamlamadan meraklı gözlerle dışarıya bakmak için hareketlendiler. Ayın ışığı biraz önce köpekbalıklarının olduğu yeri parlatıyordu. Kimsecikler yoktu ortada. Baykuş oralarda mı diye bakındılar etrafa, o da gözükmüyordu.

“Gece ne kadar da güzelmiş. Siz baykuşlar çok şanslısınız,” dedi Nilü.

Çiçi, “Yani işte... Evet, şanslıyız sanırım,” dedi.

Nilü tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Bu sessizliğin azıcık sinir bozucu olduğunu düşündü. Yavaşça yukarıyı kontrol etti, baykuş orada değildi. Kafasını aşağıya indirmek yerine, neden olduğunu bilmeden etrafında tam tur atarken yukarı bakarak aynı yere dönmesi gerektiğini düşündü. Dönmeye başladı. Sanki... Sanki biri onları izliyordu. Yarım tur dönmüştü ki, kendilerine nefes almadan bakarak hiç kıpırdamadan duran, bilmediği bir şeyle karşılaştı. Karşılaştığı anda da donup kaldı.

Hareket etmemesi gerektiğini düşündü. Çok korktu. Kalbi güm güm atmaya başladı. “Sakin olmalıyım,” diyordu içinden ama bu nasıl mümkün olacaktı?

Annesinin söylediği geldi aklına: “İlkel bir kuş.”

Bu kuş onun gördüklerine hiç mi hiç benzemiyordu. Arkadaşlarını uyarması gerekiyordu ama nasıl? Gözlerini hiç kırpmadan, yavaşça ellerini geriye uzatıp Karabiber ve Çiçi’ye dokundu. Dudaklarını fazla açmamaya ve çok az ses çıkarmaya gayret ederek: “Sakın hareket etmeyin, burada bir şey var. Şu anda onunla göz gözeyiz,” dedi. Bunları söylerken gözlerini kuşun gözlerinden çekmedi hiç. Korkudan bayılacaktı neredeyse.

Çiçi ve Karabiber’in nasıl da gerildiklerini ellerinin katileşmesinden anlamak mümkündü.

Nilü kimin paniğe kapılacağını üç aşağı beş yukarı kestirebildiğinden, “Karabiber sakın ses çıkarma!” dedi.

Çiçi uçabilir miydi? Karabiber’in kabuğuna girmesi ne kadar sürecekti? O arada bu kocaman kuş isterse içlerinden birini, belki de ikisini kapıp götürebilirdi. Karabiber’i kabuğundayken itip, köpekbalıklaştıran içine yuvarlayabilirdi.

Peki onlar kaçarken ya da saklanmaya çalışırken kendi ne yapabiliyordu? Belki kayanın oyduğuna son sürat girmek en iyisi olurdu.

Nilü’nün aklından, korku yağmurunda ıslanan binlerce düşünce, hızlı hızlı geçiyordu.

BÖLÜM ON DÖRT

Kayalığa Doğru

Söğüt, Semizotu'na, "Sen nasıl görmedin gittiğini?" diye sordu kangurunun üzerinde kayalıklara doğru giderlerken.

"Odanın kapısı hiç açılmadı ki," dedi Semizotu. Canı çok sıkkındı. "Onunla biraz konuşabilseydim şu kuyruk işinden vazgeçmesini sağlayabilirdim belki de."

"Sanmam," dedi Söğüt. Etrafı daha iyi görebilmek için elini gözlerinin üzerine tuttu. İleride kayalığın karaltısından başka bir şey seçilmiyordu.

"O zaman nasıl çıktı arkadaşlarıyla ve kuyruğunu unutup buralara kadar geldi?"

"Onlar başka. Ben yazdıkları notun işe yarayacağını biliyordum ama buralara geleceklerini tahmin etmemiştim tabii," dedi Söğüt.

Semizotu, "Neden bahsetmedin kimseye nottan?" diye sordu kanguru zıpladığı için kesik kesik.

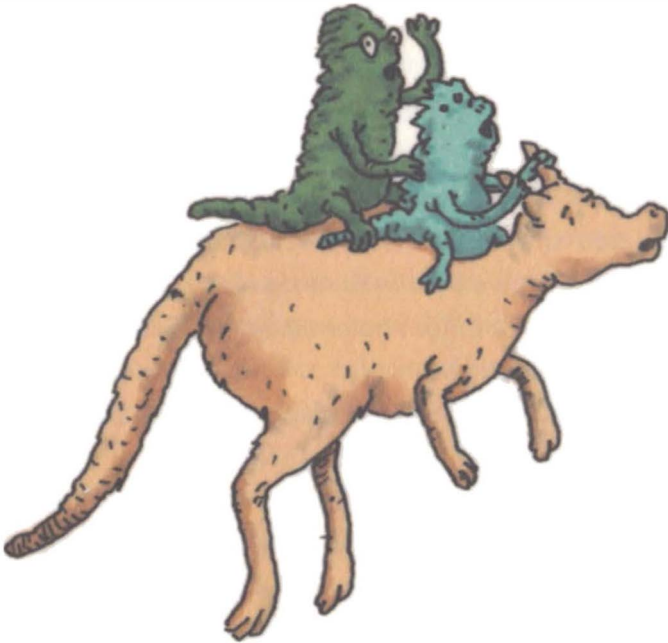
"Sen neden söylemedin? Geldiğimi biliyordun. Sen niye söylemediysen ben de o yüzden söylemedim," dedi Söğüt.

Kanguru durdu, "Arkadakileri bekleyelim mi?" diye sordu.

Semizotu arkadan gelenleri kontrol etti, "Hayır! Biz devam edelim. Arkadalar nasılsa..." dedi.

Zıpzıplarını iki kat artırarak kayalığa ulaşmak için hızla yol aldı kanguru. Öylesine hızlı gidiyordu ki, Semizotu ve Söğüt rüzgârda zor durabiliyordu kangurunun üzerinde.

"Biliyor musun ben Nilü'yü seviyorum," diye bağırdı Semizotu'na Söğüt.

Semizotu, "Anlamadım" der gibi baktı.

"Onu seviyoruuuum!" diye bağırdı bu kez Söğüt.

Kanguru'ya iyice sarıldı Semizotu. "Biliyorum," dedi gülümseyerek. Kafasını dayadı kangurunun gövdesine. "Bunu bilmemek mümkün mü? Seninki gibi olmasa da ben de çok seviyorum Nilü'yü ve ona bir şey olursa kendimi hiç affetmeyeceğim," dedi kendi kendine.

Kangurunun arkasından gelen herkesin vücudu meraklan ve korkutan kaskatı kesilmişti. Kimse kendi vücudunun ara verme isteğini dinlemiyor, yola devam ediyordu. Başta anne-babalar olmak üzere Çiçi, Karabiber ve Nilü için endişelenen herkesin içindeki üzüntü sireni en yüksek sesle çalışıyordu. Kanguru bilmeden ilerliyordu ama esas kılavuz Evren'di. Onları tam olarak nereye bıraktığını bir tek o biliyordu ne de olsa.

Baykuşlar ve diğer kuşlar uçuşuyor, Evren'in yön göstermesini bekliyordu.

Evren durdu. Önlerinde ilerleyen kanguru, Semizotu ve Söğüt dışındaki herkes de durdu.

Evren, "Bilemiyorum. Burası değildi sanki," dedi.

Evren'in yanında ilerleyen Fil Ophüls'ün üzerindeki Kaplumbağa Tahıl, "Nasıl burası değil?" diye çıkıştı Evren'e.

"Gündüz ve gece o kadar farklı ki... Emin değilim," dedi Evren.

Homurtular yükselmeye başladı kalabalıktan.

“Aklını başına toplamalısın Evren. Oyun mu bu? Çocuklar söz konusu. Emin olmak zorundasın,” dedi Çakmak Hanım.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Evren.

Bu yoldan geldiğinden emindi. Yalnızca kayaların böylesine yüksek olduğu bir yere onları bırakmış olamayacağını düşünüyordu. Kendi hortumunun ulaşamayacağı bir yüksekliğe onları nasıl bırakmış olabilirdi ki...

Fil Ophüls, Evren’in kafasının iyiden iyiye karıştığının farkındaydı.

Üç anne ve üç babanın korkuları öylesine büyümüştü ki, kızlarını bulamayacaklarını düşünüyor ve kaygı gemisiyle azgın dalgaların üzerinde dolaşıyorlardı adeta.

Üzerindekileri unutup yere küt diye oturdu Evren. “Daha fazla dayanamayacağım. Hatırlayamıyorum. Ben-ce burası değil,” deyip ağlamaya başladı.

Evren’in içine bu ağlama hissi öylesine dolmuştu ki, bundan böyle oyunculukta ağlamak için hatırlaması gerekenlerden biri de bu an olacaktı şüphesiz.

Baykuş Kuzey ile Baykuş Pembe uzun uçuşlardan sonra Karabiber ve Nilü’nün anne-babasıyla Kaplumbağa Tahıl’ın yanına, Fil Ophül’ün üstüne konmuşlardı.

Evren’in yere yatıp ağlaması onları daha da fazla umutsuzluğa sürüklemişti.

“Amaçlarının ne olduğunu anlamıyorum,” dedi Baykuş Pembe.

“Evden kaçmışlar belli ki,” dedi Kaplumbağa Tahlı. “Baksanıza ne dedi Evren, Çakmak Hanım’ı bile kandırmışlar. Evren bırakmayayım dedikçe de gitmesini, onları yalnız bırakmasını istemişler.”

“Hayır, hem kuyruğum da kuyruğum diye tutturuyor, okula gitmek için bile dışarı çıkmıyor hem de tehlikeli işlerin içine sokuyor kendini,” dedi Nilü’nün babası.

“Ben sana şu psikolojik yardım işlerini beklemeyelim, alıp karşımıza konuşalım demiştin,” dedi annesi.

“Öyle dememiştin. Zorla ve çıkar demiştin!”

“Ne olacaktı çıkarsaydık?” diye sordu bu kez Nilü’nün annesi.

“O zaman da gidecekti, şu andaki durum değişecek miydi?”

Baykuş Kuzey, “Bence birbirinizi boş yere üzmeyin. Bunlar her şartta gidecekti. Görünen o!” dedi.

O ana kadar ağzını bıçak açmayan Karabiber’in annesi, “Bize söylemişti,” deyip gözlerinde biriktirdiği damlaları bırakıverdi yanaklarının üzerine.

“Kaçacaklarını söylemiş miydi Karabiber?” diye sordu şaşkınlıkla Baykuş Kuzey.

“Hayır. Evi terk edeceğini söylemişti. Kardeşleri yüzünden hep şikâyet ediyordu, biz de dinlemiyorduk,” dedi Karabiber’in babası.

“Şekerim evlat ayıracak haliniz yok ya. Bu üçü de tam... tam şımarıklar! Bir bulalım şunları da uzun bir konuşmayı hak ediyorlar bence,” dedi Baykuş Pembe.

"Bizimki Karabiber ve Nilü kaçıyor diye kaçmaya kalkışmaz. Kesin bir şey oldu. Duymadınız mı Evren'i? Öylesine bir merak ya da macera değil bu! Bizimle yaşamak istemediğine, bizden kaçtığına göre..." dedi Baykuş Kuzey.

Baykuş Pembe, "Yoksa?" diyerek merak dolu bakışlarla Baykuş Kuzey'e döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Nilü'nün annesi.

"Biz yeni yumurta bekliyoruz da..." dedi Baykuş Pembe.

Kaplumbağa Tahlı, "Kardeşlerinden sıkılan bir kaplumbağa, kardeşi olacağını öğrenen bir baykuş, kuyruğunu kaybetmek istemediğinden kendini ev hapsine sokan ve kendi yarattığı hapisshaneden kendi kaçan bir kertenkele. Çocuk akli diye ben buna derim işte!" dedi.

"Bence anlaşılabilir bir şey," dedi Fil Ophüls.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Devam etti ünlü yönetmen: "Karakterleri iyi anlamak benim görevim. Kusura bakmayın ama onların gözüyle dünyayı görmeye çalışırsanız ne kadar da haklı olduklarını anlamanız bu kadar güç olmamalı." Fil Ophüls bunları söyledikten sonra Evren'e dokundu hortumuyla. "Haydi evlat! Ağlama zamanı değil şimdi. Şu üç kızı bulalım."

Hemen toparlandı Evren. Dikkatlice baktı etrafına. Gördüklerini seçmeye çalıştı. Öylesine zordu ki onun için hatırlamak, bir yoldan gelmiş, başka bir yoldan dönmüştü. Sanki buralar daha önce girdiği yollar değildi ama

meyve ağacının kokusunu kızları bırakırken mi hissetmişti yoksa Çakmak Hanım'dan kaçarken mi hatırlamıyordu.

Meyvelere doğru uzattı hortumunu. Emin olamıyordu. Hortumunu yukarıda dimdik tutmaya ve karar vermeye çalıştı. Sağa döndürdü önce. Herkes o tarafa doğru gitmek üzere hazırlandı. Baykuşlardan bazıları tam o sırada gelip, o tarafta olmadığını bildirdiler bakışlarıyla Evren'e.

"Peki o halde, bu taraf!" deyip hortumunu tam ters istikamete çevirdi Evren.

Ormandan gelen arama ekipleri sağ yolu seçerken kanguruyla üzerindeki Semizotu ve Söğüt bildikleri gibi ilerliyorlardı.

BÖLÜM ON BEŞ

Kuşla Göz Göze

Korku imparatorluğu ve büyük bir çılgılık

Gözler her şeyi ele verir, söz gibi değildir. Sahibi ne düşünür, ne hisseder, iyi niyetli midir, kötü niyetli midir, bir şeyi gizlemek mi ister, gizlemeye tenezzül etmez mi... Kısacası her şey gözlerde yatar. Nilü'nün karşısında duran bu gözlerin sahibinin de ne hissettiğini anlamak kolaydı. Hiç mi hiç iyi niyetli olmadığı, Nilü'ye hiçbir fikrini gizlemeden baktığı da kesindi. Nilü gayet iyi biliyordu ki bu koskocaman kuşu daha önce görmemişti, hatta bu kuş kendi çağlarında yaşayan kuşlara bile benzemiyordu. Nilü'nün bir pastaya ya da çikolataya baktığı gibi Nilü, Karabiber ve Çiçi'ye bakıyordu.

"Bir çikolata kıpırdasa da kıpırdamasa da onun çikolata olduğunu bildikten sonra bir güzel yerim," diye geçiriyordu Nilü aklından. "Peki öyleyse şu anda bir heykel gibi durmamı bana söyleyen ses yanılıyor olabilir mi? Karabiber ve Çiçi de çok yavaş hareket edebilseler... Ama bu ilkel kuş, benim de onların da birer heykel olmadığımızı bal gibi biliyor."

Nilü gözlerini kırpmadan onları izleyen kuşa bakarken ne yapması gerektiğini, nasıl davranması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Ses çıkacak diye yutkunmaktan bile korkuyordu. Gözleri kocaman kuşa kenetlenmişti. Nefes alıyordu almasına ama o nefesler asla karnına kadar inmiyordu daha çok ses çıkarmasınlar diye.

Nilü, Karabiber'in döndüğü ve kuşu gördüğü anda çılgılığı basacağını düşünüyordu. Bir yandan da Çiçi'nin ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Üçünün elleri birbirine öylesine kenetlenmiş haldeydi ki ter damlaları birleşip aşağıya akarken bir nehir olacaktı neredeyse.

Korku, büyük bir imparatorluk gibidir. Bir kez gelmeye görsün, her şeyi etkisi altına alır. Komşusu olan her duygu kenara çekilir ve onun ihtişamını izler. Onu sevseler de sevmeseler de büyüklüğüne şapka çıkarırlar. Yakınına girerlerse kendilerini de yok edeceğini bilir ve ona asla dokunmazlar. Meydan okuma ve korkusuzluk, korkuyu görür görmez kaçır. Korku gelmiştir bir kere. Ondan başka kimsenin yeri yoktur ortalıkta. Sessizce sıvışma zamanı gelmiştir bazıları için.

"Fırtınadaki gibi değil, bu kez öleceğim. Ben ölmekten korkmuyorum da... Ya kuyruğum?" diye düşünürken, hemen içindeki sesi durdurdu Nilü.

Dedik ya korkusuzluk ortalarda görünmeyecek kadar akıllıdır böyle durumlarda. Bal gibi korkuyordu ölmekten, arkadaşlarına bir şey olmasından, bu korkunç kuşun

onları Baykuş Pembe'nin büyük büyük dedesini yiyen timsah gibi yemesinden...

"Bana ne olursa olsun Karabiber ve Çiçi'ye hiçbir şey olmamalı!" diye düşündü.

Nilü'nün aklından bunlar geçerken kuşun gözleriyle birazdan karşılaşacak olan Karabiber ve Çiçi gölün içindeki sular kadar sessiz bir şekilde dönmeye çalışıyorlardı. Arkadaşlarına hiç bakmadan onun baktığı yeri gözlerinin ucuyla hissetmişler ve sakın hamlelerle önce Nilü'nün elini tutan ellerini değiştirmişler, sonra da kocaman kuşa yüzlerini dönmüşlerdi.

Üç arkadaş aynı anda kuşa bakana kadar her şey sessiz sedasız olup bitmişti. Karabiber'den bile hiç ses çıkmamış olması diğer ikisi için korku imparatorluğunun daha da büyümesine neden olan tuhaf bir uğultu yaratmıştı.

Kuş, gözlerini bir an bile olsun çekmiyordu üçlünün üzerinden. Hareket etmek için neyi bekliyordu?

Nilü içinin çekildiğini, birazdan bayılacağını hissediyordu.

Karabiber'in de dizkapaklarının altındaki bölümün vücudunu daha fazla taşıyamayacağı gün gibi ortadaydı. Titreyip de bacaklarının kabuğuna deyip ses çıkarması isteyeceği son şeydi.

Çiçi ise çok küçükken hissettiğine benzer bir şey hissediyordu. Bacaklarının arasından aşağıya sessizce inen bir ıslaklık. Ellerindeki ıslaklık önce bacaklarına sonra da sırtına yayılmıştı.

“İyi ki sırtımda da var yoksa bir bebek gibi altına yapmış olduğumu düşünecektim,” diye geçirdi içinden Çiçi. Saçmaladığını düşündü sonra. Birazdan ölecekse altına yapıp yapmadığının, çişiyile elbiselerinin ıslanıp ıslanmadığının ne önemi vardı?

Korku, akılları baştan alan ve kendi dışındaki her şeye önemini kaybettiren dünya üzerindeki en kuvvetli sestti. Bu sesin nereden gelip nereye gittiğini anlamaksa mümkün değildi.

Kuş yavaşça gözünü kırptı. Öylesine uzun sürdü ki bu, herkesin kendi için mini minnacık bir şey yapması için elverişli bir an oluştu.

Nilü dilini damağına yapıştırıp hafifçe yutkundu.

Karabiber ayaklarının tam ortasına geçirdi vücudunu Evren’den öğrendiği gibi.

“Sanki sen bir oyuncak bebeksin ya da bir kukla. Öyle düşün. Tam ortandan bir ip geçiyor. Sahne üzerinde bu ipi unutmazsan her zaman rahat edersin. Vücudunun kontrolü de sana geçer,” demişti Evren.

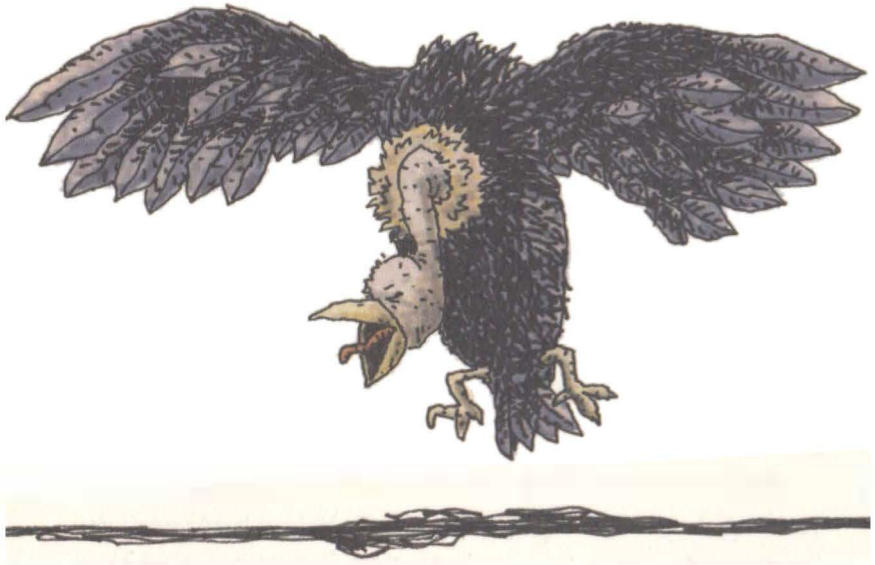
O ipi tam olması gereken yere oturttuğunu düşünüyordu Karabiber.

Çiçi ise bacaklarının üst kısmını birbirine yapıştırdı yavaşça. Amacı çişiyile ıslanıp ıslanmadığını kontrol etmekti, aklı buna takılıp kalmıştı çünkü. Böyle bir durumda bunu düşünmenin saçma olduğunu biliyordu ama yine de kontrol etmek zorunda hissetti kendini.

Herkes vücudundaki düzeltmeleri, kontrolleri yapmıştı ki kocaman kuş iyi niyetli olmayan bakışlarını kızların üzerinden çekmeden kafasını önce sağa sonra da sola yatırdı.

Sanki karşısındaki yemekleri daha iyi incelemek, bu yemeklerin hareket etmeye değıp değımeyeceğini anlamak istiyormuş gibiydi.

Kuşun Nilü'nün onunla karşılaştığı ilk âna dönmesi çok uzun sürmedi. Dik dik onlara bakarken bir anda kanatlarını açtı. Daha da kocaman olmuştu şimdi. Koskocaman.

Onun bu devasa büyüklüğünü gören üç kızın yapacağı tek şey vardı şu anda:

“Aaaaaaaaaa!” diye bağırarak!

Üçü de bu çığlığın hakkını pek güzel vermişlerdi.

Bu ses pek çok kişi için işaret oldu:

Kanatlarını açan devasa kuşun harekete geçme işareti.

Kızlar için artık kaçma zamanının geldiğinin işareti.

Kanguru, Söğüt ve Semizotu içinse tam olarak hangi yöne ilerlemeleri gerektiğinin işareti.

Bu büyük çığlık başlar başlamaz kanguru olduğu yerde kısacık bir süre çakılı kaldı. Doğru yöne ilerliyorlardı. Bundan emindiler. Ses tam karşılarında duran kayalıktan geliyordu. Hafifçe doğuya meyilli ilerledikleri takdirde kızların sesinin geldiği yere varabileceklerdi.

“Haydi kanguru! Başları dertte. Daha hızlı olmalıyız,” dedi Semizotu.

Söğüt gözlüğünü düzelterip, arkasını kontrol etti. Herkesin orada olduğundan emin olmak istedi. Duydukları bu sesin korku imparatorluğuyla karşılaşan kızlardan geldiği ortadaydı.

Arkasına dönen Söğüt’ün hiç kimseyi görememesinin yarattığı hayal kırıklığı çok büyüktü. Yalnız başlarındaydılar. Şu anda sorun her neyse kızlara yetişebilecek sadece üç kişi vardı: kanguru, Semizotu ve kendisi.

Böylesine bir çığlığa yetişecek olan üç kişiye neredeyse hiçbir şey kadar az demekti.

Kafasını sesin geldiği yöne çevirdiğinde kanguru artık zıplamıyor adeta uçarak gidiyordu karaltıya doğru.

Bölüm On Altı

Kuyruklu Bir Son

Orkestra şefinin orkestradaki bütün müzisyenleri esere kattığı ânı yaşar gibiydi kocaman kuş. Kanatlarının uçlarını bir şefin elleri gibi yukarıya savurmuştu. Bu hareketini ikinci kez tekrarladığında, kafasını yatırdı. Ayın ışıklarından seçilen güneş sarısı gözlerini harikulade müziği dinlemek istercesine kapamıştı.

Vücudundaki kızılımsı kahvelikler hafifçe ileri atıldığından bir ateş topu gibi yanmaya başlamıştı sanki. Alt parçalardaki kahverengiye yatan sarılıklar seçilmişti ilkin. Daha sonra yavaşça kabarttığı tüyleri birbirine girip kahverengi-beyaz çizgilerin içinde kaybolup gitmişti. Çıkık kulakları karanlıkta olduğundan daha iyi seçiliyordu şimdi. Çiçi'nin gözünü almıştı renkler. Gözlüğünün arkasında duran gözlerindeki bulanıklığı yok etmek istercesine hızlıca açıp kapamıştı gözlerini.

Kuş kitaplardaki ateş saçan ejderhalara benziyordu. Vücudunu bir yay gibi gemesiyle yukarıya yükselmesi bir oldu.

Çiçi arkadaşlarına baktı o anda. Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu. Ne yapabilirdi? Kuşu kendine doğru

çekmeli ve arkadaşlarına zaman kazandırmalıydı ama nasıl?

“Yere yatın ve sakın kıpırdamayın!” diye bağırdı arkadaşlarına panik içindeki bir ses tonuyla. Karabiber yere uzanıp, kabuğunun içine sokuldu hemen. Nilü de kollarını siper ederek arkadaşının yanına uzandı.

Kuş bir ok gibi onlara doğru geliyordu yukarılardan.

Çiçi iki arkadaşının üzerine zıpladı hemen. Bir ayağını Nilü’nün diğerini Karabiber’in üzerine koymuştu. Kuşun sarı gözlerini üzerlerine gelirken gayet iyi seçebiliyordu. Kanatlarını telaşlı bir kukla gibi sallamaya başladı. Kuşun kendini seçtiğinden emin olur olmaz da yukarıya kaldırdı vücudunu.

Nilü olan biteni ellerinin arasına sakladığı halde yukarıda kalan tek gözüyle görebiliyordu. Daha önce hiçbir dövüşe katılmamış Çiçi, kuşa doğru uçu. Hızla gelen kuşun önüne onun rotasını bozacak şekilde gerildi. Büyük bir çarpışma oldu Nilü’nün gözünün önünde.

“Ah!” diye bağırdı Çiçi. Canı çok yandı, kafasına aldığı darbe yüzünden de sersemledi.

Çiçi’nin gözlüğünün denize uçuşunu gördü Nilü. “Karabiber, oyuğa!” deyip arkadaşını kabuğundan itmeye başladı.

Karabiber tir tir titriyordu. Çok uzak değildi. Gidebilir miydi? Oyuğu gayet iyi görüyordu kabuğunun içinden. “Neler oluyor? Neler oluyor?” diye bağırma ve kendinden beklenmeyecek bir hızla oyuğun içine hareket

etmeye başladı. Nilü de ona hızlanması için yardımcı oluyordu. Top gibi yuvarlanmaya çalışıyordu arkadaşı, olmuyordu.

Çiçi havada asılı kalmış gibiydi. Düşmeden durmaya çalışıyordu. Nilü, "Çiçiiii! İyi misin?" diye bağırınca bir rüyadan uyanmış gibi oldu. Silkelenip kendine gelmesi çok uzun sürmedi. Etrafına bakındı kuşun nerede olduğunu tespit etmek için. Gözlüğünün olmaması çok fena-
yaydı. Her şeyi bulanık görüyordu. Çarpmanın etkisini de henüz üzerinden atamamıştı. Başındaki zonklama bir türlü geçmiyordu.

Nilü sırtını arkadaşının kabuğuna dayamış, ayakla-
rıyla onu yeni evlerine doğru itiyordu. "Haydi Kara-
bibeerrrr..." diyordu.

Karabiber, "Çiçi nerede, ona bir şey oldu değil mi?"
diye bağırıp ağlıyor ve var gücüyle Nilü'nün ittiği yöne
gitmeye çalışıyordu.

Poposunun üzerinde geri geri ilerleyen Nilü, ellerin-
den de destek almak için kafasını eğip ilk zıplayışını ta-
mamladı. Kafasını kaldırdığında görebildiğiye Çiçi'nin
havada asılı duran görüntüsünün ardında, ayı kaplaya-
cak büyüklükteki kanatlarıyla yaklaşan karaltıydı.

"Çiçiiii!" diye bağırdı. Öylesine bir bağıştı ki bu bağ-
rış dünya üzerinde kimseden böylesine tiz, böylesine
yüksek, böylesine yürek parçalayıcı bir ses çıkamazdı.

Bu ses ormandan gelen kurtarma ekiplerinin de çivi
gibi oldukları yerde çakılmalarına neden oldu. Evren, Fil

Ophüls ve diğerleri hemen yönlerini değiştirdiler sesi işitir işitmez. Kuşlarsa olabildiğine hızlı uçmaya başladılar sese doğru. Baykuş Pembe ve Baykuş Kuzey herkesten önce harekete geçmişlerdi. Baykuş Kuzey'in havalanırken gözünden akan damlalar Bayan Tahıl'ın üzerine dökülmüştü.

Kocaman kanatlar Çiçi'nin üzerine gelip de pençeler onu kavradığında Çiçi sonunun geldiğinden emindi. Kendi sonu gelmişti ama arkadaşları için yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Bu nedenle debelenmeye başladı pençelerin arasında. Kuşun hiç mi hiç hoşuna gitmedi olan biten. İyice sıkıldı Çiçi'yi.

Çiçi, *"Canımı acıtmak istemiyor. Beni öldürmek, beni yemek istemiyor. Ne yapmak istiyor bu kuş?"* diye düşündü. Onu bir engel olarak gördüğünü hissetti. Esas istediği arkadaşlarıydı. Çiçi o anda gagasını geçirdi kuşun pençelerine bütün gücüyle.

Canı yanan kuştan boğuk, korkutucu bir ses işitildi. Bu ses kayalığın üzerinde öylesine yankılandı ki, yukarılara kadar çıkıp geri döndü. Döndüğündeyse olayın geçtiği alanı suya atılan taşın halkaları gibi kaplamıştı.

Kuş silkeledi Çiçi'yi iyice, pençelerini sallayıp savurdu onu kayalığın üstüne.

Çiçi, *"Nilüüü..."* diye bağırarak kayalığa çarptı.

Öyle şiddetli bir çarpıştı ki bu, Çiçi'nin çok ağır yaralandığını hemen fark etmişti Nilü. Ne yapabilir-di? Ses çıkarmaması gerekiyordu. Kayalığın rengine

olabildiğince uydurmuştu rengini. Karabiber'i korunaklı olduğunu düşündüğü yuvalarına sokması an meselesiydi. Gidip Çiçi'ye bakması mümkün değildi. Kuşun direkt ona doğru geldiğini gayet iyi seçebiliyordu.

Karabiber yeni evlerine girdi girecekti. Nilü, kuyruğundan aldığı büyük güçle itti Karabiber'i. Karabiber nihayet evlerindeydi. Bundan emin olur olmaz kendi girecekti girmesine ama böyle bir vakit kalmamıştı. Kuş tam yanına konuvermişti.

"Nilüüüüüü!" diye bağıırıyordu Karabiber avazı çıktığı kadar. Sarı, kocaman gözler tam üzerindeydi Nilü'nün.

Büyük gagasını sonuna kadar açtı korkunç kuş. Nilü'yü kapacakken Karabiber içeride eline ne geçtiyse savurmayaya başladı ona doğru. Göz göze geldi kuş ve Karabiber. Geri çekilmedi Karabiber. "Arkadaşımdan uzak dur, defol git!" diyordu yanındakileri kuşun üzerine fırlatırken.

Kangurunun üzerinden fırlayıp kayalıklarda koşarak Nilü'nün olduğu yere ilerleyen Söğüt ve Semizotu, Çiçi'nin fırlatılışından itibaren olan bitenin bir kısmını seçebilmişti.

"Buradayınız!" diye seslendi Semizotu.

Kuş, Karabiber'den gözlerini alıp sesin geldiği yere minicik bir bakış fırlattı. O anda Karabiber, kuşun çıkık kulağını hedef alıp Çiçi'nin sevmediği pembe çiçekli gündüz görüş gözlüğünü fırlattı.

Kuşun kulağına gözlüğün girmesiyle pençesini kulağına götürmesi, Nilü'nün kendilerine doğru gelen Söğüt ve Semizotu'nu fark etmesi ve o korkunç gaganın altından yuvarlanıp dönmesi de tam bu aralığa denk geldi.

Kanguru kayalıklara tutunarak tırmanmaya çalışıyordu ama çıkabilmesi mümkün değildi. Yukarıdan yaklaşan her türden kuş sürüsüne elleri kollarıyla olay yerini işaret ediyordu.

Öyle bir an geldi ki, yuvarlanan Nilü, Semizotu ve Söğüt'ün olduğu tarafa düşünce üç kertenkele aynı yerde buluşmuş oldular.

Karabiber'e tekrar gözlerini diken kocaman kuş artık sadece onunla ilgilenmeye karar vermiş gibiydi. Karabiber kitaplarını savuruyordu bu kez kuşun üzerine: *Küçük Prens*, *Küçük Kara Balık*, *Ağaca Tüneyen Baron*, *Asteriksler* ve *Pıtırıcıklar*. Kuş, kitaplardan sıkılmıştı. Alıp okuyacak hali yoktu ya böyle bir durumda... Gagasını uzattı içeriye doğru.

Karabiber kitapları bırakıp, geri geri gitse de kuşun gagasının en sivri tarafı dirseğine battı. Canı çok acıdı, "Ahh!" diye bağırdı.

Kuş gagasını kapana sıkıştırdığı avını yakalamak için sert hareketlerle yuvaranın içinde gezdirdikçe, duvara dayanan Karabiber kabuğunun içine sokuldu. Acıyan kolunu içeri sokması çok zor olmuştu.

Nilü, Söğüt ve Semizotu kuşun pençesine, poposuna, kuyruğuna yapıştılar. Amaçları kuşun kafasını kayanın

oyuğundan çıkarabilmekti. Kuş inleyerek kafasını çıkardı ancak boşta kalan pençesini içeri doğru savurdu. Avından vazgeçmeye niyeti yoktu.

Çiçi kendine geldiğinde başında duranın onları yuvasından atan baykuş olduğuna inanamadı. Baykuş endişeli gözlerle ona bakıyordu. Çiçi'nin gözünü açtığını görür görmez de, "Haydi! Seninkilerin başı dertte," dedi.

Olan biteni hemencecik hatırladı Çiçi. Ne zaman toparlandığının farkına bile varmadan uçmak üzere harekete geçti.

İşte o anda, ay ışığı ilkel kuşun yaptıklarını bir projektör tutulmuşçasına gözler önüne sererken, Çiçi ve baykuş tepeden aşağıya inerken, tüm kuşlar o yöne uçarak yaklaşmışken, ormandakiler koşarak kayalığa yaklaşırlarken üç kertenkele kuyruklarını bıraktı: Nilü, Söğüt ve Semizotu.

Kuş serseme döndü kıpır kıpır hareket eden canlıları gördüğünde. Çekti pençesini kızların yuvasından. İlk kuyrukların birine yöneldi dikkati sonra da sırasıyla diğerlerine.

Gagasıyla birini yokladı önce, sonra da diğerlerini. Yeni canlı kuyruklar pek hoşuna gitmişti.

Kuşun dertop edilmesi, tehlikenin yok edilmesi de işte bu kuyruklar sayesinde oldu. Kuyrukların peşine takılan kuşu yakalamaya çalışmıştı bütün orman.

Üç kuyruk herkesi kurtarmıştı.

Elbette çok kolay olmadı mücadele. Kuşlar kadar kayalığa o dakikalarda ulaşabilen herkes uğraştı kocaman kuşu yakalayabilmek için. Korku dolu anlar yaşandı ormanda. Bağrış, çağrış, mücadele, yaralananlar, kayalığa hızlıca çıkamadıklarından ağlayarak olayı izleyenler...

Büyük bir olayın ardından, esas kaybedilecekleri akıllarına getirdikçe ufak tefek zararları önemsemedi kimse.

Gelen tan vaktinin kendinden henüz haberi olmayan bir konuğu vardı: İlkel, konuşmayı bilmeyen, gagası ormandakilerce sıkı sıkı bağlanmış büyük bir kuş. Zamanla o da tan vaktinin güzelliğine uyacak, sanatın etkisiyle güzelleştirecekti kendini. Şimdi şaşkınlık içinde dinlediği “Huphuphuphup” sesiyle, birazdan ışık gelince duyacağı “Huhuhuhuhu” sesi çok güzel gelecekti ona. Konuşmayı, orman kurallarını öğrenecekti. Nerelerden geldiğini, neden böyle şeyler yaptığını anlatacak, dikkatli olmalarını tembihleyecekti ufaklıklara. Tabii ki bu büyük kuşun bambaşka biri olduğunu, onu hiç mi hiç tanımadığını da söyleyecekti her defasında. Nilü’nün kuyruğunun güzelliğini son gören olarak ve son görenin kendi olduğunu gizleyerek her yerde kuyruğun renklerinin güzelliğinden, böyle geçişler görmediğinden bahsedecekti her yerde.

Nilü’yle her karşılaştığındaysa kuyruğu için üzülmesini söyleyecekti ona.

Nilü de, “Önemli değil, üzülme bu kadar,” diyecekti ona.

Ormandan tan vakitleri gelip geçecekti. Zaman öylesine hızlı akacaktı ki, dillerde dolaşmaya başlayacaktı bu hikâye.

Kulaktan kulağa anlatılanları yazma görevini üstlenecekti bir kişi.

O kişi bu hikâyeyi yaşayan şanslılardan biri olmayı hayattaki her şeyden daha çok isteyecekti.

Yazarın Sözü

Bu hikâyeyi bana anlatan arkadaşım Nilüfer, harikulate elbiseler tasarlayıp, sahne ve sinema dekorlarıyla oyuncaklarıymışçasına oynayıp gülümseyerek işini yapmaktan büyük mutluluk duyan sanatçı bir arkadaşımıdır.

İlkokul yıllarında yaşadığı bu olayı defalarca dinlememe rağmen, onu her gördüğümde “Haydi lütfen bir kez daha anlat Nilü, lütfen...” derim, o da beni kırmaz, anlatır.

Fil Ophüls’ün dünyadaki her türün tanıyıp tarihe adını yazdıran bir yönetmen olduğunu, Nilü’nün kuyruğunu bıraktıktan sonra sanatçı olmaya giden yolda attığı adımları, Evren’in iyi bir çocuk kitapları okuru ve oyuncu olduğunu hemen herkes bilir bilmesine de diğerlerine neler olduğunu bu kitabı okuyanların bilmeye hakkı olduğu düşündüğümünden, olayı yaşayanlarla –elbette bulabildiklerimle– uzun uzun sohbetler ettim ve röportajlar yaptım.

Karabiber: “Bugün yine yapar mısın, evden kaçarmısın deseler... Kardeşlerim ve ailemden kaçmam elbette ama böyle bir macera yaşayacağımı bilsem bir dakika bile düşünmem, yine kaçarım. Babam da vardı o zamanlar.

Hiç kızmamıştı canım babacığım bana. Bu hikâyeyi kullanma iznini size verdiğim için bana teşekkür etmeyin lütfen. Yaşayan yazamıyor. Hiçbir kitabımda bu hikâyeyi ele almamam da bu nedenden. İçiniz rahat edebilir. Neyse... En çok Nilü'nün eserleriyle Çiçi'nin yaptığı binalar hakkında konuşmamı istediğinizi tahmin edebiliyorum. Ne diyebilirim ki... Arkadaşlarımla gurur duyuyorum."

Çiçi: "Nilü'nün tasarladığı elbiseleri çok beğeniyorum. Fazla da bir şey söylemek istemiyorum. Bunu söylemeseydim Nilü'den paparayı yiyeceğimi gayet iyi biliyorum. O yüzden söylüyorum. Yoksa elbise dediğin nedir ki... Geçen gün Nilü'nün, Karabiber'in yedi kızı ve iki oğluna tasarladığı kıyafetleri sevdim ama. Çok yakıştı onlara. Karabiber'in çocuk kitaplarına da bayılıyorum. Umarım onun kadar başarılı olabilirsiniz."

Söğüt: "Ben kuştan değil de Nilü'nün kuyruğunu bırakmamasından korkmuştum. Şaka yapıyorum elbette bunu söylerken. Eşimin iyi bir sanatçı olmasının yaşadığımız kuyruksuz döneme de dayandığını düşünüyorum. Bu söylediğim asla bir şaka değil ama Nilü'nün bunu duymasına gerek yok."

Semizotu: "Evet, bunların yaşandığı doğru. Lütfen kabalık yaptığımı düşünmeyin ancak on dakika içinde yola koyulmak zorundayım. Kele Bilim Merkezi'nde üst üste iki dersim, bir seminerim var. Sonra da matematik olimpiyatlarındaki jüri üyeliğim nedeniyle gece tekrar yola koyulacağım. Bilimsel bir yerden konuşmamı isterseniz

size şunu söyleyebilirim: Nilü'nün yeni kuyruğu da bizimkiler de eski renklerinde değildi."

Kaplumbağa Çavdar (Kaplumbağa Tahıl'ın torunu): "Büyükanнем bu olaydan hemen her gün bahsederdi bize. Biz de bir korku hikâyesi dinler gibi dinlerdik anlatıklarını. Oysa şimdi sizin bahsettiklerinizi duyunca... Her şey komik göründü gözüme. Biraz da bizi korkutup kaçmaya kalkışacak olursak engellemek için yaptığını anlıyorum şimdi. Kimse bize o korkunç kuşun fizik öğretmenimiz Kızıl Bey olduğundan bahsetmemişti ama. Çok şaşırdım. Sahiden çok şaşırdım."

Baykuş Pembe: "Kardeşi olunca hiç de öyle şeyler düşünmedi. Birkaç yıl sonra kardeşiyle ev tasarlamaya başladıklarında çok mutlu olduğunu da söylemişti. O gün yaşadığımız korku anlatılacak gibi değil. Her şey unutulup gidiyor. Şekerim, geçmiş günler, geçmiş günlerdir! Bir tek Kaplumbağa Tahıl, Çiçi'ye kurtuldukları anda bir tokat atmıştı, o tokadı hiç unutmuyorum. Çocuğuma birinin tokat atması canımı çok acıtmıştı. Tabii çok korkmştuk ve zavallı Tahılcık da ne yapacağını bilememişti ama yine de çok üzölmüştüm."

Baykuş Kuzey: "Tam anlamıyla üçü de baş belasıydı. Ormandaki bütün hayvanlarla deli gibi onları aradık. Eve döndürmek için döktüğümüz diller de cabası. Çok severlerdi birbirlerini. Hâlâ da severler. Hep destek oldular birbirlerine. Dostluğun, arkadaşlığın ne demek olduğunu hepimiz onlardan öğrendik. Yıllar geçti ama hiç ayrıldılar."

Çakmak Hanım: “Olmuştu galiba. Belki de olmamıştı. Bilemiyorum. Hatırlamakta zorluk çekiyorum bazı şeyleri. O kadar çok öğrencim oldu ve öylesine çok olay yaşandı ki bu ormanda. Bir fil hatırlıyorum, evet. En kötü eskrim öğrencim oydu. Bir filin eskrim yaptığını düşünsenize... Çok zorluk çekmiştim. Çok.”

Nilü’nün annesiyle babası ve Karabiber’in annesi geçmiş günlerden konuşmak istemediklerini söylediler. Bunda Karabiber’in babasını yeni kaybetmiş olmalarının etkisinin büyük olduğu kesin. Kaybettiklerimiz ve konuşulmayan şeyler bu nedenle kitabımızda yok. Pek çok şeyi ben de bilmiyorum.

Her defasında bu hikâyeyi dinlediğimde, bir kuyruğun hiçbir zaman sadece bir kuyruk olmadığını düşünürüm.

Bir kuyruk çok önemliyken en önemsiz, en önemsizken en önemli şeye dönüşebilir. Üstelik sonra yine önemsiz olabilir.

Nilü’nün her zaman dediği gibi, *kuyruğu bu kadar da önemli değildi belki de.*

Ya da Çiçi’nin anlattığı Baykuş Pembe’nin büyük büyük dedesinin timsah hikâyesini duyduktan sonra Nilü’nün düşündüğü gibi, *kuyruğu çok çok önemliydi belki de.*

Karar sizin!

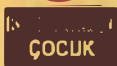

Kaplumbağa Karabiber, kertenkele Nilü ve baykuş Çiçi çok yakın arkadaşlar.

Hem de “Kaplumbağa ve kertenkeleler, baykuşlarla arkadaş olamaz!” diyenlere inat! Bu üç kafadarın onlara göre oldukça önemli olan bazı sorunları var. Karabiber gürültücü kardeşlerinden şikâyetçi, Nilü kuyruğunu çok seviyor ve Çiçi’nin de... neyse, üzerine gitmeyelim, aklına geldikçe sinirleniyor! Ve buldukları çözümse yine onlara göre oldukça mantıklı: Evden kaçmak!

Elbette başlarına geleceklerden habersizler...

Bu kitap, sadece bir kaplumbağa, bir kertenkele ve bir baykuşun sıradışı arkadaşlığını ve üçünün başından geçen macerayı anlatmıyor. Okuyacağınız, bir kendini bulma hikâyesi.

www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/KirmızıKedi-ÇOCUK

twitter.com/krmzikedikitap

[instagram.com/kirmizikediyayinevi](https://www.instagram.com/kirmizikediyayinevi)

₺ 14

9 786059 658379